ÖZGÜRLÜK

HAFTALIK SİYASİ GAZETE — 20 TL — 18 Ağustos 1980 — 12

KAYSERİ'DE ANTİ-FAŞİST GÖSTERİ

Faşist çeteler 3 işçiyi katletti

KAYSERİ'DEKİ GÖSTERİYE 2000, SARIZ'IN TAVLA KÖYÜNDE YAPILAN GÖSTERİYE İSE 1000 KİŞİ KATILDI

Faşist cinayet mangaları 3 Ağustos'ta, Kayseri'de pusu kurarak 3 Çinkur işçisini, Halil Akpınar'ı, İsmail Şimşek'i ve Ekrem Çamur'u geceyası sokak ortasında kurşuna dizerek katlettiler. Ve cesetlerini Battalgazi Mahallesi girişinde bir yol kenarına attılar.

Olayın duyulmasından sonra Battalgazi Mahallesindeki halk, bazı faşist mevzilere karşı harekete geçti. Daha sonra cesetlerin başında toplanan halkın bir protesto gösterisi yaptığı bildirildi. Bu arada halkla jandarma arasında çatışma çıktığı ve jandarmanın halkı dipçiklediği açıklandı.

Katledilen işçilerden Halil Akpınar'ın ve İsmail Şimşek'in cenazeleri Sarız'ın Tavla ve Darıdere Köylerine götürüldü. Tavla Köyünde yapılan anti-faşist gösteriye 1000 kişi katıldı.

Ekrem Çamur'un cenazesi ise Kayseri'de 5 Ağustos'ta kaldırıldı. Cenaze töreni anti-faşist bir gösteriye dönüştürüldü. Cenaze törenine 2000 işçi ve emekçi katıldı.

Çinkur işçileri, sınıf kardeşlerinin faşist çeteler tarafından katledilmesinden sonra, fabrikaya işçi kılığında sokulmuş faşistleri işyerinden attılar.

Yazısı 6. Sayfada

Fındıklı'da çay üreticileri çay paralarının ödenmemesini protesto etti

Rize'ye bağlı Fındıklı ilçesinde, çay üreticileri ve devrimciler 7 Ağustos'ta çay paralarının ödenmemesini, düzenlenen bir gösteri ile protesto etti.

İlk başta 200 kişi ile başlayan gösterinin, daha sonra 1000 kişiyi geçtiği bildirildi.

Gösteride "Çay paraları derhal ödensin", "Kontenjanlar kaldırılsın" vb. gibi sloganlar atıldı.

Yazısı 6. sayfada

Maraş davası sonuçlandı

MHP aklandı mı?

Maraş davası sonuçlandı. MHP hakkında suç duyurusunda bulunmaya gerek görülmedi. Maraş'ta yüzlerce emekçinin katilleri yakıp yıktıkları, üç - beş yaşındaki bebeleri katlettikleri her yere imzalarını attıkları halde MHP Maraş davasına bakan mahkemeden "temiz kağıdı" aldı. Ama Türkiye halkı MHP'yi aklamadı, aklamayacak da...

Yazısı 4 — 5. sayfada

Gölköy'de halk faşist saldırılara karşı direndi

MHP'Lİ FAŞİSTLER ORDU'NUN BUCAK MAHALLESİ HALKINA KARŞI YENİDEN SALDIRIYA GEÇTİ. HALK SALDIRILARI PROTESTO ETMEK İÇİN GÖSTERİ YAPTI

Ordu'nun Gölköy ilçesinde geçtiğimiz hafta içinde sivil faşist çeteler halka karşı yeniden saldırıya geçtiler ve yaşlı bir emekçiyi katlettiler. Bunun üzerine halk faşist saldırganlığa karşı direnişe geçti ve faşist çeteleri ilçeden kovdu.

Faşist saldırganlığa karşı yer yer barikatların da kurulduğu, direnişin 6 gün sürdüğü ve halkın faşist saldırıları püskürttüğü bildirildi.

Yazısı 6. sayfada

14. yıldönümünde

Çin'de "Kültür Devrimi" serüveni

Yazısı 8 — 9. Sayfalarda

Faşistlerin kurşunlarına hedef olan bir devrimci daha öldü.

Balıkesir'de 31 Temmuz akşamı YDGD Yönetim Kurulu Üyesi Bektaş Yavuz, MHP—ÜYD'li katillerce kurulan pusuda beş kurşun yarası aldı. Beş gün yaşam savaşı veren Bektaş Yavuz tedavi için gönderildiği Ankara'da 4 Ağustos'ta öldü.

Yaralandığı yerde çok kan kaybeden Bektaş'a kan vermek için toplanan halkı polis dağıtmak istedi. Başaramayınca hastaneye yaptığı baskıyla "kan şişesi yok" dedirtti. Polis ve hastanedeki görevli faşistlerin oyalamaları sonucu Bektaş Yavuz kan kaybetmeye devam etti. Bu arada faşist katiller ellerini kollarını sallayarak olay yerinden uzaklaştılar. Bektaş Yavuz tedavi için Ankara'ya gönderildi ama çok kan kaybettiği için hastanede öldü.

Öldüğü gün cenazesi Balıkesir'e getirildi. Evinin önünde yüzlerce yurtsever devrimci genç ve halk birikti. Konuşmalar yapıldı, faşist cinayet teşhir edildi.

Bir grup devrimci Susurluk'ta cenazeyi karşıladı. Şehirlerarası yol trafiğe kapatıldı. "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganı atıldı.

Balıkesir'e gelen cenaze, mahallesi olan Gaziosmanpaşa girişinde arabadan indirildi, eller üzerinde taşınarak evine getirildi. Yüzlerce kişi sloganlar atarak cenazenin yanına geldi. Aşağı yukarı bir kilometrelik yol boyunca "MHP—ÜYD kapatılsın, "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganları atıldı.

Cenaze 5 Ağustos'ta kaldırıldı. Törende pankartlar açılarak yüründü, marşlar söylendi; zaman zaman kortej durduruldu, konuşmalar yapıldı.

Polis slogan atmayacaksınız dediği halde bu yasak dinlenmedi. İzmir ve Edremit yolunu kesen polis ve jandarma çevre kaza ve köylerden cenazeye katılmak için gelenleri geri çevirdi.

Bektaş'ın cenazesi toprağa verilirken konuşmalar yapıldı. Devrim andının içilmesinden sonra cenazeye katılanlar sloganlar atarak dağıldı.

Prosan İşçilerinin Devrimci Demir-İş Sendikası'nda örgütlenmesi üzerine patron fabrikayı kapattı.

İstanbul Oto Sanayinde kurulu bulunan Profilo'ya bağlı kollektör üretimi yapan Prosan Fabrikasında çalışan işçilerin Devrimci Demir-İş Sendikasında örgütlenmesi üzerine patron, 4 işçiyi işten attı. Atılan arkadaşlarına sahip çıkan Prosan işçileri, 4 işçi geri alınıncaya dek işi bırakacaklarını bildirerek direnişe geçtiler. Direnen işçilerin kararlılığını gören patron, atılan işçileri işe almak zorunda kaldı. Ancak bu sefer de işçilerin bir kısmına para teklif ederek, eski işçi, yeni işçi ayrımını yaratmaya çalışarak işçilerin birliğini bozma yoluna gitti. Ama işçiler patronun bu oyununa gelmeyerek beraberliklerini daha da pekiştirdiler. Bu yol ile de bir şey yapamayan patron, bu kez de fabrikayı kapadı. Patronun işyerini sendikalaşmanın önüne geçebilmek için kapattığını göz önüne alan Devrimci Demir-İş, durumu iş mahkemesine aksettirdi. Bölge Çalışma Müdürlüğünden müfettiş geldi. Ancak 4 haftadır fabrika halen kapalı ve çalışmamüdürlüğünün yetkiyi Devrimci Demir-İş'e vermediği bildirilmektedir. Patronun avukatı sendikayı arayarak "gelin anlaşalım yalnız MESS'in maddelerini kabul etmeniz gerekiyor" demesi üzerine, sendika yetkilileri ve Prosan işçileri MESS'e boyun eğmeyeceklerini, kandi talepleri etrafında mücadelelerini sürdüreceklerini bildirdiler.

Prosan işçileri, fabrikanın açılması için mücadelelerini sürdürüyorlar.

İşçiler direndiler sigorta hakkını elde ettiler.

İstanbul Oto Sanayiinde kurulu bulunan Alsa telefon kumbarası fabrikasında kadın - erkek tüm işçiler patronun yoğun baskısı altında çalışıyorlar. Patron kadın işçilere sarkıntılık ediyor, dövüyor, çocuk yaştaki işçiler de dahil tüm işçilere küfür ediyor. 35 işçinin çalıştığı fabrikada işçiler sürekli değiştiriliyor, yerlerine yeni işçiler alınıyor. Patronun adamı iki işçinin dışında bütün işçiler sigortasız çalıştırılıyor. SSK'ya sigortalı olmak için başvuran işçileri SSK iki ay sonra gelin diyerek başından savıyor.

7 Ağustos'ta patronun işçilere saldırı zincirine bir yenisi daha eklendi. Konuşan iki işçiye patron küfürlerle saldırdı ve dövdükten sonra sıkıyönetimi aradı. Sıkıyönetim tarafından patronun saldırısına uğrayan iki işçiyle birlikte ikisi kız üç işçiyi gözaltına alındı. Jandarma, işçileri Maslak Karakoluna götürdü, ifadelerini aldı. Gözaltındaki işçiler patronun yasa dışı olarak sigortasız işçi çalıştırdığını, dayak ve baskı altında olduklarını söyledi. Buna karşılık jandarma, işçileri "gizli örgüt üyesi" olmakla suçladı.

Alsa işçileri karakolun önünde toplanarak gözaltına alınan arkadaşlarına sahip çıktılar. Gözaltına alınan işçiler serbest bırakıldı. İşlerine dönen işçiler, fabrikanın jandarma tarafından çevrildiğini gördüler. İşçileri içeri bırakmadılar. Bunun üzerine bir işçi, patronun işçiler üzerinde uyguladığı baskı, sömürü ve zulmü anlatan bir konuşma yaptı. İşçiler, jandarma tarafından tartaklandı, bir işçi gözaltına alınmaya çalışıldı. Fakat işçilerin tümü bu saldırıya karşı koydular. Bu olaylardan sonra patron işçilere sigorta hakkını tanımak zorunda kaldı.

Gazetemizi okuduğu için bir devrimciye işkence yapıldı.

Özgürlük gazetesini okuduğu için Emniyet 1. ve II. Şubelerinde beş gün durmaksızın işkence gören İstanbul'dan Selçuk Kambur işkencehanede yaşadıklarını şöyle anlattı:

4 Ağustos 1980 günü Bomonti'de elimde Özgürlük gazetesiyle evime giderken başlarında cinayet masasından polis Cuma Çobanoğlu'nun bulunduğu 2 ekip "kıpırdama" diyerek üzerimi aradı. Üzerimde, elimdeki Özgürlük gazetesinden başka bir şey yoktu. Cuma Çobanoğlu beni önceden tanıyordu, hemen telsizle 2. Şubeyi arayarak evimin basılmasını söyledi. Ekip otosunda yere yatırılarak dipçiklendim. Eve geldiklerinde polisler "Mecidiyeköy'de bir cinayet işlenmiş, suçlu arıyorduk, bunu gördük, yasaklanmış komünist gazeteyi okuyordu" diyorlardı. Polisler evi altüst edip aradılar ve 9. sayıdan 12 adet Özgürlük gazetesi buldular. Kapıdan çıkarken adice küfürler ederek "bunun dağıtımını yapıyorsun o... çocuğu" diyerek ekip otosunda yolboyu döve döve Şişli Emniyet Amirliğine getirdiler. Emniyet Amirliği kabul etmeyince Kurtuluş Karakoluna götürdüler. Burada da "biz bu komünisti ne yapacağız, bunu 1. Şubeye götürün" dediler. Osmanbey'e kadar beni bir polis, bir bekçiyle götürüp toplum polisi otosuna bindirdiler. Burada da adını bilmediğim bir başkomiser beni tekrar tüfeği ile dipçiklemeye başladı. 1. Şubeye geldiğimizde beni Basın Bürosuna çıkardılar ve orada bana Özgürlük'ün 9. sayısının işkencecilerin adını açıklaması nedeniyle yasaklandığını söylediler. Sonra üzerimde bulunan para, saat alınarak hücreye kapatıldım.

Aradan bir saat geçtikten sonra hücrenin kapısından biri "arkanı dön ve ellerini havaya kaldır" dedi. Gözüme siyah bir mendil bağlayarak bilmediğim bir yere çıkardılar. Önce bir odaya kapatarak psikolojik olarak beni etkilemeye çalıştılar. Buradan işkence edilenlerin çığlıklarını dinlettiler.

On - onbeş dakika sonra beni odadan çıkararak ayakkabımı, gömleğimi ve pantalonumu çıkardılar, özel bir sandalyeye oturtarak bacaklarımdan bağladılar. Daha sonra bana "Nihat Erim'in öldürülmesinde gözcülük yaptığımı, Çağlayan ve Mecidiyeköy'deki ekip otolarının taranmasında yer aldığımı, Feriköy'de bir otomobil ile 8500 lirayı gasbettiğimi, silahlı eğitim yaptığımı ve örgütün silahlarının nerede olduğunu bildiğimi" söylediler. Odada üç kişi vardı, birbirlerine çavuş, yüzbaşı ve asker diye hitap ediyorlardı.

Daha sonra kulak memelerime, dudağıma, el ve ayak küçük parmaklarıma kablolar bağlayarak vücuduma elektrik vereceklerini söyleyerek, söylediklerini kabul etmemi ve örgüttekilerin isimlerini vermemi istiyorlardı. Bense hiçbir örgütle ilişkim olmadığını ve söylediklerinden haberim olmadığımı söyledim. Beni yumuşak davranışlarla söyledikleri ifadeyi imzalamaya ikna etmeye çalıştılar. Ve "imzalıyor musun?" diye sorduklarında hayır cevabını alınca "verin şu köpeğe ceryanı" diyerek elektrik vermeye başladılar.

Yarım dakika elektrik verildikten sonra nefesim daralmaya başladı. Avazım çıktığı kadar bağırıp çırpınınca dudağımdaki ve kulaklarımdaki kablolar yere düştü.

Yine "hazırladığımız ifadeyi imzalayacak mısın?" diye sormaya başladılar. Benden hayır cevabını alınca aralarında, numaralandırdıkları özel sopalarla dövmek için birbirlerine "kaç numara ile dövelim" diye sormaya başladılar. Sol omuzuma arkadan aniden bir sopa indi. Bayılmışım. Gözlerimi açtığımda yine 13 numaralı hücredeydim. Ne kadar baygın kaldığımı hatırlamıyorum.

Tekrar Kurtuluş Karakoluna götürüldüm. Ertesi gün 14.30'da Selimiye'ye getirdiler ve orada Şubedeki suçlamaların dışında yasak Özgürlük gazetesi bulunduruyorum diye gözetim altına alındım.

6 Ağustos günü 6 nolu koğuşa pansumancı gelip "yara izin var mı?" diye sorduğunda işkencede ustalaşmışlar iz bırakmıyorlar diye cevap verdim. "Ağrın var mı?" diye sordu. Sırtımda ağrı vardı. Bir ilaç verip yatmamı söyledi. Daha sonra her gün pansumancı gelip "ağrıların geçti mi?" diye soruyordu. 8 Ağustos'ta ağrılarımın geçtiğini söyledim, beni 9 Ağustos'ta savcılığa çıkartarak ifademi aldılar.

İfademde Özgürlük gazetesinin yasak olmadığını, bunu okuyarak çevreme dağıttığımı söyledim ve savcılıkta serbest bırakıldım.

Selimiye'de gözetimde bulunduğum süre içinde 1 Mayıs Mahallesinden alınan Mehmet Yıldırım ve üç kişiye Ümraniye Karakolunda, Fikirtepe'den alınan Kadir Şahin, Mustafa Celep ve Yılmaz isimli kişilere Emniyet 1. Şubede üzerlerinde ÖZGÜRLÜK gazetesi bulundurduklarından ağır işkence yapıldığını öğrendim. Bu kişilerin işkence izleri geçmediğinden hâlâ Selimiye'de gözetim altında bulundurulmaktadırlar.

Bu saldırılar bizlerin şahsında ÖZGÜRLÜK gazetesine yönelmiş saldırılardır. Ama tüm bu baskılar ve tehditler devrimci basını susturamayacak, ÖZGÜRLÜK, halkın gözü, kulağı, ve sesi olmaya devam edecektir.

Söğüt halkı grevdeki seramik işçilerinin yanında.

Söğüt ilçesinde kurulu bulunan ve İş Bankasının en büyük ortaklarından biri olan Söğüt Seramik Fabrikasındaki işçilerin grevi iki aydan beri kararlılıkla devam ediyor.

Grevdeki işçileri desteklemek amacıyla Söğüt halkı İş Bankasını protesto etmek için bankadaki hesaplarının tümünü kapattılar.

Fotoğrafta İş Bankasındaki hesaplarını çekmek için sırada bekleyen Söğüt halkı görülmektedir.

Bakırköy'de polis ve jandarma rastgele tutuklama yapıyor

Bayram öncesinde Bakırköy Şirinevler'de polis ve jandarma kahveleri basarak, kitle halinde tutuklamalar yapmış, gerekçe olarak da "bayram için tedbir aldığını" söylemişlerdir.

Bakırköy Camlıkahve'de de jandarmalar gece emekçilerin kapılarını dinleyerek konuşulanları tespit etmeye çalışmaktadır. Gazetemize mektup gönderen bir emekçi, artık jandarmaların ayak seslerine alıştıklarını, bir pencereden öbürüne geçerek sabaha kadar evin içinde konuşulanları dinlediğini belirtmektedir.

MHP'li, MSP'li, Aydınlıkçı faşistlerin Demir-Dökümdeki ortak faaliyeti

Dev Maden-İş ile Türkiye Maden-İş Sendikası arasındaki yetki uyuşmazlığı nedeniyle Türk Demirdöküm'de toplu iş sözleşmesinin imzalanması uzamaktadır. 8 Ağustos günü iş mahkemesi duruşmayı, İGD'lilerle Dev Maden-İş taraftarlarının kavgası bahane edilerek 10 Eylül'e erteledi. Yetkili sendikanın belirlenmesi bilinçli olarak uzatılmakta, son zamlar ve hayat pahalılığı karşısında işçiler, devede kulak kalan ücretlerle yetinmeye mahkum edilmektedir.

İşçi hakları için mücadele etmeyen Aydınlıkçılar, kavganın ertesinde, kendilerinden olmayan herkesi tehdit ederek "Dev Maden-İş'e karşı olan kimseyi yaşatmayacağız" diyerek ortamı iyice kızıştırmaya çalıştılar.

MHP'liler, MSP'liler ve Aydınlıkçı faşistler patronun desteğinde oluşturdukları bir komiteyle işçileri izlemekte, işçilere baskı yapmaktadırlar. İşveren fabrikadaki / gergin havadan ve işçilerin bölünmüşlüğünden yararlanarak Aydınlıkçıların aracılığıyla 25 devrimci işçinin çıkışının verileceğini söylemektedir.

Rade Boya'nın 60 işçisi DSM'de örgütleniyor

Rade Boya İmalathanesinde 60 işçi çalışmaktadır. Asgari ücretle çalışan işçilerin hemen hemen hiçbir sosyal hakları yoktur. Genç işçilere daha az ücret ödenmektedir. Çalışma süresi 10 saattır. Patron istediği zaman işçi çıkarmakta, çıraklara angarya yaptırmaktadır. Elektriğin kesildiği saatler karşılığı işçiler tatil günleri de çalıştırılmaktadır. Patronun kendi akrabalarından örgütlemeye çalıştığı "sendika"ya karşılık işçiler DSM'de örgütleniyorlar.

Tepecik'te 350 kişilik kitle gösterisi

8 Ağustos 1978'de Mamak Çarşısında faşistlerin Tepecik otobüsüne ateş açması sonucu 3 devrimcinin ölümü, 27 emekçinin yaralanması olayının 2. yıldönümünü devrimcilerin önderliğinde Tepecik merkezinde bir gösteri yapıldı. 350 kişinin katıldığı gösteride "Hasan, Kemal, Kazım'ın Hesabını Soracağız", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganları atıldı.

Yedikule ve Kocamustafa paşa'da faşist terör.

9 - 10 Ağustos günlerinde Kocamustafa ve Yedikule'de kahvelere, mahallere "operasyonlar" düzenlendi. 400'e yakın emekçi ve genç hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alındılar. Bu saldırılarla Yedikule ve Koca

Bektaş Yavuz'un cenaze töreni

mustafapaşa'nın ilerici, devrimci, yurtsever halkına gözdağı verilmesi amaçlandığı, böylelikle Cerrahpaşa'da üslenmiş olan faşistlerin bu bölgeye girebilmesine zemin hazırlandığı bildirilmektedir

Partizan'cılar provokatif eylemlerini Mamak Askeri Cezaevi'nde de sürdürüyor

Mamak Cezaevinde tutuklu ve hükümlülerin taleplerinin gerçekleştirilmesi için bir komite kuruldu. Daha sonra KSD'nin ayrıldığı komite diğer siyasetlerin mücadeleyi engelleyen tavırlarını eleştiren bir bildiri kaleme alarak koğuşlarda dağıttı ve tartışmak istediğini herkese duyurdu, bunun üzerine "Partizan" siyaseti yalan ve iftirayla komiteye saldıran bir bildiri yazdı. Komite Partizan şeflerinin iddialarını herkes önünde ispata çağırdı. Mamak Cezaevinde bir hafta yatanların bile gözleyebileceği komitenin devrimci önderliğini karaladıkları hiçbir iftiralarını ispatlayamadılar. Daha önce bir açıklama yapılmadan bildiriyi okumayacaklarını kendileri de söylemelerine rağmen, bir koğuşta bildiriyi okumaya başladılar. Okunmaması gerektiğini ihtar edenlere saldırdılar ve bir DY taraftarı devrimciyi şişle yaraladılar.

Saldırının duyulması üzerine tüm siyasetler komite önderliğinde toplanarak sorunu tartıştılar, saldırının bilinçli ve planlı olduğu toplantıda karara bağlandı. Saldırgan kişi tecrit edildi. Partizan şefi ve siyaseti son kez uyarıldı. Provokasyonlarını sürdürdüğü takdirde devrimciler arasından atılacağı bildirildi.

Ankara Oteli'nin grevci işçileri sendika ağalarına rağmen taleplerini savunuyorlar.

1966 yılında kurulan Ankara Otelinde Oleyis Sendikası örgütlü olmasına rağmen işçilerin haklarının savunulması gündeme gelmemişti. 1979 yılının sonlarında otel çevresinde devrimcilerin örgütlenmesiyle sendika ağalarının yüzleri bir oranda teşhir edildi. Ve yine aynı devrimci propagandanın sonucu işçiler, taleplerini gerçekleştirmenin sendika ağalarına karşı mücadeleyi de gerektirdiğini kavradılar ve taleplerini içeren talep listelerini sendika ağalarına verdiler. Sendika ağaları bu isteklerin fazla olduğunu, otel işvereninin bu istekleri karşılayacak durumda olmadığını söylediler. Bunun üzerine otelin her kesiminde çalışan tüm işçiler toplanıp işverenin istekleri karşılayacak durumda olduğunu belirttiler. İşçiler ayrı toplusözleşme görüşmelerinin gelişiminden işçilerin haberdar edilmesini, temsilcilerin görüşmelere katılmasını ve işçilerin onayı olmadan toplusözleşmenin imzalanmamasını sendika ağalarına dayattılar ve kabul ettirdiler.

Ardından toplusözleşme görüşmeleri başladı, işçilerin isteklerinin (birinci yıl 25 bin lira zam, ikinci yıl 20 bin lira; dini bayramlarda tatil hakkı ve 10 bin lira yardım) kabul edilmemesi (İşveren bu isteklere karşılık birinci yıl 6 bin, ikinci yıl da 6 bin lira zam önerdi) üzerine greve gidildi.

Grev hakkı Mayıs'ın 10 unda doğmasına rağmen, sendika 2,5 ay gibi bir süre patronla anlaşmak üzere uzlaşma şartları aradı. Grev 6 Ağustos'ta başladı. Grev süresince ağalar, TKP'nin sloganlarının atılmasını zorladılar, fakat işçiler bu sloganları reddedip "Yaşasın Grev Mücadelemiz", "Genel Grev İçin İleri" sloganlarını attılar. İşçiler, sendika ağalarının sınıf kardeşleriyle dayanışmalarını engelleme çabalarını da boşa çıkarttılar.

Ankara İstanbul taşıt işçileri faşist saldırıları protesto için bir günlük iş bıraktılar.

Ankara'nın İstanbul Caddesinde çalışan Taşıt işçileri Çorumlu oldukları için faşistlerin özel saldırılarının hedefi olmaktadırlar. İşçilerin kahveleri bombalanmış ve tek tek silahlı tehditlere uğramışlardır. Son olarak 5 Ağustos'ta silahlı saldırıda bulunan faşist saldırganlar işçilerce püskürtüldü. 6 Ağustos'da ise işçiler bir günlük iş bırakarak birliklerini pekiştirdiler.

Ankara - Emek'te faşistler emekçilere saldırıyor

Özellikle 3 - 5 Ağustos günlerinde faşistlerin Emek halkına karşı ortak saldırıları yoğunlaştı. Bahçelievler'den gelen faşist gruplar saldırıya geçtiler. Polis, faşistlerin saldırdığı her devrimciyi, emekçiyi ekip arabasına alıp dayak attı. Polis, ekip arabasına bir sivil faşisti de alarak devrimci avcılığı yapmakta ve esnafı devrimcilerin isimlerini vermeleri için zorlamaktadır. Faşistler ayrıca polisle birlikte —özellikle 06 AA 880 plakalı ekiple— gece yazılamasına çıkmakta ve birlikte devriye gezmektedir.

Tüm bu saldırıların başını Bahçelievler Karakolu Komiseri ve Aytekin ile Gültekin adlı faşistler çekmektedir.

Alemdağ Askeri Cezaevi devrimci tutukluları ve aileleri birlikte direndiler

Alemdağ Askeri Cezaevi 4 - 5 koğuşlarındaki devrimci tutuklular görüş yerinin sürekli değiştirilmesi, küçültülmesi, ve görüş süresinin kısaltılmasına karşı 5 Ağustos 1980 günü direnişe geçtiler. Dışarıda bekleyen tutuklu aileleri de çocuklarının direnişlerini desteklediklerini ve haklarını alana kadar Alemdağ'dan ayrılmayacaklarını bildirdiler ve çocuklarıyla birlikte "Yaşasın Eylem Birliği", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganlarını bağırdılar ve devrimci marşlar söylediler.

Yurtsever Devrimci öğretmen Sait Alep faşist katiller tarafından katledildi

Fatsa operasyonundan sonra Fatsa'ya yerleştirilen yüzlerce sivil kiralık katil kentte terör estirmektedir.

5 Ağustos günü faşistlerin yerleştirildiği bölgedeki bakkal dükkanından alışveriş yaparken dükkandakilerle ve bakkalla tartışan Sait Alep, bakkaldan ayrılırken arkasından açılan ateş sonucu öldü.

Sait Alep, emekçi halk ve yıllardır taleplerini kararlılıkla savunduğu öğretmenler tarafından çok sevilen ve sayılan bir kişiydi.

Ankara İncesu'da faşistler halk tarafından kovalandı

Ankara İncesu halkı 2 - 3 aydan beri faşist güçlerin yoğunlaşan saldırıları altındadırlar. Her gün evleri kurşunlanmakta, bombalanmaktadır.

4 Ağustos 1980 tarihinde Refik ve Recep adlı faşistlerin emekçi halka rastgele açtıkları ateş sonucu, biri 7, biri 60, diğeri 20 yaşında 3 kişi yaralandı. Bunun üzerine İncesu halkı sokağa döküldü. Kendiliğinden başlayan halk hareketine önderlik eden devrimciler faşistlerin çok yönlü saldırılarını teşhir eden 6 ayrı konuşma yaptılar. Kitleyi dağıtmaya gelen Afet işlerine ait bir araba içindeki polisler halk tarafından taşlarla kovalandı. Meydana doluşan panzer, dört ekip iki banka ekibine rağmen halk dağılmadı, devrimcilerle birlikte direnişi sürdürdü. Gösteri boyunca "MHP, MİT, Kontr-gerilla Dağıtılsın" "İşkence ve zulüm yuvası Cebeci Karakolu dağıtılsın", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganları atıldı.

Başyazı

Dekor farkı

M. YILDIZ

Şeker Bayramını fırsat bilen siyasi parti liderleri ve meclis başkanları bir kez daha TV ekranlarına ve Bayram gazetelerine üşüştüler. Her biri de gazete sütunlarında ve TV reklamlarında, yürütülen uygulamaları meşrulaştırmak ve kitlelerin tepkisiz bir biçimde bunları kabul etmesi için, onların "birlik ve kardeşlik duyguları"na seslendiler. Bu arada Ecevit ve faşist partilerin sözcüleri, artık kitleler tarafından da görülebilen pisliklerin gerçek kaynağını gizlemek için bol bol birbirlerini suçlayarak, düzenin çeşitli kuruluşları arasındaki çelişkiyi sergilediler.

Demirellerin, Türkeşlerin, egemen sınıflar ve emperyalistler adına izlediği politikayı burada yeniden uzun uzun anlatmayı gerekli görmüyoruz. Bu, hayatın her alanında her gün yaşanıyor ve görülüyor. Aslında CHP reformistlerinin de egemen sınıflara ve faşizme nasıl koltuk değnekliği yaptığı da görülebilen ve bilinebilen bir gerçek. Ama bu gerçeği Ecevit, İstanbul Bayram gazetesine bayramın ikinci günü yazdığı bir yazıda bir kez daha dile getirdi. Daha doğrusu Ecevit, bugüne kadar CHP reformizminin izlediği politikayı ve bundan böyle izleyeceği politikayı derli toplu olarak ortaya koydu.

CHP reformistlerinin Demirel iktidarına yönelttiği temel eleştiri neymiş biliyor musunuz? AP hükümetinin parlamenter dekoru kullanmaması... Evet Ecevit, İstanbul Bayram gazetesine yazdığı yazıda hükümete yönelttiği eleştiriyi ve CHP'nin AP'den farklılığını özet bir biçimde böyle dile getiriyor.

Ecevit, Demirel'in parlamentoyu çalıştırmak istemediğini, hükümetin parlamentoya tabi olması gerekirken, Demirel'in parlamentoyu hükümete tabi hale getirmek istediğini, siyasi hesaplar için Cumhurbaşkanını bile seçtirmek istemediğini, parlamento çalıştırılmış olsaydı, şimdiye kadar Demirel ile mutabakata vardıkları 5 yasanın şimdi çıkmış olacağını belirtiyor. Ve bunalımın sorumlusunun parlamentoyu çalıştırmayan Demirel olduğunu söylüyor. Çözüm yolu olarak demokrasinin yaşatılması, yani parlamentonun çalıştırılması gerektiğini ve parlamento içinde uzlaşma sağlanması gerektiğini söylüyor.

Burada Ecevit'in demokrasiden ne anladığını yeniden sergilemeye pek gerek yoktur sanırız. Fakat şu kadarını söyleyelim ki, eğer bugün egemen sınıflar ve emperyalistler yürüttükleri ekonomik ve siyasi uygulamaları, fiilen parlamentoyu da devreye sokarak gerçekleştirirlerse bu Ecevit'e göre demokrasidir, aksi bir tavır ise dikta özlemciliğidir. Ecevit'in Demirel'i dikta özlemcisi olarak nitelendirmesinin temel nedeni de buradan kaynaklanmaktadır. Ecevit'in ve CHP reformistlerinin bugün egemen sınıfların Demirel iktidarı eliyle yürüttükleri politikaya karşı hiçbir itirazları yoktur. Bu politika bütünüyle Bayram gazetesine yazılan yazıda da yansımakta, hatta dile getirilmektedir. Aslında burada bunu belirtmeye bile gerek yoktur. Çünkü CHP reformistleri bu politikayı geçmişte bazı yöntem farkları ile bütünüyle uygulamışlar ve bugün de egemen sınıfların bu politikasının hayata geçmesi için canla başla çalışmaktadırlar. Dahası, bugün sürdürülen bir kısım uygulamalara geçmişte CHP reformistlerinin iktidarda bulunduğu dönemde başlanmıştır. CHP reformistleri bugün de "muhalefette" olarak bu konuda üzerlerine düşen görevleri eksiksiz bir biçimde yerine getirmektedirler. Ama onların kaygısı, reformizmin ve parlamentonun bütünüyle devrede tutulmasında ortaya çıkan "zaaflar"dır ve siyasi partiler arasında ortaya çıkan sorunların, sistemi "zaafa" uğratmasıdır. CHP reformistleri ve Ecevit bu durumun, sistemin yaşatılması ve istikrarın devam etmesi konusunda bazı olumsuzluklar yaratacağı, kitlelerin tepkisinin dizginlenemeyeceği görüşündedir. Bunun için de Ecevit ve CHP reformistleri parlamentoya dayalı uzlaşma hükümeti, Onarım Hükümeti istemektedirler. Onun için de kamuoyu yaratmaya çalışmaktadırlar.

CHP reformistlerinin böyle bir kamuoyu yaratma konusunda ne kadar adım attıklarını bilemeyiz, ama şunu biliyoruz ki, bu konuda kararı egemen sınıfların politikası belirler. CHP'nin "muhalefette" mi, yoksa "iktidarda" mı düzene hizmet edeceğine egemen sınıflar karar verir.

Bildiğimiz başka bir gerçek de, egemen sınıfların ve onların doğrudan temsilcisi siyasal partilerin ve egemen sınıfların koltuk değnekliği yapan CHP reformistlerinin politikası ile işçi ve emekçi sınıfların çıkarlarının ve taleplerinin birbirine taban tabana zıt olduğudur.

Ve egemen sınıfların parlamenter dekoru kullanıp kullanmadıklarının emekçi sınıfların tepkisinin yöneldiği hedefleri ve bizzat tepkinin şiddetini özünden değiştirmediğidir.

Hatta CHP reformistlerinin de içinde yer aldığı gericiliğin bilinen bütün uygulamalarına karşın...

Maraş davası sonuçlandı

MHP AKLANDI MI?

● MARAŞ'TA YÜZLERCE EMEKÇİNİN KATİLİ MHP, MARAŞ DAVASINA BAKAN MAHKEMEDEN "TEMİZ KAĞIDI" ALDI. AMA TÜRKİYE HALKI MHP'Yİ AKLAMADI, AKLAMAYACAK DA...

Maraş katliamında üzerinde "üç hilal" veya MHP işareti bulunan dükkanlar, evler tüm Maraş yakılıp yıkılırken sapasağlam ayakta kaldı.

Küçücük bebeler kurşunlandı, hamile kadınların karınları deşildi. MHP, Maraş'ta yüzlerce kişiyi böylevahşice katletti. Türkiye halkı bu canileri aklar mı?

Adana Sıkıyönetim Mahkemesinde görülen Kahramanmaraş davası sonuçlandı. 22 sanık idama mahkum oldu. İdam cezasına çarptırılan 14 sanığın cezaları hafifletici nedenler göz önüne alınarak müebbet hapse çevrildi. 411 sanık beraat etti ve sonuçta 476'sı tutuklu olarak yargılanan 835 sanıktan cezaevinde 148 kişi kaldı.

Müdahil avukatların MHP hakkında suç duyusunda bulunulması ve Kahramanmaraş ÜGD'nin kapatılması istemi "sanıkların MHP'li oldukları belgelenmediği" için reddedildi.

İçlerinde Ökkeş Kenger,, Mehmet Leblebici, Yunus İlhan, Hasan Balcı'nın da bulunduğu MHP'lilerin büyük bir kışmı beraat etti.

Sağcı basın mahkeme sonuçlarını sevinçle karşıladı. MHP'nin yayın organı Hergün gazetesi "MHP'liler beraat etti" ve "MHP hakkında suç duyurusu istemi mahkemece reddolundu" diye sevinç çığlıkları attı.

1978 ARALIK'INDA MARAŞ'TA NELER YAŞANMIŞTI?

1978 Aralık ayının sonunda faşistlerin Maraş'ta giriştikleri katliamın sonucunda, resmi rakamlara göre 111 kişi ölmüş, 300 kişi yaralanmış, 917 konut ve işyeri yakılmış ya da tahrip edilmişti.

Maraş'ta katliam adım adım tertiplendi. 19 Aralık gececi Çiçek Sinemasında "Güneş Ne Zaman Doğacak" adlı film gösterilirken sinemaya atılan bir bombadan sonra sinemadaki faşistler CHP İl Binasını tahrip etmesiyle başladı. Faşist saldırganların başını Ökkeş Kenger, Mehmet Leblebici, Yunus İlhan, Muhammer Demirbaş, Mustafa Özdemir çekiyordu.

20 Aralık günü devrimcilerin gittiği Akın Kıraathanesi bombalandı, bir kişi yaralandı.

21 Aralık günü Endüstri Meslek Lisesi öğretmenlerinden devrimci Hacı Çolak ve Mustafa Yüzbaşıoğlu okuldan evlerine dönerlerken faşistlerin silahlı saldırısı sonucu hayatlarını kaybettiler.

22 Aralık günü öğretmenlerin cenazesini kaldıran halka Ulucami çevresinde toplanan yüzlerce faşist tekbir sesleri ve "komünistlere ölüm" çığlıklarıyla saldırdı. Cenazeye katılanlarla faşist saldırganlar arasında silahlı çatışma çıktı. Faşist güruh otomatik silahlarla cenazeye katılan kitleyi taradı. Devrimciler Yörükselim ve Mağaralı Mahallelerine çekildiler.

23 Aralık günü faşistler civar köylerden getirdikleri kamyonlar dolusu faşistlerin de yardımıyla devrimcilerin oturduğu mahallelere karşı yeniden saldırıya geçtiler. Üç hilalli bayrakları sallayarak katliama girişen faşist sürüsü evleri bastılar, yaktılar, yıktılar, yağmaladılar. Baltalarla, bıçaklarla, otomatik silahlarla devrimci ve ilerici olarak tanınanları doğradılar. Küçücük bebeler bile faşistlere hedef oldu. Hamile kadınların karınları deşildi. Mahkemeye tanık olarak katılanlar kendi gözleri önünde üç - beş yaşlarındaki yavrularının nasıl hunharca öldürüldüğünü, hamile kadınların karınları deşilerek henüz doğmayan bebeklerin canına kıyıldığını günlerce anlattılar.

Evler, dükkanlar yağmalandı. O günlerin basın organlarında yer alan fotoğraflardan açıkça görüldüğü gibi MHP'nin üç hilalli çizilen dükkanlara evlere dokunulmadı. Maraş alevler içinde kalırken üç hilalli binalar camlarına varana dek sapasağlam ayakta kaldılar. "Başbuğ Türkeş" çığlıkları her köşe başında, her yakılan evin önünde, her öldürülenin başında duyuldu.

26 Aralık'ta sıkıyönetim ilan edildi. Daha sonra genişletildi. Halen devam ediyor.

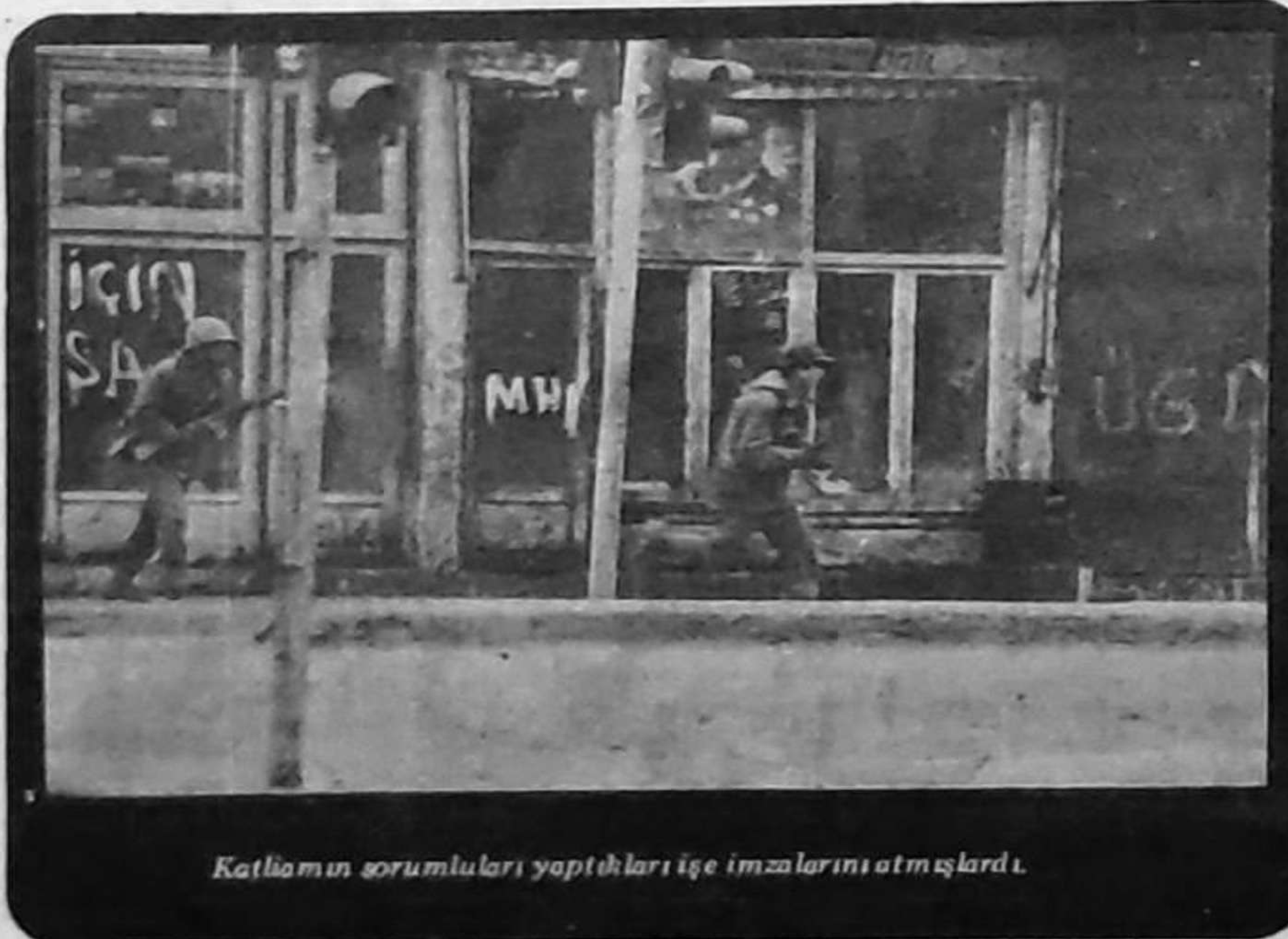
Demirel katliamın hemen ardından yaptığı basın toplantısında "Bana milliyetçiler suç işliyor dedirtemezsiniz" dedi.

Maraş katliamı sanıklarının yargılanması birbuçuk yıl devam etti. Sanıklar arasında tescilli faşistler vardı. Katliamın başlatıcıları olarak ve davanın bir numaralı sanıkları olarak görülen Mehmet Leblebici daha dava sonuçlanmadan serbest bırakıldı. Ökkeş Kenger ve Hasan Balcı ile birlikte dava sonucunda beraat etti. Beraat kararı okunduktan sonra duruşmayı izleyen bir yüzbaşı Hasan Balcı'yı tebrik etti (!?) Adı geçen bu sanıkların hepsi idam istemiyle yargılanmışlardı.

Öte yandan ceza verilmek zorunda kalınanlar arasında MHP'liler olduğu gibi MHP yöneticileri de var. Türkoğlu MHP İlçe Başkanı Mehmet Kızıldağ'a önce idam, ardından hafifletici nedenler (!?)den dolayı müebbet hapis cezası verildi. Yine hafifletici nedenler göz önüne alınarak cezası müebbet hapse çevrilen Pol - Bir Maraş Şubesi Başkanı Fuat Serement ve Güngör Gencay'ın MHP'li olduklarını bilmeyen kalmadı. Ama MHP hakkında suç duyurusunda bulunulmaya gerek yok. "Sanıkların MHP'li oldukları belgelenmedi". MHP İlçe Başkanının MHP'li olduğunu belgelemek için acaba ne gerekiyordu? MHP İlçe Başkanı Mehmet Kızıldağ katliama herhalde tasadüfen katıldı. Görgü tanıklarının ifadeleri sonucu ömürboyu hapis cezası alsa da ilçe yöneticisinin MHP'li olduğu "belgelenemez"di.

Dinlenen yüzlerce tanık ifadelerinde faşist saldırganların üç hilalli bayraklarla evlerini bastıklarını, yaktıklarını, yakınlarını öldürdüklerini söylediler. Tabii ki üç hilalli bayrakları taşıyanlar da MHP'li olamazdı. Katliam ve yağma sırasında üç hilalli dükkan ve evlere dokunulmamıştı. Saldırganlar her nedense üç hilalli binalara bir şey yapmadılar, MHP'li olmamalarına ramen. Belki de üç hilali duvarlara, camlara çizenler MHP'li olmayanlardı. Ama çok garip tesadüf MHP'li olmayanlar, MHP'Lilerin ev ve dükkanlarına üç hilal çizerek onları talan ve katliamdan kurtarırken kendileri için böyle bir şey yapmayı her nasılsa unutuvermişlerdi.

Faşist katiller "Başbuğ Türkeş" diye bağırarak katliamı yapmışlardı. Ama MHP liderini başbuğ ilan edenler de MHP'li olamazdı. Haşa. Hiç MHP böyle barbarlıklar yapabilir miydi? Davadan dönen kendi adamları için başbuğun yazılı vur emri vardı, ama olsun ne çıkar, hiç MHP katliam yapabilir mi? Nerede görülmüş cinayet işlediği de Maraş'ta görülsün. Kendi adamları için başbuğlarının yazılı vur emirleri olabilir ama, devrimciler, ilericiler, halk için böyle bir kötülük yapabilir mi? Mümkün değil.

Katliamın sorumluları yaptıkları işe imzalarını atmışlardı.

Arka arkaya yapılan iki açıklama MHP'nin kimlerle iç içe olduğunu sergiledi

İdam cezasına çarptırılan MHP'li caniler İsa Armağan ve Mustafa Pehlivanoğlu'nun Mamak Askeri Cezaevinden kaçırılmalarından sonra bir süre suskunlukla geçti. Kaçışa ilişkin kamuoyuna doyurucu bir açıklama yapamadılar. Nihayet geçtiğimiz hafta yapılan bir açıklama ile Balgat katliamı sanıklarının cezaevinden Yüzbaşı Hasan Mesçi ve onun ayarladığı erler tarafından kaçırıldığı belirtildi. Ayrıca isimleri açıklanmayan 4 subay, 3 muvazaf subay ve bir er hakkında "vazifeyi ihmal" suçundan soruşturma açıldı.

Aynı hafta içinde arka arkaya yapılan iki açıklama MHP'nin nerelerde ve kimlerle iç içe olduğunu gözler önüne bir kez daha sergiledi. Önce MHP'lileri Mamak Askeri Cezaevinden kaçıran bir yüzbaşı. Ardından Adana Sıkıyönetim Mahkemesinde görülen Maraş davasında müebbet hapse çarptırılan Maraş Pol-Bir başkanı bir polis.

Sapla saman birbirine karışmış durumda. MHP nerede başlayıp nerede bitiyor; güvenlik kuvvetleri nerede başlayıp nerede bitiyor belli değil.

Sanık avukatları MHP Adana Merkez İlçe Başkanı Av. Nuri Ademoğlu ve Adana Merkez İlçe eski başkanı Av. Hülagü Balcılar'dı. Fakat olsun, kim engelleyebilir MHP'li avukatların istedikleri davalara girebilmelerini. Ama acaba niçin bu eski ve yeni MHP merkez ilçe başkanları böyle bir görevi üstlenmişlerdi?

Sayıları binleri aşan faşist katiller sürüsüne kim önderlik etmişti? Bu soruya cevap vermek gerekir. Adım adım planla tezgahlanan katliam örgütsüz ve öndersiz değildi. Aklı başında olan bir kişi bile katliamın plansız geliştiğini iddia edemez. Yoksa katliama zavallılıklarını ve korkaklıklarını, idam kararını duyunca bayılarak gösteren Ömer Kaval'lar gibileri mi elebaşılık etmişler, böylesine kan ve vahşet tablosunu yaratmışlardı? Buna da kimse evet diyemez.

Gayretler boyuna. Küçücük bebelerin, hamile kadınların da katledildikleri katliamları ancak Hitlerci faşistler düzenleyebilir. MHP aklanmaya çalışılsa da resmen aklansa da Maraş halkı ve Türkiye halkı için aklanamaz. Kendi gözleri önünde üç hilalli bayraklar ve "Başbuğ Türkeş" çığlıklarıyla eşini, çocuklarını, yakınlarını kaybedenler MHP'yi aklayamaz. Bir de onlara sorun bakalım, MHP Maraş katliamında var mıydı, yok muydu? ■

TERÖRÜN ARKASINDA KİM VAR?

HALİT NARİN: Kırk tarakta bezi var.

Bitmez tükenmez bir tartışmanın konusu olan bir soru: Terörün arkasında kim var? Hemen hemen Türkiye'de herkesin üzerinde en azından birkaç söz söylediği bir sorun bu. Kimine göre terör ve anarşinin arkasında "özgürlükçü parlamenter rejimimize kastedenler var", "kimine göre nasıl bir şey oldukları belirsiz "iç ve dış güçler", bazılarına göre "Ermeniler, Rumlar, Siyonistler"... Ama tozu dumana katan yaygaranın en güçlüsü "uluslararası komünizmle" ilgili olanı. Elbette bunlar gericilerin nakaratları.

Bugünlerde Bilecik'in Pelitözü Köylüleri de "anarşi ve terörün arkasında kim var" tartışmasına katılmış bulunuyorlar. Pelitözü köylülerine ve bu köyün hemen yanında kurulu Bilecik Seramik Fabrikası işçilerine göre terörün ardında Halit Narin ve ortakları, MİSK ve MHP var. Pelitözü köylüleri ve Seramik Fabrikası işçileri bu sonuca kendi öz deneylerinden varmışlar. Olayın hikayesi şöyle:

Bilecik, seramik üretiminde kullanılan toprağı ile ünlü. Bu toprak keşfedilir keşfedilmez Eczacıbaşılar, Bodurlar birbiri peşi sıra Bilecik'e koşturup arazi kapatmışlar. Sonra seramik fabrikaları ard arda yükselmeye başlamış. Söğüt Seramik, Bilecik Seramik vs...

Bilecik'in toprağının ününü duyan Halit Narin de boş durmamış. Halit Narin'i bu ülkede çok kişi tanır. Narin'in ünü Bilecik'in toprağından daha büyüktür. Kendisi Türkiye'nin en büyük tekstil firmalarının sahibi olarak tanınır ama tüm tekelci burjuvalarımız gibi kırk tarakta bezi vardır. Bezlerinden birini de seramik işinde dokumak istemiş. Narin başka yönleriyle de ünlü. Her şeyden önce kendisi her dönem şu veya bu patron kuruluşunun başında olmuş. Yıllar boyu Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu gibi tekelci burjuvazinin en has örgütlerinden birinin başkanlığını yapmış. Narin, fabrikalarında çok sayıda işçi çalıştırmasına rağmen işçileri hiç sevmez, işçi haklarını da. Sendikalardan MİSK'e partilerden AP ve MHP'ye bayılır. Turgut Özal'ı da işçileri hiç sevmediği için çok sever.

İşte bu Narin gü'ün birinde seramik işine el atmaya karar vermiş. Yanına ortaklarını alıp Bilecik'ten 4 km. uzaklıktaki Pelitözü'ne gelmiş. Sonra kuracağı fabrika için gözüne büyük bir arazi kestirmiş... köyün en değerli topraklarını. Bu toprakları köylülerden nasıl alacak? Her işin bir kolayı var... Almış köylüleri karşısına "Kuracağım fabrikada hep sizleri çalıştıracağım, çocuklarınızı bu işi daha iyi öğrensinler diye Avrupa'ya yollayacağım" demiş. Bu sözlere kanmayanlara aba altından sopa göstermiş. Ve sonuçta Pelitözü köylülerinin yıllardır alınterlerini, kanlarını akıttıkları o güzelim toprakların: metrekaresini 175 kuruşa kapatmış, bir bardak su parasına. İş bununla da bitmemiş. Seramik fabrikasının çalışması için çok miktarda suya ihtiyaç var. Narin bunu da tereyağından kıl çeker gibi çözümleyivermiş. Pelitözü köyünün gürül gürül akan bir suyu var. Topraklarını suluyorlar bununla. Ama Halit Narin çekmiş köylüleri karşısına yine, "benim suya sizden daha çok ihtiyacım var" demiş, "paraya da". Hem bu kez bu su işini topraklar meselesinden daha kolay çözmüş. Beş kuruş ödemeden. Biraz "vatan, millet, sakarya" edebiyatı, biraz "iş, Avrupa'da staj" vaatleri... Ve köylülerle günde en az 80 ton dolayında kullanılacak suyun fabrikaya bedavaya verilmesi konusunda da anlaşmış.

Sonra köylüler hiç denecek bir ücretle fabrikanın inşaatında çalışmaya başlamışlar. Yeter ki fabrika tamamlansın, çocuklarına iş imkanı açılsın, Avrupa'ya staja gönderilsin diye. Günün birinde fabrika bitmiş, köylüler beklemişler ki işe alınsınlar, çocukları Avrupa'ya staja gönderilsin. Ama Narin'in hesabı başka. Önce "iş güvenliği, çalışma barışı" demiş. İş güvenliği, çalışma barışı ne demek? Her şeyden önce Narin ve Narin gibilerinin paracıklarının kârlarının güvenliği demek. Ve iş güvenliğini, çalışma barışını sağlamak amacıyla tutmuş ta Çanakkale'den, Balıkesir'den başka yerlerden işçi görünümlü birtakım karanlık kişileri fabrikaya doldurmuş. Bunların kokusu hemen çıkmış tabii... Yakalarında MHP—ÜGD rozeti ceplerinde MİSK kartı. Narin aslında işyerlerinde hiçbir sendika olsun istemez ama "MİSK benim kanımdandır" demiş. "olacaksa MİSK olsun". Ve dışardan gelenlerin yardımıyla da Bilecik'in içinden faşistleri işçi diye kaydetmeye başlamışlar. Ama fabrikanın çarklarının dönmesi için daha çok işçiye ihtiyaç var. Üstelik Narin'in Pelitözü köylülerine de sözü var. Mecburen açık yerleri Pelitözü köylüleri ve Bileciklilerle doldurmuş. Bunlara asgari ücret ödemeye başlamış, yani 3100-3200 lira. Fabrikaya işçi görünümüyle başka yerlerden getirilenlere ise net 12 bin lira veriyor, üstelik ev kiralarını da cebinden ödüyormuş.

Yakalarında MHP, ÜGD rozeti ceplerinde MİSK kartı olanlar fabrika açılır açılmaz görevlerine başlamışlar. Görevleri çalışma barışını sağlamak. Nasıl? MİSK sayesinde. Başlamışlar işçileri MİSK'e üye yazmaya. Ama Bilecikliler de Pelitözü köylüleri de MİSK'i de MHP'yi de tanıyorlar. Üye olmayı reddetmişler. Üstelik aynı günlerde fabrikada Keramik-İş de örgütlenmeye başlamış. Çok sayıda işçi Keramik-İş'e üye olmuş. Hatta Narin'in dışardan getirdiği, Bilecik'te MHP'lidir diye kendisine tavsiye edildiği için işe aldığı işçiler bile Keramik-İş'e kaydolmaya başlamışlar. Ne de olsa her şeyden önce işçiler, emeklerini, alınterlerini satıyorlar. Ama MİSK'in bunu yok pahasına Narin'e satmasına razı olmamışlar. Ve sonuçta Keramik-İş işyerinde ezinci bir çoğunluk sağlayarak yetki alacak duruma gelmiş. Ama Narin işin ucunu öyle kolay bırakacak adamlardan değil. MİSK'in adamları, Narin'in fabrikadaki müdürleri, şefleri işçileri tehdit etmeye, onları işten atmakla korkutmaya çalışmışlar. Bu da sökmeyince evrak üzerinde sahtekarlık yapmışlar, kendi sendikalarına üye olmayanları üye göstermişler. "Bana yar olmayan kimseye yar olmasın" deyip işi uzatmak için mahkemeye gidilmiş. Ama her şey o kadar açık ki, işi mahkemede de kıvıramayacaklarını anlayınca tutmuşlar 20 işçiyi işten çıkarmışlar, işçi önderlerinden birini de demir çubuklarla kıyasıya dövmüşler.

Ve kiminin "anarşi", kiminin "terör" dediği şey Pelitözü Köyünde de başlamış. İşçi önderlerinden biri demir çubuklarla kıyasıya dövülmesi üzerine işçiler işi bırakmış, direnişe geçmişler. Ertesi gün Narin'in müdürleri, şefleri "biz işçileri işten atarız, adam da döveriz ama siz direniş yapamazsınız, direniş yapıp anarşi çıkarıp çalışma barışını bozduğunuz için hepinizi işten attık" demişler. Dışardan getirdikleri adamlarına kapıları tutturup işçileri fabrikaya almamışlar. Ama köylüler de bu işe kuzu kuzu boyun eğmemişler. Onlar da fabrikanın karşısında direnişlerini sürdürmüşler. Pelitözü köylüleri de çocuklarını, babalarını, kocalarını desteklemek için fabrikaya verilen suyu kesmişler. Narin'in adamları su deposunu bekleyen köylüleri kurşunlamış bu kez. Yani resmi anlatımla "anarşi bir üst düzeye yükselmiş Pelitözü Köyünde".

Ertesi gün işçiler, köylülerle birleşip Valiliğe dek yürümüşler. Polis ve jandarma işçilerin ve köylülerin üzerine saldırmış "anarşi çıkarmayın" diye. Vali de işçilere "fabrikanın önünde anarşi çıkarıyorsunuz, orada durmayacaksınız" demiş. "Parayı veren düdüğü çalar" yani Narin sizin toprağınızı alır, suyunuzu kullanır, sizi de kolundan tuttuğu gibi fabrikadan atar, istediğini çalıştırır, istediğini çalıştırmaz demeye getirmiş.

Bil-Ser işçileri ve Pelitözü köylüleri direnişlerine devam etmişler. Kah fabrikanın önünde bekleyerek, kah devrimcilerle, demokratik kitle örgütleri ile birleşerek yeniden kentin içine Valiliğe doğru yürüyüşler yaparak. Ama her seferinde polis ve jandarma kesmiş yollarını, fabrika karşısında beklerken dağıtmaya çalışmış işçileri. Bir seferinde toplu-ca savcılığa çıkarılmışlar "anarşist ve terörist" suçlamasıyla. Sonra "anarşi çıkarmayın" nasihatleri ile serbest bırakılmışlar. İşçiler ve köylüler, devrimcilerle omuz omuza olduğundan "teröristlerin kışkırtmalarına kapıldıkları" söylenmiş kendilerine.

Bu yazı hazırlanırken Bil-Ser işçilerinin, Pelitözü köylülerinin direnişi devam ediyor ve işçiler, köylüler açısından "terörün arkasında kim var?" sorusu açıklığa kavuşuyordu. Bil-Ser'den atılan bir işçi şöyle diyordu bu konuda: "Önce tehditlerle başladılar işe. "Sizi işten atarız" dediler. "Döveriz, keseriz, biçeriz, öldürürüz" dediler. Bu fabrikada mutlaka çalışma barışı sağlanacak" dediler. Sonra tehditlerin arkası geldi. 20 kardeşimizi işten attılar. Bir arkadaşımızı demir çubuklarla dövdüler. Ardından köylülerimizi kurşunladılar. Direnişe geçince adımız "anarşist" oldu. Sonra vur abalıya. Polis saldırır, jandarma saldırır. Gözaltına alır. "Anarşi çıkarıyoruz" diye savcılığa verilirız. Bizim buradaki terörün ardında kim mi var? Önde MİSK ve MHP, bu örgütlerin rozetlerini yakalarında taşıyan birkaç çapulcu. Ama ya onun ardında. Narin var Narin. Narin'in paracıkları var. Türkiye'nin dört bucağında her saldırının ardında Narinlerin, Koçların, Bodurların paracıkları var."

Pelitözü köyünden başka bir işçi de şöyle diyordu: "İş dediler, Avrupa'da staj dediler, toprağımızı suyumuzu yok bahasına elimizden aldılar. Sonra da neyin ne olduğunu gördüğümüzde adımız "anarşiste", "teröriste" çıktı." Ve gülerek sürdürüyordu konuşmasını: "Bizim Pelitözü'nün çok anarşik bir yer olduğunu söylüyorlar, acaba Fatsa'daki gibi küçük bir "nokta operasyonunu" hakettik mi?"

Sahte ve aldatıcı yargılamalardan sonra "Kamu vicdanı" rahatladı mı?

Devrim ile karşı - devrim arasındaki çelişkinin keskinleşmesi her türden gericiliği devrime karşı seferber duruma getirdi. Faşizm emekçi kitlelerin demokrasi mücadelesini, saldırı ve kitle katliamları ile boğmaya çalışıyor. Halkın mücadelesi en azgın bir biçimde ezilmesi için çağrılar yapılıyor. Mevcut yasalar yetersiz görülüp yeni baskı yasaları gündeme getiriliyor.

Türkeşçi faşistler, emekçi kitlelere yönelik saldırılar içinde özel bir yer tutuyor. Egemen sınıflar Türkeşçi faşist çeteleri, emekçi kitlelerin düzene yönelik muhalefetini ezmenin bir parçası olarak kullanıyor. MHP'li faşistler cinayetlerini ellerini kollarını sallayarak işliyorlar. İşledikleri cinayatlerin ipuçları yok ediliyor, silahlar adliyede ya da emniyette değiştiriliyor. Daha da ötesi faşist caniler güvenlik güçlerinin yardımcıları kabul ediliyor. Mahkemece aranan faşistler Fatsa'da olduğu gibi operasyonlara katılıyor.

Kendi sınıf çıkarı ve kendi düzenini korumak için çıkardığı yasaların, herkese eşitçe uygulandığı demagojik propagandasını yapan burjuvazi "kamu vicdanı"nı rahatlatmak için ve emekçi kitlelerin gözünde yüzü tamamen açığa çıkan MHP'li faşistleri bazen tutuklamak zorunda kalıyor. Çünkü adam öldüren, katliam düzenleyen faşistlerin hiçbir cezaya çarptılılmaması, burjuva hukukçularının dediği gibi "kamu vicdanı"nı rahatsız ediyor. Burjuvazi bu rahatsızlığı gidermek ve emekçi kitleleri yatıştırmak için, yüzlerini gizleyemez hale gelen MHP'li faşistleri tutuklayıp, sahte ve aldatıcı bir tarzda yargılıyor.

Öte yandan gericiliğin tam desteğinde hareket eden MHP, tutuklanarak cezaevlerine konulan adamlarının varlığından rahatsız olup, onları birer ikişer cezaevlerinden kaçırıyor. Cezaevlerinde kalanlar ise, sorunun özü bulanıklaştırılarak aldatıcı bir biçimde yargılanıyor. Bir yandan katliamların elebaşıları sudan gerekçelerle beraat ettirilirken, öte yandan faşist canilerin yönlendiricisi kurumlara dokunulmuyor.

Geçen hafta içinde Maraş katliamı davası sonuçlandı. 22 idam, 14 müebbet hapis ve çeşitli cezalarla 148 kişi hüküm giydi. Ama kim bu adamlar, nereden ve kimlerden emir alarak katliam yapmışlar, orası belli değil.

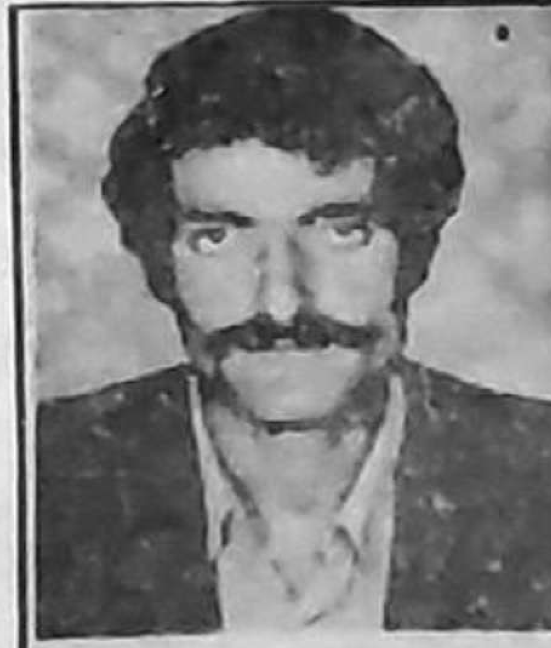
Maraş katliamının düzenleyicisinin MHP olduğu kimsenin mechulü değilken, MHP hakkında suç duyurusu isteminin reddedilmesi acaba "kamu vicdanı"nı rahatlattı mı?

Faşist çeteler 3 işçiyi katletti

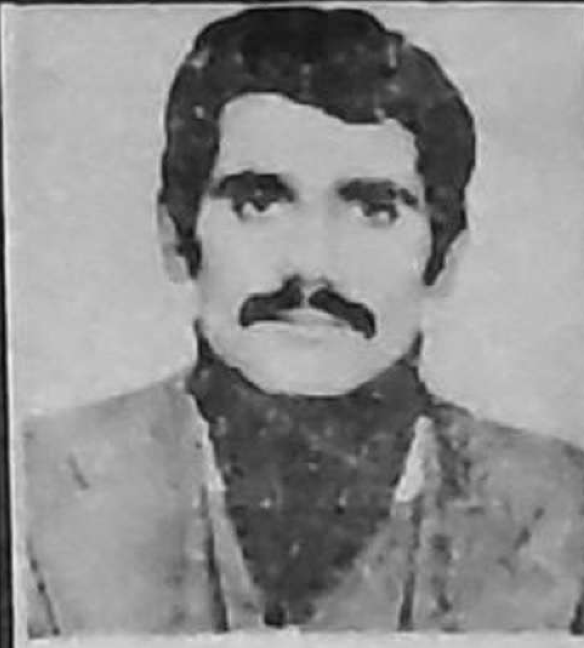
KAYSERİ'DE ANTİ-FAŞİST GÖSTERİ

• MHP'li faşistler Halil Akpınar, İsmail Şimşek ve Ekrem Çamur isimli Çinkur işçilerini 3 Ağustos'ta geceyarısı sokak ortasında pusu kurarak katlettiler ve cesetlerini Battalgazi Mahallesi girişinde bir yol kenarına attılar.

• Faşist katliamın duyulmasından sonra, Sarız'ın Tavla köyünde 1000 kişinin katıldığı bir gösteri yapıldı. Ekrem Çamur'un 5 Ağustos'ta Kayseri'de yapılan cenaze törenine ise 2000 kişi katıldı.

İsmail ŞİMŞEK

Ekrem ÇAMUR

Halil AKPINAR

Halil Akpınar'ın Tavla Köyünde 4 Ağustos'ta yapılan cenaze töreni

SİVİL faşist çeteler, Kayseri'de 3 Ağustos günü pusu kurarak 3 Çinkur işçisini geceyarısı sokak ortasında kurşuna dizdiler. Faşist çeteler tarafından kurşuna dizilen Halil Akpınar'ın, İsmail Şimşek'in ve Ekrem Çamur'un cenaze törenleri Kayseri'de anti-faşist bir gösteriye dönüştü ve halk faşist katillerin bulunmasını ve hesap sorulmasını, faşist cinayet mangalarının dağıtılmasını istedi.

3 İŞÇİNİN ÖLDÜRÜLMESİ VE İLK GÖSTERİ

MHP'li sivil faşist katiller 3 Ağustos gecesi, yoldan geçmekte olan 3 Çinkur işçisini, Halil Akpınar, İsmail Şimşek ve Ekrem Çamur'u durdurup kurşuna dizdiler ve cesetlerini de Battalgazi Mahallesi girişindeki yolun kenarına attılar. 4 Ağustos sabahı Battalgazi Mahallesi halkı cesetleri yolun kenarında buldu. Ve halk akın akın cesetlerin başına toplandı. Daha sonra gelen polisler cesetlerin yanına ve mahalleye sokulmadı. Mahalle halkı cesetleri vermeyeceğini söyleyince, savcı istenilen yerde otopsi yapacağına dair söz verdi. Halkın direnişi karşısında komando birlikleri mahalleye yığıldı ve jandarmaların halkı dipçiklediği görüldü. Bu arada çatışma çıktı ve jandarmalar ateş etmeye başladılar. Cesetlerin olay yerinden uzaklaştırılmasından sonra, cesetlerin başında toplanan halkın bazı faşist mevzilere karşı harekete geçtiği gözlendi. Daha sonra, sayısı giderek artan halkın, cinayetin işlendiği yere doğru bir protesto gösterisine başladığı bildirildi. Gösteri sırasında halkın ve devrimcilerin ''Faşizme Ölüm Halka Hürriyet'', ''Çinkur'un Hesabı Sorulacak'' vb. gibi sloganlar attığı duyuldu.

Morgda otopsi işlemlerinin aynı gün tamamlanmasından sonra, Halil Akpınar'ın ve İsmail Şimşek'in cenazeleri aileleri ve devrimciler tarafından Sarız'ın Tavla ve Darıdere köylerine götürüldü.

TAVLA KÖYÜNDE GÖSTERİ

3 işçinin katledilmesinin duyulmasından sonra, Tavla Köyünde 4 Ağustos'ta anti-faşist bir gösteri düzenlendi. Çevre köylerden emekçilerin de katıldığı ve 1000 kişinin yer aldığı gösteride halk ve halk gençliği faşist katliamları protesto etti ve faşist cinayet odaklarının dağıtılmasını istedi. Gösteri boyunca ''Faşizme Ölüm Halka Hürriyet'', ''Devrim Şehitleri Ölümsüzdür'', ''Faşist Cinayet Odakları Dağıtılsın'' sloganlarının atıldığı gözlendi.

5 AĞUSTOSTAKİ GÖSTERİYE 2000 KİŞİ KATILDI

Ekrem Çamur'un cenazesi 5 Ağustos'ta Maden-İş Sendikasının önünden kaldırıldı. Sabahın erken saatlerinden itibaren halk Maden-İş Sendikasının önünde toplanmaya başladı. Maden-İş'in sendika ağalarının sabahtan itibaren toplanan halk arasında sürekli olarak gerici bir propaganda yürüttükleri ve kendi tespit ettikleri platformun dışına çıkılmasına izin vermeyeceklerini söyledikleri görüldü. Ama sendika ağalarının hesapları tutmadı. Çünkü sendika binasının önüne toplanan halkın ''Faşizme Ölüm Halka Hürriyet'' ''Faşist Cinayet Mangaları Dağıtılsın'', ''Halka Kalkan Faşist Elleri Kıracağız'' vb. sloganlar haykırdığı görüldü. Sendika binasının önünde toplanan 2000 emekçi daha sonra, cenazenin arkasından yürüyüşe geçti. Yürüyüş kolu Hunat Camii ve Belediye önünden geçerek Kiçikapı Meydanına geldi. Yürüyüş boyunca aynı sloganların atıldığı gözlendi. Meydanda devrim andı içildi. Daha sonra Ekrem Çamur'un cenazesi Şehir Mezarlığında toprağa verildi.

ÇİNKUR İŞÇİLERİ FAŞİSTLERİ FABRİKADAN ATIYOR

Çinkur Fabrikasında çalışan işçiler, sınıf kardeşleri Halil Akpınar, İsmail Şimşek ve Ekrem Çamur'un faşist çeteler tarafından katledilmesi üzerine, fabrikaya işçi kılığı ile sokulmuş bazı faşistleri, birleşerek fabrikanın dışına attılar. Bunun üzerine, fabrika patronu ''olaylar çıkacak'' gerekçesiyle fabrikayı belli bir süre ile kapattığını açıkladı.

Faşist çetelerin 3 işçiyi katletmeleri olayı, Kayseri halkına yönelik ilk saldırıları değildir. Daha önceden de faşist çeteler sayısız kez halka saldırmışlar, onlarca emekçi ve devrimciyi katletmişlerdi. Daha yakın zamanda MHP'li faşistler, anti-faşist halkın oturduğu Fevzi Çakmak Mahallesinde bir camiyi kurşunlayıp arkasından halka karşı saldırıya geçmek istemişlerdi. Ama bunda başarılı olamayınca bu kez, Bahçekapı semtinde iki devrimci işçiyi, Zeynel Abidin Sönmez'i ve Osman Özülkü'yü katletmişlerdi.

Gölköy'de halk faşist saldırılara karşı direndi

• MHP'li faşistler Ordu'nun Bucak Mahallesi halkına karşı yeniden saldırıya geçti. Halk saldırıyı protesto etmek için gösteri yaptı.

Ordu'nun Gölköy ilçesinde ve Ordu'da geçtiğimiz haftalar içinde anti-faşist direnişler olduğu bildirilmektedir.

Gölköy'de sivil faşistler geçtiğimiz hafta içinde uzun menzilli otomatik silahlarla halka karşı saldırıya geçtiler. Yaşlı bir emekçiyi öldürdüler.

Bunun üzerine 7'den 70'e bütün Gölköy halkı faşist saldırganlığa karşı direnişe geçti. Faşistler susturuldu. Polislerin bir kısmı şehri terk etmek zorunda kaldılar.

Halkın faşistlere karşı direnişi sürerken, MHP milletvekili adayının tabut içinde silah taşıdığı tespit edildi. Bunun üzerine harekete geçen Kuşdoğan, Karagöz ve Sarıca Mahalleri halkı tabut içinde taşınan silahları etkisiz duruma getirdi.

Daha sonra bu mahallelere karşı saldırılar düzenlendiği görüldü. Ama saldırılar halkın can güvenliğini korumak için kurduğu barikatlarda eridi. 1000 kişilik bir emekçi grubunun Vali'nin yolunu kestiği görüldü.

Anti-faşist direnişlerin olduğu mahalle ve semtlerde direnişlerin 6 gün sürdüğü bildiriliyor.

Direniş boyunca halk faşizme karşı kinini ''Faşizme Ölüm HalkaHürriyet'', ''Faşizme Ölüm Tek Yol Devrim'' vb. sloganları ile dile getirdi.

Bilindiği gibi daha önceden de Gölköy'de büyük anti-faşist kitle gösterileri olmuş ve 1500 kişi ÜGD'yi basmış ve faşist saldırganlar şehirden kovulmuştu.

ORDU'NUN BUCAK MAHALLESİNDE DİRENİŞ

Öte yandan sivil faşist çeteler 7 Ağustos'ta Ordu'nun Bucak Mahallesi halkına saldırdılar. İki genci yaraladılar. Bunun üzerine mahalle halkı birleşerek, faşist saldırganlığa karşı yürüyüşe geçti. Köprübaşı semtine kadar yürüyüş boyunca halkın "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet'', "Faşizme Ölüm Tek Yol Devrim'' vb. sloganlar haykırdığı görüldü.

Haziran ayı içinde de Bucak Mahallesi halkı, faşist saldırganlığa karşı günlerce süren direniş harekatında bulunmuştu.

7 Ağustos'ta düzenlenen çay paralarının ödenmemesini protesto mitingi.

Fındıklı'da çay üreticileri çay paralarının ödenmemesini protesto etti

RİZE'ye bağlı Fındıklı ilçesinde çay üreticilerinden bir grup ve devrimciler, 7 Ağustos'ta çay paralarının ödenmemesini düzenlenen bir gösteri ile protesto etti.

İlk başta 200 kişi ile başlayan protesto eyleminin, daha sonra 1000 kişiyi geçtiği ve gösterinin şehrin ana caddesinde yapıldığı bildirildi. Eylem alanında toplanan çay üreticilerinin sayısının 1000'e yaklaştığı açıklandı. Gösterinin yapıldığı cadde üzerinde bir konuşma yapan bir devrimci çay üreticilerinin sorunları ve bunların çözülmesi için izlenmesi gereken yol üzerinde durdu.

Fındıklı'da 7 Ağustos'ta yapılan gösteride ''Çay paraları derhal ödensin'', ''Kontenjanlar kaldırılsın'', ''Faşizme Ölüm Halka Hürriyet'' vb. gibi sloganlar atıldı.

Bilindiği gibi çay üreticilerinin geçen yıldan kalan çay paraları dahi ödenmemiş ve çay üreticileri sürekli olarak aldatılmıştı. Demirel, bayram içinde yaptığı bir açıklamada üreticilerin çay paralarının 18 Ağustos'da ödeneceğini açıklamıştı.

DEVRİMCİ TEKSTİL-İŞ SENDİKASI KURULDU

Genel merkezi İstanbul'da olan Devrimci dokuma, boyama, örme ve giyim işçileri sendikası kuruldu. Kısa adı Devrimci Tekstil-İş Sendikası olan sendika yöneticileri bir açıklama yaparak sendikanın kuruluşunu duyurdular.

Hangi şartlarda ve hangi ihtiyaçtan hareket ettiklerini ifade eden sendika yöneticileri, diğer şeylerin yanı sıra şu görüşlere yer verdiler.

"Sömürünün en yoğun uygulandığı işkolu, tekstil işkoludur. İşkolumuzda çalışanların çoğunluğu kadın ve çocuk yaştaki işçilerdir. Bu yüzden işgücü çok ucuza satın alınarak azgın bir sömürü uygulanmaktadır. 15-20 senelik işçiler bile asgari ücretle ya da çok düşük ücretle çalıştırılmaktadır. İşgüvenliği hiç yoktur. Patronlar, kıdemli işçileri, fazla ücret ödememek için sendika ağaları ile anlaşarak işten atmakta ve yerine daha ucuza çalıştırabileceği kadın ve çocuk işçileri almaktadırlar. Sendikasız olan orta ve küçük işyerlerinde durum daha da kötüdür. Çalışma süresi 11-12 saati bulmaktadır. Ayrıca çoğunluğunun sigortası da yoktur. Sendika ağaları için bu işyerleri örgütlenecek "öneme" sahip olmamaktadır.... Sendikamız, büyük küçük demeden örgütlenmesi mümkün olan bütün işyerlerini örgütlemek için bütün gücü ile çalışacaktır.

"İşkolumuzda onlarca sendika faaliyet göstermektedir. Bunlardan en fazla işçiyi toplamış olanlar TEKSİF ve TEKSTİL'dir. Bunların dışındakilerin çoğu işyeri sendikalarıdır... burjuvazi işçi sınıfına karşı her saldırısında yanında sendika ağalarını da bulmaktadır. Bunlar her uygulamalarında işçi düşmanı yüzlerini biraz daha sergilemektedirler. Ocak ayında Teksif'in 54 bin işçi için imzaladığı toplusözleşme bunun örneğidir."

"Sendikamız Devrimci Tekstil-İş, işçi sınıfının daha iyi bir yaşam için verdiği mücadelenin gerekliliğini unutmadan, işçi sınıfının her türlü sömürüyü ortadan kaldırma talebini mücadelesinin merkezine koyacaktır.

"Devrimci Tekstil-İş, işçilerin sendikal mücadelenin dışında tutulmasına, sendikal mücadelenin patronlarla sendika ağaları arasındaki bir danışıklı döğüşe dönüştürülmesine karşı çıkacaktır. Sendikal demokrasinin ancak en geniş işçi yığınlarının kendi talepleri doğrultusunda sendikal mücadeleye katılmasıyla mümkün olacağının bilincinde olarak hareket edecektir.

"Devrimci Tekstil-İş, tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesini kesinlikle uygulayacaktır. ... Çoğunluğun razı olmadığı toplusözleşmeleri imzalamayacak, grevleri kaldırmayacaktır.

"Devrimci Tekstil-İş, tüzüğünde ifadesini bulan sınıf sendikacılığı anlayışını hayata geçirecektir."

Devrimci Tekstil-İş Genel Başkanı Selami Gürel:

"Faşist saldırıları geriletmenin biricik yolu sınıfın birleşik mücadelesidir"

DEVRİMCİ TEKSTİL-İŞ GENEL BAŞKANI SELAMİ GÜREL

Gazetemiz muhabiri Tekstil işkolunda yeni kurulan Devrimci Tekstil-İş Sendikasını Genel Merkezlerinde ziyaret ederek sendika Genel Başkanı Selami Gürel'e sorular yöneltti. Devrimci Tekstil-İş Sendikası Genel Başkanı Selami Gürel muhabirimizin sorularını şöyle cevaplandırdı:

Özgürlük : Devrimci Tekstil-İş Sendikası hangi ihtiyaçtan dolayı kuruldu?

Gürel : İşkolumuzda diğer işkollarına oranla çok daha yoğun bir sömürü uygulanmaktadır. Diğer bir çarpıcı özelliği ise çok sayıda küçük ve orta işletmenin varlığıdır.

Bugün bu küçük ve orta işletmelerin yoğun bir sendikal örgütlenme talebi vardır. Fakat burjuva sendikacılar bu işyerlerini kendileri için fazla "ticari" bulmadığından buraları örgütlemeye yanaşmamaktadırlar. Oysa biz bu alandaki onbinlerce işçiyi örgütsüz bırakamayız. Yani, işçilerin yoğun olarak bulunduğu işyerlerinde örgütlenme çabalarımızın yanı sıra esas olarak, sendikamız örgütsüz işyerlerini örgütlemeye yönelecektir.

Yine işçi sınıfımız kendi deneyimleriyle tüm burjuva sendika yöneticilerinin yüzünü bugün daha iyi görmektedir. Dikkat edilirse son 5 senedir DİSK'e bağlı sendikalara (işkolumuzda Tekstil'e) önemli bir işçi akını yoktur. Kısaca işçi sınıfı, sınıf çıkarlarını savunabilecek bir arayış içindedir. İşte sendikamız esas olarak her türlü burjuva sendikacılığa karşı bir alternatif olarak doğmuştur. Ve bu sorumluluğunu layıkı ile yerine getirmeye çalışacaktır.

Özgürlük : Sınıf sendikacılığından ne anlıyorsunuz ve bu konuda DİSK'ten farklı olarak ne düşünüyorsunuz?

Gürel : Biz işçi sınıfımızın nihai kurtuluşu amacını mücadelemizin merkezine koyuyoruz. Sınıf sendikacılığı işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin de tavizsiz savunucusu olarak, ekonomik mücadele ile siyasi mücadelesinin kopmaz bağının bilincinde hareket eder.

Sendikamız, mevcut sendikaların aksine sendikal demokrasinin en tutarlı savunucusu olacaktır. Sendikal demokrasi ise ancak en geniş işçi yığınlarını sendikal faaliyetin içine çekmekle mümkün olur.

Yine sınıf sendikamız çoğunluğun onayı olmayan toplusözleşmeleri imzalamayacak, grevleri kaldırmayacaktır. Sınıfımızın ulusal ve uluslararası birliği için mücadele edecektir.

Sendika ağaları işçi sınıfının nihai kurtuluşu sorununu çarpıtmaktadırlar. İşçi sınıfının bugünkü düzen şartları içinde kurtulabileceği hayallerini yaymak, işçilere ihanettir. DİSK bugün kendine "devrimci", "sınıf sendikası" sıfatını yakıştırmasına rağmen böyle bir görevi yerine getirmekten uzaktır. Zaten daha ortaya çıkışında kendisine "sınıf işbirliği"ni ilke edinmiştir. Ve bu tutumlarını bugüne kadar sürdürdüler. DİSK bugün (tabandaki işçiler daha bilinçli olmasına rağmen) sınıf işbirlikçisi reformist - revizyonist sendikacılığın bir örneğidir.

Özgürlük : DİSK ve Türk-İş'i nasıl değerlendiriyorsunuz?

Gürel : Türk-İş ve DİSK'i özü itibariyle sınıf işbirlikçisi sendikalar olarak değerlendiriyoruz.

Türk-İş'in ortaya çıktığı 1952'den bugüne kadar Türk-İş'li sendika ağaları komprador burjuvazi ve toprak ağalarının istekleri doğrultusunda hareket etmiştir. Bunlar her dönemde burjuvazinin işçi sınıfına karşı saldırılarını desteklemişlerdir. Sözümona "partilerüstü", "sınıflarüstü" bir politika izlemişler, fakat esas olarak işçi sınıfını şu ya da bu burjuva partisinin kuyruğuna takmaya çalışmaktan başka bir şey yapmamışlardır.

Sınıfların olduğu bir toplumda "sınıflarüstü" ya da "partilerüstü" bir politika izlemek mümkün değildir. Bu düzende tarafsızlık egemen olan sınıfların yanında yer almaktır. Türk-İş'in sendika yöneticileri tam da bu işlevi yerine getirmiştir.

DİSK'e gelince; DİSK kendine devrimci etiketini yapıştırarak ortaya çıkmış fakat hiçbir dönem Türk-İş'in platformunu aşamamıştır. Kuruluşundan sonra, Türk-İş'in sendika ağalarının ihanetinden bıkan işçi sınıfı DİSK'e büyük bir akın göstermiş, fakat kısa zamanda DİSK Yöneticilerinin de ipliği pazara çıkınca DİSK'e karşı bu akın da durmuştur. DİSK yöneticileri işçi sınıfının devrim ve sosyalizme olan sempatisini sömürmüş, işçi sınıfına devrim ve sosyalizm adına sadece modern revizyonizmi ve reformizmi taşımıştır. Ayrıca işçilerin bilincini çarpıtmak için işçi sınıfına "sınıfın partisi" olarak reformist ve revizyonist partileri göstermiş, işçileri onların kuyruğuna takabilmek için çabalamışlardır.

Burada bir cümle ile diğer konfederasyonlara da değinmek istiyorum. MİSK, HAK-İŞ, Hürriyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu gibi sendikalar son dönemde her burjuva partisinin kendilerine bağlı konfederasyonlar örgütleme faaliyetinin sonucudur ve işçileri aldatıp, gerici - faşist partilere kanalize etmek için oluşturulmuştur.

Özgürlük : İşçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza karşı her alanda yoğun saldırılar sürüyor. Bu durum karşısında sendikalar neler yapabilir?

Gürel : Evet: Bugün işçi sınıfı ve emekçi halka karşı yoğun bir saldırı hüküm sürmektedir.

Zamlar, devalüsyonlar halkın satınalma gücünü sürekli düşürmektedir. Ayrıca tarım ürünlerinin taban fiyatları düşük tutulmakta, işçi ve emekçilerin ücretleri dondurulmaya çalışılmaktadır. Eşel-Mobil, Toplusözleşme Koordinasyon Kurulu, her işkolunda tek ve zorunlu sendikacılık, ek protokollerin yasaklanmaya çalışılması, vb. uygulamalarla işçi sınıfı susturulmak istenmektedir. Toplusözleşme ve sendika hakkı elinden alınmak istenmektedir. Faşist katliamlar yoğunlaştırılmakta, işçi sınıfı ve emekçi halkımız sindirilmek istenmektedir.

Tüm bu saldırılara karşı işçi sınıfının ve onun sendikal örgütlerinin görevi susmak olamaz. Faşizm, "uslu durmak" ve boyun eğmekle geriletilemez, yenilemez. Saldırıları geriletmenin biricik yolu işçi sınıfının birleşik mücadelesini örgütlemektir. Biz, sendika ağalarının bunu yapabileceğini düşünmüyoruz. Bu görev işçi sınıfına, sınıf sendikalarına ve her türlü devrimci - demokratların yönetiminde bulunduğu sendikalara düşmektedir.

Bugün devrimci-demokrat sendikacılar bu konuya ilgisiz kalmamalıdır. Gün, işçi sınıfının birleşik gücünü burjuvazinin karşısına çıkarma günüdür. Her türlü saldırıya karşı direnip karşı koymadıkça saldırılar daha da artacaktır. Fakat görünen odur ki, işçi sınıfı saldırılara sessiz kalmayacaktır. Bugün yaklaşık 60 bin işçinin grevde olması, 100 bin işçinin grev hakkının doğmasına rağmen grevlerin ertelenmesi faşist saldırılara karşı yüzbinlerce işçinin sokağa dökülmesi ve tüm yurt çapında direnişe geçmesi bunun en iyi göstergesidir.

Özgürlük gazetesi aracılığıyla tüm işçi sınıfımıza iletmek istediğim şudur: Saldırılar yoğun olarak sürmektedir. Bu saldırılara karşı daha geniş bir cephe kurmak, mücadeleyi genişletmek, sendika ağalarının engelleme çabalarını aşarak mücadeleyi daha da yaygınlaştırmak ve genelleştirmek gereklidir. İşçi sınıfı bir[illegible] geliştirdikçe diğer emekçi sınıflar da bu mücadelenin içinde daha aktif olarak yer alacak ve saldırıları et[illegible]leştirmek mümkün olacaktır.

Türk Metal Sendikası patronlarla ortaklaşa işçileri işten atıyor

Topçular—Rami yolu üzerinde kurulu Demirbağ Fabrikası işçileri, hem patrona, hem de faşist Türk Metal Sendikasına karşı mücadele ediyorlar.

Demirbağ Fabrikasında ücretler komik denecek kadar düşüktür. İşçilerin büyük çoğunluğu asgari ücretle çalışmakta, 18 yaşından küçük işçilere 2000 lira aylık verilmektedir. İşçilerin hemen hemen hiçbir sosyal hakkı bulunmamaktadır. Yılda birbuçuk maaş tutarında ikramiye verilmektedir. Fabrikanın servisi yoktur ve işçilere yol parası da verilmemektedir. İş güvenliği konusunda hiçbir tedbirin alınmadığı fabrika, tüm sağlık önlemlerinden yoksun, pislik içindedir. Yemekler son derece kötü çıkmaktadır.

Mayıs ayında toplusözleşme dönemine girilmesiyle birlikte Demirbağ işçileri kendi aralarında toplanarak isteklerini belirlediler. Buna göre ücretlerde birinci yıl 60, ikinci yıl 70 lira zam, 5 maaş ikramiye ve 5 ton kömür parası istenmesi kararlaştırıldı. Ancak patron görüşmeler sonunda 18 yaşından küçüklere 15, bekar işçilere 20, evlilere 25 lira zam vereceğini bildirdi.

Bu gelişmeler üzerine Türk Metal Sendikasının ağaları, işçilerin taleplerini bırakarak 30 lira üzerinden pazarlığa giriştı. Demirbağ işçileri bu duruma büyük tepki gösterdiler ve işçilerin görüşünün alınmadığı bir sözleşmeyi kabul etmeyeceklerini bildirdiler. Patron ise teklifinin kabul edilmemesi halinde işçilere tazminatlarının verilip işten çıkarılacağını bildirdi. Bu, daha sonra açığa çıktığı gibi, sendika ağaları ile birlikte ortaklaşa tezgahlanmış bir oyundu. Patronun bir işçiyi işten çıkarması üzerine sendika ağalarından hesap sormak amacıyla sendikaya gittiklerinde, faşist sendika ağaları patronun istediği zaman işçi çıkarabileceğini, bunun, onun kanuni hakkı olduğunu söylediler. Aynı olay Bayrampaşa'da bulunan ve Türk Metal Sendikasının yetkili olduğu Jumbo Çatal Kaşık Fabrikasında da meydana geldi ve toplusözleşmeyi beğenmeyen işçilerin sekizi sendika ağalarının önerisiyle patronlar tarafından işten atıldı.

14. yıldönümünde

ÇİN'DE "KÜLTÜR DEVRİMİ"

1960'ların ortalarında patlak veren ve 1970 başlarına dek Çin'i büyük karışıklıklar içine atan "Proleter Kültür Devrimi" adı verilen hizipler savaşı 14 yıl önce bugünlerde başlamıştı. 1 - 12 Ağustos 1966 tarihleri arasında 4 yıl aradan sonra ilk kez yapılan ÇKP Genişletilmiş Merkez Komitesi Toplantısı, Mao Zedung'un kaleme aldığı ünlü "16 Nokta" bildirisini yayınlamış ve Çin partisi ve devlet kademelerinde yıllardır süren iktidar mücadelesinde yeni bir aşamanın başladığı böylece belli olmuştu.

O tarihten bu yana geçen süre içinde Çin siyasal tarihi burjuva klikler arasında çok sayıda savaşa sahne oldu ve bu anlamda "Kültür Devrimi"nin çok sayida yorumu da çıktı ortaya. İktidarı ele geçiren, ya da Çin yönetiminde belli bir ağırlık sağlayan her burjuva klik bu "devrimin" hedeflerini, yönünü kendine göre çizdi, rakiplerini bu çizilen hedeflere göre mahkum etti. Birkaç yıl öncesine dek iktidara oynayan her klik "Kültür Devrimi"ni ve Mao Zedung'u kalkan gibi kullandı. Doğal olarak bu "devrim" her dönem Mao Zedung'un "Marksizmin teorik hazinesine büyük katkıları" olarak gösterildi.

Ancak Hua Gua - feng'li, Deng Siao - ping'li yeni Çin yönetiminin "Kültür Devrimi"ne karşı tutumu, hem Mao Zedung konusunda hem "Kültür Devrimi" sorununda yepyeni bir bakış açısıyla Çin yanlısı çevrelerde, dünyanın birçok ülkesinde Maocu partilerde yeni ve derin siyasal kargaşalıkların başlangıcı oldu. Yeni Çin yönetimi iktidarın tüm iplerini eline geçirir geçirmez önce biraz utangaç bir biçimde, daha sonra açıkça "kültür devrimi" adı verilen tarihi dönemi mahkum etti.

Yaklaşık iki yıl önce Çin yönetiminin sahnede görülen şefi Hua Gua - feng "Kültür Devriminin esas olarak olumlu olduğunu, ama artık sonuçlanması gerektiğini" söylüyordu. Kısa bir süre sonra ÇKP Merkez Komitesinden "Kültür Devriminin hem iyi, hem de kötü yanları olduğu" biçiminde yorumlar gelmeye başladı. Ardından bu kış "Kültür Devriminin" en büyük hedeflerinden biri haline getirilmiş olan ve Çin'in Kruşçev'i olarak adlandırılan Liu Şao - şi'nin itibarı iade edildi ve Liu'nun "Çin devrim tarihinde yetişen en büyük Marksist ve proleter devrimcilerden biri olduğu" açıklandı. Doğal olarak bu gelişmeye bağlı olarak Mao Zedung'un çok önemli hatalar yaptığından söz edilir oldu. Ve nihayet kısa bir süre önce Çin yönetimi "Kültür Devriminin hiçbir olumlu yanı olmadığını" açıklayıverdi. Bütün bu gelişmeler Çin siyasal yaşamını biraz yakından takip edenler için hiç de şaşırtıcı şeyler değildi. Bu gelişmenin Mao Zedung'un da yeni Çin yönetimi tarafından daha açık bir biçimde mahkum edilmesiyle sürmesi de aynı şekilde şaşırtıcı olmayacaktır.

Ancak Çin siyasal tarihinin son 30 yıllık bölümünün yeniden kaleme alınması anlamına gelen bu gelişme neyin sonucu ortaya çıktı, ya da hangi temellerden kaynaklandı?

"Kültür Devrimi"nin kökeni

Daha öncesi bir yana bırakılırsa, Kültür Devriminin temelleri 1956 Sonbaharında toplanan ÇKP'nin 8. Kongresine dek uzanır. Bundan sekiz ay önce 1956 yılının Şubat ayında toplanan SBKP'nin ünlü 20. Kongresinin etkisi altında gerçekleşen bu kongre, önemli ölçüde Kruşçev revizyonizminin siyasal tezlerinden yola çıkmış ve ÇKP'nin önüne tıpkı Sovyetler Birliği'nde olduğu gibi bürokrat burjuvazinin kapitalist yolunu açmıştı. 8. Kongre aynı zamanda bu büyük burjuva siyasi çizginin temsilcilerinden olan Liu Şao - şi ve Deng Siao - ping gibi revizyonistlerin de zaferi anlamına geliyordu. ÇKP'nin 1956 yılında toplanan 8. Kongresi ve Liu — Deng kliğinin zaferi, Sovyetler Birliği'nde Kruşçevci revizyonistler tarafından coşkuyla karşılandı. Sovyet revizyonistlerinin Çin üzerine kaleme aldıkları her metinde bu kongrenin şatafatlı kelimelerle övüldüğü, hararetle alkışlandığı görülür. Örneğin modern revizyonist bir grup yazar tarafından yazılan "Maocu Lafazanlığın Eleştirisi", "Maoizm" gibi kitaplarda, "Parti tarihinde partiyi en iyi temsil eden kongre", "ÇKP'nin 8. Kongresinin Marksçı-Leninci çizgisi", "8. Kongre çizgisinin doğruluğu" türünden ibarelere bol miktarda rastlanır.

"Maocu Lafazanlığın Eleştirisi" adlı kitabın 95. sayfasında yer alan şu övgüler ÇKP'nin 8. Kongresinin ve bu kongreden muzaffer bir biçimde çıkanların hangi soydan olduklarını göstermek için yeterlidir: "Sosyalist devlet kuruculuğunda Sovyet yardımlarının gerekliliği gerçeği ve SBKP'nin. 20. Kongresinin etkileri, Mao'nun geçici bir geri adım atmasına yol açmıştı. Bu da Çin komünistlerinin 1956'da 'Maocu fikirlerin' reddedildiği ve ÇHC'de sosyalist bir toplumun kurulmasının, doğru Marksçı-Leninci temellere dayandırıldığı ÇKP'nin 8. Kongresini toplamalarını olanaklı kıldı."

Özetle 8. Kongre Çin'in Kruşçevcilerinin Çin yönetimine egemen olmasının ve tıpkı Sovyetler Birliği'nde olduğu gibi bürokrat kapitalizminin yolunu açmalarının bir adımı oldu. Kongre, partinin önüne ekonomide, siyasette ve diğer alanlarda Kruşçevci yolun izlenmesi için oldukça açık bir platform da koydu. Ama elbette Mao Zedung böyle bir yenilgiyi kabullenmedi ve kısa bir süre sonra 8. Kongrenin kararları bir kenara konarak "Büyük İleri Atılım" adı verilen yeni bir çizgiyi uygulamaya soktu. Bu çizgi elbette ki Liu Şao - şi'nin modern revizyonist teori ve pratiğinin karşısında sosyalizmi, bilimi, Marksizmi temsil etmiyordu. Tersine "Büyük İleri Atılım" tümüyle anarko - sendikalist bir anlayışın ifadesiydi ve kendini, eşitlikçi, kendi kendine yeterli kırsal toplulukların merkeziyetçilikten uzak bir temelde birleştikleri kooperatiflere dayanan "özgür" bir toplum düşünde gösteriyordu. Ağır sanayinin geliştirilmesi arka plana itilmiş, küçük çapta sanayi işletmelerinin kendi başlarına her şeyi üretmeleri planı ortaya atılmıştı. Büyük ölçüde Titocu "özyönetim" ilkelerini anımsatan bu uygulama Çin gibi çok geri bir ülkede bir türlü köylü sosyalizmi biçimini almış ve doğal olarak her küçük burjuva düş gibi sonu hüsranla bitmişti.

1958'den 1962'ye kadar geçen beş yıllık sürede tarım ve sanayide üretim felce uğramış, milyonlarca köylü topraklarını bırakıp şehirlere kaçmış, ama kentlerde daha kötü koşullarla karşı karşıya kalmışlardır. Sanayide tüm temel malların üretimi ortalama % 50 civarında düşmüş, 1956 yılında 185 milyon ton olan tahıl üretimi 20 - 25 milyon ton gerilemiş ve milyonlarca Çinli açlık sınırında yaşamak zorunda kalmıştı.

"Büyük İleri Atılım"ın fiyaskolu sonu Mao Zedung'un parti içindeki prestijini sarsmış, Liu, Deng, Peng Çen gibi Kruşçevci revizyonistlerin, büyük burjuvazinin bu has temsilcilerine oldukça önemli mevziler kazandırmıştı. Sonuçta "Halk Komünleri" ile on - onbeş yılda Çin'de komünizmi kurma iddiasındaki Mao Zedung görünüşte parti başkanı kalmasına karşın iktidardan uzaklaşmış, yönetimin iplerini Liu — Deng kliğine bırakmak zorunda kalmıştı. 1963 - 65 yılları, bu kliğin kapitalizmin gelişiminin önündeki engelleri kaldırmak amacıyla daha "akılcı" planları uygulamaya koymaları ile geçti.

İşte "Kültür Devrimi" adı verilen resmen 1965'de ama, gerçekte Mao Zedung'un iplerı tümüyle ele aldığı tarih olan 1966 Yazında başlayan ve ne zaman sonuçlandığı tam da kestirilemeyen hareket bu koşullarda başladı. Gelişmelerden de anlaşılacağı gibi Mao Zedung'un bir ölçüde kendisinin başlattığı, bir ölçüde de zaten kitlelerin derin hoşnutsuzluğu temelinde kendiliğinden doğan, patlamalarla birleştirdiği "Kültür Devrimi" birkaç hedef birden güdüyordu. Her şeyden önce bu hareket Çin'in örgütlü en "sağcı" unsurlarını oluşturan ve başını Liu — Deng kliğinin çektiği gruba karşı esas olarak küçük - burjuvazinin bir karşı darbesini temsil ediyordu. Mao, "Kültür Devrimi" ile Çin parti ve devlet yönetiminde kendi aleyhine bozulmuş dengeyi yeniden düzeltmeyi amaçlıyordu. İkinci olarak Çin ekonomisinin uzun süredir derin bunalımlar içinde kıvranması, özellikle "Büyük İleri Atılım" yıllarının yarattığı yıkıntı, ardından Liu — Deng kliğinin ekonomik uygulamaları toplumun alt sınıflarında derin bir memnüniyetsizlik uyandırmış ve özellikle şehir küçük burjuvazisi içinde büyük patlamalara yol açmıştı. İşte "Kültür Devrimi" aynı zamanda bu hoşnutsuzluğun Liu — Deng grubuna karşı yöneltilmesinin de uygun bir fırsatı oluyordu. Mao, bütün bu amaçlarına ulaşmada büyük ölçüde başarılı oldu. Ama ne zamana dek? Yalnızca "sağcıların" güçlerini yeniden toplayabildikleri zamana dek, yani Deng Siao - ping gibi hacıyatmazlar ayağa kalkana dek. Mao ve onun teori ve pratiği çağımızda ara sınıfların, küçük burjuvazinin, onun eklektisizminin kaderini eninde sonunda paylaşmak zorunda kaldı. Eklektisizm bir kez daha toplumun temel sınıflarını, onların ideolojik ve siyasal darbeleriyle bileşkenlerine bölünüverdi.

"Kültür Devrimi"nin sınıf temeli

"Kültür Devrimi"nin resmi adı "Büyük Proleter Kültür Devrimi"'dir. Ama Proleter Kültür Devrimi'nin ne devrime katılımı, ne devrimin talepleri, amaçları açısından proletaryayla bir ilişkisi olmadı. Başlangıçta hareketin gövdesini lise ve üniversite öğrencileri oluşturdu. "Kızıl Muhafız" adı verilen ortalığı yakıp yıkan, köylerde "gerici" yoksul köylüleri, kentlerde "geri kafalı" işçileri "devrimcileştirmeye" çalışan gruplar da esas olarak öğrenci gençlikten oluşuyordu.

Mao Zedung bunu bizzat kendisi söylüyordu: "Gençlik, Büyük Proleter Kültür Devriminin büyük ordusudur." (Yayınlanmamış Yazılar, s. 208) Yine şu sözler Mao'ya aitti: "Birkaç sorun düzene konulmalıdır. Örneğin işçiler, köylüler ve askerler Büyük Kültür Devrimine karışmamalıdırlar. Varsın üniversiteliler sokağa dökülsün." (Mao Papers, s. 57)

Ve üniversiteliler, kollarında Mao'nun pazubentiyle sokağa döküldüler. Partiye, fabrikalara, devlet kurumlarına saldırıyor, ütopyacı, anarşist sloganlarla ortaya çıkıyor ve küçük burjuvazinin o saman alevi gibi parlayan öfkesiyle her şeyi yakıp yıkıyorlardı. Kaos artık bizzat Mao'yu ve Maocuları tehdit etmeye başlamıştı. Kızıl Muhafızlar da homojen bir yapıdan yoksun bulunuyorlardı. Birçok yerde Kızıl Muhafız grupları kendi aralarında kanlı çatışmalara tutuşuyordu. Bu durum "Kültür Devrimi"nin karmaşık yapısı, ona katılanların farklı sınıf temelleri ve bizzat Mao Zedung'un eklektik düşünce karmaşası ile açıklanabilir.

Kızıl Muhafızların yarattığı çalkantı daha sonra ordunun işin içine girmesiyle düzeltilecek ve böylece "Proleter Kültür Devrimi" denen şey militarizmin etkin olarak yer aldığı bir saray darbesine dönüşecektir. Nitekim çok geçmeden başta Kızıl Muhafızların en etkin olduğu üniversiteler olmak üzere tüm kamu kuruluşları, fabrikalar, işletmeler ordunun denetimine bırakıldı. Gençlik kitleleri yığınlar halinde köylere gönderildi. Şu uygulama bile başlıbaşına "Kültür Devrimi"nin niteliğini ortaya serebilecek bir düzeydeydi. Öğrenciler, üniversite profesörleri "burjuva" aydınlar ve hatta "geri kafalı" işçiler "eğitilmek üzere" köylere gönderiliyordu. Maocuların büyük tantanalarla reklamını yaptıkları bu eylem acaba bu "burjuva unsurların" eğitilmesine nasıl hizmet ediyordu? Köy, sosyalizmi mi temsil ediyordu? Köy, sınıf bilinçli proleterlerin ocağı mıydı? Elbette hiçbiri değil. Burjuva aydınları, "gerici" işçileri köyde eğitme düşüncesi köyü her şeyin üzerine koyan küçük burjuva kafanın bir ürünüydü. Aynı zamanda pragmacı Mao'nun kentlerdeki işsizlik sorununu çözmenin bir aracı.

Ünlü "Proleter Kültür Devrimi" çoğu zaman işçilere yönelerek, fabrikalara ve işçi kuruluşlarına saldırarak da açıkça sınıf temelini ortaya koydu. Proletaryayı hedefleyen bir Proleter Devrimi! Önce Kızıl Muhafızlar, sonra ordu Proleter Kültür Devriminde proletaryaya "önderlik etti". İşçilerin bütün hakları ayaklar altına alındı. İşçilerin yaşam seviyelerini yükseltmek amacıyla öne sürdükleri her talep "insan ruhunun bencil isteklerden kurtulması" gibi mistik açıklamalarla bastırıldı. İşçilerin "bencillikleri", "tutuculukları" na karşı saldırıya geçildi. Ve proletarya "Proleter Kültür Devrimi"ne karşı karşı saldırıya geçti. 1967 Sonbaharında ülkenin tüm sanayi merkezlerini içine alan büyük grev dalgasına milyonlarca işçi katıldı.

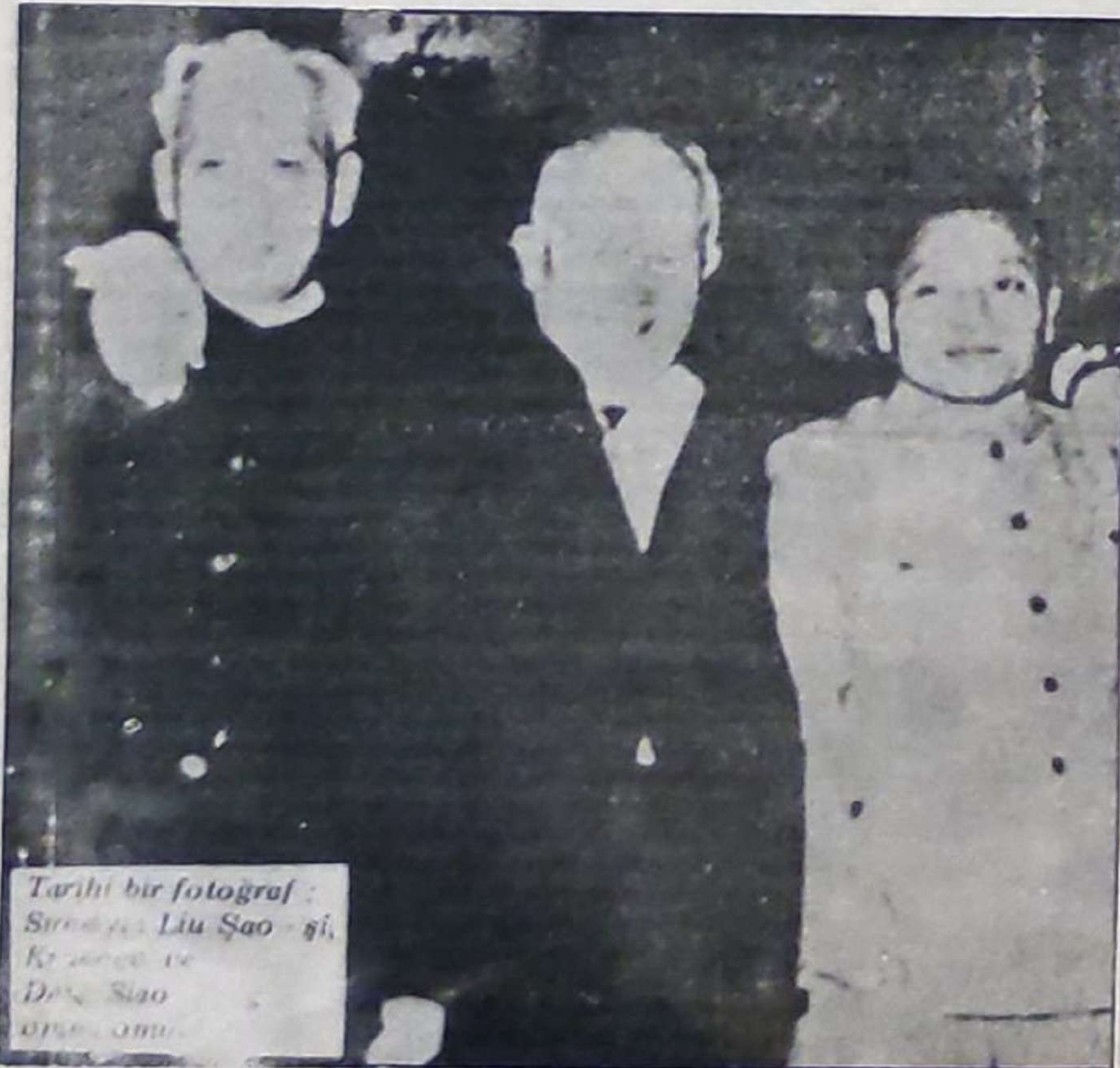
Ve bu "Çok Büyük Proleter Kültür Devrimi" tam da Osmanlı Sarayına yakışacak bir tarzda bir ara aşamaya ulaştı. Kültür Devriminin ikinci temel gücü ordunun başı Lin Biao, 1969'da ÇKP'nin 9. Kongresinde resmen Mao Zedung'un "halefi" oldu. Yani padişaha veliaht verildi. Bu sonuç da Çin tipi "proleter devrimine" yakışacak kadar pederşahi ve feodaldi.

"Kültür Devrimi"nin yıkıcı sonuçları

"Kültür Devrimi" yalnızca bu harekete katılanların sosyal konumları, hareketin gelişim seyri, amaçları vb. açılardan değil, sonuçları açısından da proleter bir nitelikten çok uzaktı. Ekonomi , siyaset, kültür, eğitim, kısacası bütün alanlarda yıkıcı sonuçlar doğurdu. Tarım ve sanayide üretim düşüşü korkunç boyutlara ulaştı. Kır değil kentleri kendini bile besleyemez duruma düştü.

Maocu yönetim işsizliğin getireceği patlamalardan duyduğu korkuyu yüzbinlerce kentliyi kırlara göndererek gösterdi. Sanayide Daçing, tarımda Daçay örnekleri büyük reklam kampanyalarına karşılık Maocu ekonomi politikanın yıkıcı sonuçlarını gideremedi. Çünkü bunlar da yine köylü komünizminin, köy komünlerinin yeni örnekleriydi. Yaygaraların arasında gözüken rakamlar her şeyi açıkça ortaya koymaya yetiyordu: Sanayi üretimi dörtte bir oranında toplam ulusal gelir ise % 10'dan daha fazla gerilemişti.

Li Hsien - nien'in bu yılbaşında resmi rakam olarak açıkladığı 20 milyon işsiz, 10 miyon konut açığı, milyonlarca kişinin açlık sınırında yaşaması gibi gerçekler "Kültür Devrimi"nin olduğu kadar tümüyle Çin Devrimi'nin de niteliğini göstermesi açısından ilginçtir. Kurtuluştan 30 yıl sonra sosyalizm bu sonuçları vermez. Lenin'in, Stalin'in Sov-

Tarihi bir fotoğraf: [illegible] Liu Şao - şi, [illegible] D[illegible] Siao [illegible]

SERÜVENİ

yetler Birliği'nde çok daha zor koşullar altında, emperyalist kuşatma şartlarında gerçekleşen kalkınma neyin sosyalizm olduğunu, neyin olmadığını göstermeye yeterlidir. Bu nedenle Çin'de sosyalizmden söz etmek ancak anti - komünist propagandanın bir başka biçimi olabilir.

"Kültür Devrimi'' kültürel açıdan da tam bir yıkımı simgelemektedir. Kültür Devrimi gerçekte kültürsüz bir kuşak yetiştirmiştir. Okuma - yazma bilmeden üniversiteden mezun olma gariplikleri, kitap yakma, ayinler bu dönemde en yüksek noktasına varmıştır.

Lenin'in, insanlığın kültür hazinesine saldırdıkları için "mağara adamları'' diye nitelendirdikleri, Lenin'den 50 yıl sonra Çin'de ortaya çıkmış, feodalizme karşı militan bir savaşın simgesi haline gelen nice ünlü ismin yapıtları imha edilmiştir. Şekspir, Bethoween, Dante, ''sömürücülerin zehiri" olarak nitelendirilmiş, büyük kentlerin meydanlarında düzenlenen ayinlerde bu yazarların, bestecilerin kitap ve plakları yakılmıştır. Kültür alanında şoven bir ruh egemen olmuş, tüm ilerici dünya kültürünün yapıtları lanetlenmiştir. Birçok Çin yapıtı da aynı akıbete uğramıştır. Nüfusu 1 milyara yaklaşan bu ülkede ''sanat eseri'' olarak ortada bir - iki opera, birkaç şiir kitabı, bir o kadar da roman kalmıştır.

Ve yine çarpıcı bir istatistik: Kurtuluş'tan 30, Kültür Devriminden 14 yıl sonra Çin yöneticilerinin bildirdiklerine göre nüfusun % 60'ından fazlası okuma - yazma bilmemektedir.

Kısacası ne yeni insanın yaratılması çabasıyla, ne de kültürle ilişkisi olan bu kaosun hizipler savaşının adı ''Kültür Devrimi'' olmuştur.

"Kültür Devrimi"nin hedefi:

"Kültür Devrimi'' adı verilen iktidar savaşının en önemli hedeflerinden biridir Liu Şao - şi. ÇKP'nin 8. Kongresinin, yani, SBKP'nin Kruşçev'in önderliğinde toplanan 20. Kongresinden derinden etkilenen kongrenin ''parlak'' siması... Çin'in 1 numaralı Kruşçev'i... 2 Numaralı Kruşçev'i Deng Siao - ping'in sevgili öğretmeni. "Nasıl İyi Bir Komünist Olunur?'', yani Çin'de kapitalizmin yolu nasıl açılır? adlı kitaptaki revizyonist düşüncelerin sahibi. Çin devrim tarihindeki onlarca hizip başından biri.

Onlarca hizip başından biri, ama önemli biri Liu Şao - şi. Çünkü o, Çin bürokrat burjuvazisinin, Çin'deki Kruşçevci yolun simgesidir. Ve Çin'in hem bugününü, hem de geleceğini anlamak açısından Liu Şao - şi'yi tanımak gereklidir. Çünkü yeni Çin yönetimi bir yandan Maocu pratiği tasfiye eder, ''Kültür Devrimi''ni tümüyle karalarken, öte yandan Liu Şao - şi'yi kendine bayrak yapmış bulunmaktadır.

Onun Kurtuluş'tan önceki çoğu karanlıkta kalan eylem ve düşünceleri konumuz dışındadır. Liu, Kurtuluştan sonra ilk kez 8. Kongrede açık Kruşçevci kişiliği ile ortaya çıkmış, Sovyetler Birliği'ndeki anti - Stalinist kampanyayı ellerini oğuşturarak seyretmiş ve Kruşçevci koroya katılmıştır. Ekonomik alanda da yine Kruşçevci tezlerin sıkı bir takipçisi olmasıyla tanınıyor. Örneğin, Çin'de kollektif çiftliklerin kurulması fikrine ilk kez açıktan karşı çıkma "şerefi'' ona ait. Pazarın ekonomiyi düzenlemesi gerektiğini savunuyor. İşçilerin siyasetle ilgilenmelerine de çok karşı. Ona göre ''işçiler yalnızca uzmanlaşmalı''. Öte yanda Mao'nun Halk Komünlerine ve her şeyi üreten kendi kendine yeterli fabrikalarına da karşı. Doğal olarak bu konuda, yani Çin'de kapitalizmin geliştirilmesinin yollarını açma noktasında daha rasyonal, daha akılcı. Ütopyacı uygulamalarla vakit öldürmekten yana değil. Kruşçev'i ve Kruşçevcileri sevdiğini söylemiştik. Kruşçevciler de onu çok seviyorlarlar. Örneğin ''8. Kongrenin Marksçı-Leninci çizgisini savunan komünistler'' (Maocu Lafazanlığın Eleştirisi) derken Liu Şao - şi'yi kastediyorlar. Keza, ''ÇKP'de iki farklı politikanın bulunduğu gözlemleniyordu. ... ÇKP'nin enternasyonalist kanadına yol göstereni, diğer sosyalist ülkelerin deneyimlerinin doğrulamış olduğu sosyalist kuruculuğun yasalarını dikkate alarak, sosyalizmin temellerinin atılmasını savunuyordu.'' (age) derlerken de yine başında Liu'nun bulunduğu soydaşlarını işaret ediyorlardı.

Yeni Çin yönetiminin işte böylesine bir siyasal kişiliği kendisine bayrak yapması aynı zamanda kendilerinin ne yapmak istediklerini, hangi tür siyasetçiler olduğunu açık bir biçimde ortaya koyuyor.

Sonuç

Bütün bu gerçekler, ''Kültür Devrimi''-nin gelişimi, vardığı noktalar, yeni Çin yönetiminin Kültür Devrimine, Mao Zedung ve Liu Şao - şi'ye karşı aldığı tutum hangi sonuçları veriyor?

İlk olarak Mao Zedung'un Marksizmin hazinesine büyük katkısı olarak gösterilen bu eylemin Çin saray entrikaları içinde bir burjuva kliğin diğeriyle boğuşmasının bir başka örneği olduğu çıkıyor ortaya. Burjuva klikler arasındaki tepişmelerin, kişisel iktidar hesaplarının, ''büyük'' ve ''proleter'' gibi sihirli sözcüklerin arkasına gizlenmesi bu gerçeği değiştirmiyor.

İkinci olarak Maocu eklektisizmin kağıttan bir şato gibi çöküşünü gösteriyor bu gelişim. Her çöplükten beslenen bir düşünce sistemi, bir yandan proletaryanın bilimsel görüşünün darbeleriyle yıkılırken, burjuvazinin ''akılcılığı'' bir anda kendini terk ediveriyor. Dünün en hızlı Maocuları birbiri peşi sıra Mao'dan elini çekiveriyor. Bunların arasında Hua Gua - feng gibi Mao'nun dizi dibinde yetişenler de var. Perinçek gibi sonradan olmalar da. Ve Aydınlık gazetesi Mao'nun ölümünden yalnızca dört yıl sonra ''Tabii canım, tartışılabilir'' diyor.

Üçüncü olarak, yeni Çin yönetiminin Mao Zedung'un eklektik fikirlerini arındırma konusundaki sebatkarlığı açık bir biçimde gözüküyor. Hua — Deng kliği kısa sürede bu düşünce karmaşası içinde halkçı olan, radikal küçük burjuvazinin devrimci - demokrat ne kadar düşünce ve eylemi varsa hepsini temizleyiverdi. Dünya gericiliği ile birleşme, Çin'i emperyalist bir süper devlet haline dönüştürme doğrultusundaki her çaba bu eylemle atbaşı gitti.

Revizyonist Çin yönetiminin ''Kültür Devrimi''ni tümüyle mahkum eden ve Liu Şao - şi'yi, yani Çin'in Kruşçev'ini bayrak yapan tutumuyla ortaya çıkan en önemli sonuçlardan biri, Çin — Sovyet çatışmasının niteliğinin açığa çıkması. ''Bana dostunu söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim'' özdeyişi bu duruma tam uyuyor. Kendilerine ''Liu Şao - şi'yi bayrak yapanların Kruşçev'i bayrak yapmamaları için hiçbir neden kalmıyor. Elbette her şeyin bir sırası var. Ama artık Çin revizyonistlerinin Kruşçev'i bayrak yapıp yapmamaları'' şimdilik önemli değil. Liu'nun ''büyük Marksist, hakkı yenmiş bir proleter devrimci'' ilan edilmesi en kör gözleri bile açmaya yeterli oluyor. Ve Sovyet—Çin çatışması içinde Marksizmle — revizyonizm çelişkisi arayanların balonu sönüveriyor. İkisinin babasının adı da Kruşçev'ken biz farklı soydanız yaygarası artık kimseyi aldatamıyor. Çin—Sovyet çelişkisinin temelinde ulusal çıkarların, pazar kavgasının, hegemonyacılık ve şovenizmin yattığı artık daha bir açık görülüyor.

''Büyük Proleter Kültür Devrimi''nin büyük ordusu (!) 12 - 17 yaşlarında öğrenciler

"Sahibinin Sesi" şimdi kime kulak verecek

Çin, Mao Zedung'un ölümünden sonra, çoktandır girmiş olduğu malum yolunu iyice açığa vurmaya başladığından bu yana, içler acısı hallere düşen benzeri Maocu partiler gibi Doğu Perinçek ve şurekası da sürüsünü yitirmiş koyunlar gibi dolanıp yeni bir ''kapı'' aranır oldular. Elbet bu arayış ülke içi ''pratik''leri açısından değil: Onlar Türkiye'de yerlerini çoktan belirlemiş bulunuyorlar.

Ama elbet yıllar yılı Maocu — Çinci geçinip giden bu oportünistler tekkesi için durum bundan ibaret değil. Mao hayattayken işleri daha kolaydı; tahtıravalli gibi bir devrilip bir itibar kazanan kişiler, hizipler ve bütün birbirini tutmaz ÇKP bilmeceleri ardında Mao Zedung'un ''yüce dehası'' yatıyordu. Şimdi yüce önder Mao da "eleştirilebilir'' oldu; resimleri duvarlardan indirilir, gönüllerden usulca silinir oldu. Şimdi Çin'in borazanlığını yapmak için bir pundunu bulmak gerek.

Ve bulacağından pek kuşkumuz yoktur, başını çektiği güruhun siyasal hayatı insanlara parmak ısırtan, hayranlık uyandıran sayısız ''çark etmelerle'' doludur. O zamanlar PDA diye anılan Aydınlıkçılar, Maocu yaşantılarına 1969—70'lerde başladılar; 71 yılında birdenbire ''komplocu, Sovyet ajanı'' vb. diye damgalanıp nedeni bilinmez bir ölümle yok olup giden Lin Biao'nun Çin yönetiminde henüz en şaşaalı dönemini yaşadığı sıralarda. Tabii Aydınlık bu karanlık ölüm ve karalama kampanyasına kadar ''Halk Savaşı Stratejisi''nin büyük temsilcisinin en baş övgücüsüydü. Ama 71'de Çin rüzgarı değişince Aydınlık da ona göre esiverdi. Lin Biao'nun karalanmasını alkışladı ve ''ÇKP'nin büyük zaferini kutladı''. 74'te Deng Siao - ping işbaşına geldi, Doğu Perinçek ve takımı alkış tuttu, 76'da Deng Siao - ping, Mao tarafından alaşağı edildiğinde ''ÇKP'nin zaferi''ni kutladı, Mao ölüp Deng yeniden baştacı edildiğinde ''Dörtlü Çete''yi lanetleyerek dolaylı yoldan bunu da selamladı.

Aydınlık şimdiki Çin yönetimine göre ''birçok haksızlığın yapıldığı'' ''Büyük Proleter Kültür Devrimi'' nin, ''Marksizm-Leninizm Mao Zedung Düşüncesinin bu büyük katkısının'' da en hararetli savunucusuydu. Bilindiği gibi Kültür Devrimi bizzat Mao tarafından özellikle "Çin'in Kruşçev'i'' Liu Şao - şi'ye karşı başlatılmıştı. Mao, Kültür Devriminin oklarını, bir türlü sosyalizmin inşa edilemediği ÇKP gibi bir küçük burjuvalar ve hizipler partisi önderliğinde, edilmesinin de mümkün olmadığı Çin'de gelişip duran sorunların tek kaynağı olarak gösterdiği Liu Şao - şi'ye yöneltiyordu. Bir türlü proletaryanın egemen olamadığı bu ülkede cümle kötülüğün, kötü giden her şeyin tek yaratıcısı Liu değildi tabii; fakat gerçek bir Çin Kruşçev'i olan bu adam kuşkusuz kötü giden her şeyin daha da kötüleşmesinin, yani tez elden kapitalizme gidilmesinin, büyük burjuvazinin de has temsilcisiydi. Ve PDA güruhu bugünlere gelene dek Liu Şao - şi'ye rahat rahat atıp tuttu; çünkü Kültür Devrimini övmenin ve Çin'in Kruşçev'ine saldırmanın solcu görüntüyü de kurtardığı bu süre içinde Liu Şao - şi'nin adı şükür ne Çin'de ne de dışında tersi bir yönde "popüler'' değildi henüz. Ama Aydınlık, ''ihtiyaten'' olsa gerek, Çin yönetiminin bugünkü Liu'cu siyasetinin ilk belirtilerinin görüldüğü ÇKP 11. Kongresini kararlarını (1977) da bir zafer olarak kutlamış bulunuyordu!

Gelgelelim ÇKP Yönetimi, dünya gericiliği saflarında kartını açık oynamaya başladı başlayalı, sahibinin sesi için zevahiri kurtarmak adamakıllı çatallaştı. ÇKP'nin küçük küçük aydın gruplarıyla uğraşacağına Strausslarla, tekelci burjuvazileriyle iyice bütünleşmiş ''Eurokomünist'' partilerle birleşip, Maocu partileri yüzüstü bırakışına bakılırsa Aydınlık — TİKP takımının eli ayağı ne kadar dolansa yeridir!

Şimdi Aydınlık şefi Perinçek toprağı yokluyor, havayı kokluyor, gazetesinde "tarafsız" "okuyucunun takdirine kalmış" Çin kaynaklı yazılar yayınlıyor, Kültür Devriminin 14. yıldönümü dolayısıyla ''düşünülebilir, tartışılabilir'' kaydıyla Mao Zedung'u da anıyor, beri yandan ''Yeni Çin'' kaynaklı makalelerden kitaplar yayınlayıp, ''Çin'de sosyalizmin bütün iftiralara rağmen'' var olduğunu kanıtlamaya çalışıyor, bir yandan da kırk yıldır borazanlığını yaptığı Çin'deki gelişmelerin hesabını vermekten de sıyrıverip, ''Çin'de sosyalizm başkadır, Türkiye'de başka'' diyor. Ve... Titoculuk, Avrupa komünizmi ve ''yepyeni bir Çin'in yolu'' arasındaki arayışını sürdürüyor.

Ama hepimizi meraktan kurtarmak için her şeyden önce şu sorunun cevabını vermek gerekiyor: Her birinin ''zaferlerini tek tek selamladıkları'' Liu Şao - şiler, Lin Biaolar, ''Dörtler'', ''Hualar'', bunların hangisi Marksizmi, sosyalizmi temsil ediyor. Sonra bu diziye yeni yeni akımlar da katılıyor; Titolar, Avrupa komünistleri.

ÜSS sonuçları açıklandı

YÜKSEKÖĞRENİME GİRME ORANI %9'A DÜŞTÜ

İşsizler ordusuna katılan yüzbinlerdenbir kısmının sınav sonuçlarını öğrenmek için oluşturduğu kuyruklar...

Üniversitelerarası Seçme Sınavı sonuçları açıklandı. Sınav için başvuran 467 bin öğrenciden yalnızca 41 bini herhangi bir yükseköğrenim kurumuna girme hakkı kazandı. 426 bin kişi ise işsizler ordusuna katıldı. 11 yıllık öğrenimin sonucunda ne bir meslek sahibi olunabilindi ne de yaşamı garanti altına alan bir sosyal güvence. Yükseköğrenime girebilenler ise yine özel eğitim görmüş, büyük kentlerin paralı okullarında, kolejlerinde okumuş bir azınlık oldu.

Yükseköğrenim kurumlarına girme oranında hızlı bir düşme olmaktadır. 1970 yılında girme oranı % 50 ve elenenler 38 bin kişi iken, bu oran bugün % 9'a düştü ve giremeyenler, yani elenenlerin sayısı ise 426 bine çıktı. Yükseköğrenim kurumlarına girebilme hakkını elde edenler ise yine varlıklı aile çocukları oldu. Çocuklarını kolejlerde, paralı okullarda okutanlar, para ile öğretmen tutanlar, çocuklarını yükseköğrenim kurumlarına sokabildiler. Bin türlü zorlukla dişinden tırnağından biriktirerek çocuklarını liselerden mezun eden emekçiler için ise böyle bir olanak zaten yoktu. Komprador - feodal sistemin kopmaz bir parçası olan eğitim sistemi, işçi ve emekçi çocuklarına bu olanağı tanımıyordu. Bunun böyle olduğu açıklanan sınav sonuçları ile bir kez daha ortaya çıktı. İlk 100 kişi içine girme "mutluluğunu" tadanlar Ankara, İstanbul, ve İzmir'den oldu. Yine ilk 100 arasında başta gelenler, bu illerin ünlü ve seçkin okullarında okuyan gençler oldular. İlk 100 kişiden 47'si Ankara, 33'ü İstanbul, 7'si İzmir liselerinden mezun olan gençlerdir. İlk 50 kişiden 18'ini Ankara Fen Lisesi, 5'ini TED Özel Ankara Lisesi ve 4'ünü İzmir Atatürk Lisesi mezunları oluşturdu. Yine 50 kişiden 44'ü sınavla girilen, yabancı dilde eğitim yapan paralı özel ya da devlet okullarından mezun olan gençlerden oluşuyordu.

İşin vahameti açıklıkla ortadadır. Özel okullarda eğitim görme olanaklarına sahip olmayan emekçi çocuklarına yüksekokul kapıları kapanmıştır. Eğitim sistemi işçi ve emekçi çocuklarının okuma hakkını ortadan kaldırmaktadır ve her yıl sayıları yüzbinleri bulan emekçi çocukları sokaklarda iş arayanlara katılmaktadır. Laboratuvarsız, öğretmensiz okullarda, kış soğuklarında donarak okumaya çalışan yüzbinlerce gencin, kolejlerin ve paralı okulların her türlü olanaklarına sahip, ekonomik durumu buna elverişli zengin aile çocukları ile aynı sınava girerek yükseköğrenim hakkını elde etme olanakları elbette olamaz. Yükseköğrenim hakkı emekçi çocukları için yoktur. Bitlis'in, Hakkari'nin, Mardin'in, Tunceli'nin liselerinde okuyanların yüksekokullara girme imkanı kalmamıştır. Bu, ne bu okullarda okuyan öğrencilerin tembelliğinden, ne de akıllı olmamalarındandır. Eşit olanaklar olsa idi, durumun böyle olmadığı görülürdü. Nitekim, bu yıl Ankara Fen Lisesinden mezun olan ve sınav sonucunda birinci olan Oktay Özdemir adlı genç, bu konuda dürüst davranarak, "ben de Bingöl Lisesinden mezun olsaydım kazanamazdım" demektedir. Evet, Oktay Özdemir, Ankara Fen Lisesi'nden mezun olduğu için sınavı kazanmıştır. Diğer kazananların durumu da aynıdır. Kazanamayan yüzbinlerce genç ise, egemen sınıflar ve onların hizmetindeki eğitim sistemi tarafından işsizler safına itilmiştir. Bu gençlerin yükseköğrenim hakkı gasbedilmiştir.

Profesörlerin kürsü kavgası kızışırken

Binlerce öğrencinin okuma hakkı gasbediliyor

426 bin gencin yükseköğrenim hakkı gasbedilip sokağa itildiği bugünlerde yeni bir tartışmaya tanık oluyoruz. Üniversitelerarası Kurul ile Akademilerarası Kurul, Akademilerin fakülte açıp açamayacakları konusunda sert tartışmalar yürütüyorlar. ÜSS'de akademilere bağlı okullara tercih yapan öğrencilerin durumları bu tartışma ile yakından ilgili bulunuyor. Üniversite ve akademi kurulları arasındaki bu çatışma sınav sonuçlarının açıklanması ile birlikte daha da yoğunlaştı.

Üniversiteler, akademilerin fakülte açamayacaklarını belirtmekte, bu yıl seçme sınavında akademilere bağlı fakültelere tercih yapan öğrencilerin bu okullara kayıtlarının yapılamayacağını öne sürmektedirler. Üniversitelerarası Kurul bu konuda Danıştay'ın almış olduğu bir kararı kendisine dayanak yapmaktadır.

Bilindiği gibi akademiler, kendilerine bağlı okulların fakülte statüsünde olmaları için girişimlerde bulunmuş, kendi öğretim üyelerini kendilerinin yetiştireceğini planlamış ve bu konuda üniversitelerle polemiğe girişmişlerdi. Bu tartışmaların sonunda konu Anayasa Mahkemesine getirilmiş, Anayasa Mahkemesi akademilerin kendilerine bağlı fakülteler açabileceği kararı vermişti. Ancak üniversite çevreleri bu karara karşı çıkmış, tartışmalar yoğunlaşmış, bu arada ÜSS başvuru formlarında akademilere bağlı okulların adları da tercih edilecek okullar arasında çıkmıştı. Ancak, üniversiteler karşı girişimlerini sürdürmeye devam ettiler. Konu Danıştay'da yeniden ele alındı. Danıştay, uygulamayı durdurma kararı aldı. Bu durumda seçme sınavında akademilere bağlı okulları tercih eden öğrencilerin durumunda bir karışıklık doğdu. Danıştay'ın kararına göre bu öğrencilerin tercihleri yanacaktı.

İşte Üniversite ve akademi çevreleri son günlerdeki tartışmaların odağına öğrencilerin bu durumunu koymayı kendileri açısından kârlı bir iş saydılar. Şimdi Akademilerarası Kurul, sözde öğrencilerin hakkını savunma pozlarında açıklama üzerine açıklama yaparken, akademik kariyerde rakip istemeyen üniversite profesörleri de yasalara uymanın gerekliliğini propaganda ediyorlar.

AKADEMİK KARİYER KAVGASINDA KURBAN OLARAK ÖĞRENCİLER SEÇİLİYOR

Üniversitelerarası Kurul'un "Akademilerin bünyelerinde açılan fakültelerin iptali" için açtığı dava akademilerin aleyhinde sonuçlanırken, akademiler bünyesinde açılan 7 fakülte kapanma durumuna geldi ve Üniversite Seçme Kılavuzunda yer alan bu okullar değerlendirmeden çıkarıldı.

Merkezi yerleştirmenin dışında bırakılan bu 7 fakülteyi tercih eden öğrenciler, yüksek puan almış olsalar bile açıkta kalacaklardır. Tercihlerinin tümünü bu okullara yapan bir öğrenci en yüksek puanı almış olsa bile bu bir işe yaramayacaktır. Öte yandan mevcut durumda bu okullarda okuyan öğrencilerin durumları da kargaşaya getirilmek isteniyor. Akademilere bağlı fakültelerde okuyan öğrencilerin diplomalarının üniversitelere bağlı fakültelere denk tutulup tutulmayacağı da tartışma konusu olmaktadır.

Şimdi Üniversiteler ve Akademilerarası Kurullar, öğrencilerin okuma hakları üzerine oynamaktadırlar. Onlar sözde öğrencilerin çıkarları için "kavgaya tutuşmuşlar!" Akademilerarası Kurul, hakları için mücadele edecek öğrencilere her türlü yardımı yapacaklarını açıkladı. Öte yandan Üniversitelerarası Kurul sözcüleri de herkesi yasalara uymaya çağırdılar.

Ancak her iki tarafın da öğrenci haklarını ve öğrencilerin durumunu düşündükleri yok. Sürdürülen tartışmaların altında akademik kariyer kavgası yatmaktadır. Üniversitelerarası Kurul, akademiler bünyesinde açılan fakültelerin "nitelikli" öğrenci yetiştiremeyeceğini kendine maske edinirken, Akademilerarası Kurul sözde öğrenci haklarının savunucusu kesilmektedir. "Fakülte açarsın, açamazsın" tartışmaları gerçekten nitelikli öğrenci yetiştirmeme kaygusundan kaynaklanmamaktadır. Akademilerin ve üniversitelerin doçentleri, profesörleri birbirleriyle yarışırken, kürsü kavgası yürütmekte ve kariyer peşinde koşmaktadırlar. Rakiplerin ufak tefek suçlamalarla birbirine karşı çıkmaları ise doğal bir şeydir. Akademilerin ve üniversitelerin kariyer savaşçısı profesörlerinin yüzbinlerce öğrencinin geleceği açısından ise hiçbir kayguları yoktur ve olmamıştır.

Dersane tüccarları yine sahnede

Dersaneler Dersaneler Ders... İSTANBUL

mef "Yetenek İlkeleriyle Eğitim"
iki aşamalı sınava (ÜSS-ÜYS) mef hazırlar
Lise sonlar 1 Eylül'de başlıyor
Modern Eğitim Fen Dersanesi
Beşiktaş, İstanbul - 61 27 77 - 61 76 07

LİSE SON ÖĞRENCİLERİ
İDDİALIYIZ
1 EYLÜL
UĞUR dersanesi

YETENEK İLKELERİYLE İKİ AŞAMALI SINAVA (Ü.S.S.-Ü.Y.S.) YE HAZIRLIYORUZ
yıldız dersanesi

AKADEMİK ÖĞRETİM SİSTEMİ

LİSE SON

İNGİLİZCE ÖĞRETİMİ

LÖM

FEN BİLİMLERİ MERKEZİ

CAGDAS SECİMİN CAGDAS EGİTİMİ NASIL OLACAK?
AĞIRLIKLI Ü.S.S.-Ü.Y.S.-Kurslarıyla...
BÜYÜK DERSANE

Ö.S.S. ve Ö.Y.S.'de
DERSANE BAŞAR
modern

ORTAOKUL ÖĞRENCİLERİ

Bu köşedeki İlanlarınız İçin

ÜSS sonuçlarının açıklanmasıyla birlikte, dershaneler de kendi kurslarına katıldıkları için sınavları kazananların listelerini yayınlamaya başladılar. Gazetelerde tam sayfa ilanlarla "üniversiteye girmenin yolu bizim kurslara katılmaktan geçer" diyen eğitim tüccarları, soyup soğana çevirecekleri yeni öğrencilere çağrılar çıkarmayı hızlandırdılar.

Dersaneler, eğitim sisteminin bir ürünü olarak faaliyet göstermektedirler. Birtakım açıkgözler, öğretmenler tutarak dersane açmakta ve kurslar düzenlemekte, bu kurslara katılan öğrencilerden yüksek ücretler almakta, bazen de ÜSS sorularını satın alarak, önceden kursa katılan öğrencilere bu soruların çözümünü vermekte, bu yolla, yeni öğrencilerin kendi dersanelerinde kurslara katılmasını sağlayarak, milyonlarca lira para vurmaktadırlar. Üniversiteye hazırlık dersaneleri artık ÜSS'nin kopmaz bir parçası durumuna gelmiştir, Dersane tüccarları sürekli olarak "üniversiteye giriş yolunun kendi dersanelerinden geçtiğini" propaganda etmekte ve bu konuda birbirleriyle rekabete girişmektedirler. Öğrencilerin sömürülmesi için yeni yöntemler geliştirmektedirler. Bugünkü sömürü düzeninde umudunu ailesinden birinin okumasına bağlamış emekçiler, dişinden tırnağından biriktirerek çocuklarını bu dersanelere göndermekte, bu durum bu emekçi ailelerinin ekonomik durumunu sarsmakta ve daha fazla sefalete sürüklenmektedirler. Dersane kursları öğrenciler arasındaki eşitsizliği ve eleyiciliği daha da artırmaktadır. Bu kârlı işle uğraşanlar, daha fazla sömürmek için bir de kurslarda görülen dersleri ve birtakım formülleri kitap olarak basmakta, bu kitapları yüksek fiyatla satarak kârlarına kâr katmaktadırlar. Dersanelerin bütün işlevi öğrencilerin sömürülmesinden ibarettir.

SAĞLIK EMEKÇİLERİNİN DİRENİŞİNİN ARDINDAN

İŞÇİ grevlerini ve bir kısım yerlerdeki antifaşist direnişleri dışında tutarsak bayram öncesinin en öne çıkan kitle eylemleri arasında sağlık emekçilerinin ülke çapında giriştikleri bir günlük direnişi saymazlıktan gelemeyiz.

Sağlık emekçileri, tazminatlarının maaşlarla birlikte vergilendirilmesini ve yan ödemelerin ödenmemesini protesto etmek için ülke çapında bir günlük direniş ilan ettiler ve bu eylemi bayram öncesinde, 8 Ağustos'ta gerçekleştirdiler. Günlük basına yansıyan ve bize ulaşan bilgilerden görülebileceği gibi, 8 AĞustos eylemine, bazı yerlerde doktorların fire vermesine karşın ülkenin dört bir köşesinde sağlık emekçileri büyük oranda katılmıştır. Hatta bazı yerlerde hastalar ve hasta ziyaretçileri de direnişi desteklemiştir.

Türk Tabipler Birliği Merkez Konseyi Başkanı Dr. Erdal Atabek, bugünkü uygulamanın sürmesi halinde sağlık emekçilerinin eylemlerinin süreceğini ve bunun 1 Eylül'den itibaren yeni biçimler alacağını açıklamıştır. Ayrıca çeşitli şehirlerde sağlık emekçileri, 8 Ağustos direnişi ile yeni eylemlere hazır olduklarını ve haklarını çiğnetmeyeceklerini göstermişlerdir. Üstelik direnişin ülke çapında gerçekleşmesinin, Demirel'in bir gün öncesinde sağlık emekçilerinin sözkonusu talepleri ile ilgili bir yasa tasarısını meclislere "ivedi" olarak ilettiklerini açıklamasının arkasından olması da anlamlıdır ve sağlık emekçilerinin mücadele isteğinin ve mücadele potansiyeli taşıdıklarımm bir göstergesidir. Görünen odur ki, sağlık emekçilerinin 8 Ağustos direnişi, bir son değil, olsa olsa ileride ortaya çıkacak kitlevi tepkilerin bir başlangıcıdır.

Yüzbinlerce sağlık emekçisi, 8 Ağustos Direnişi ile, egemen sınıfların buhranın faturasını diğer emekçilerle birlikte kendilerine kesmelerine rıza göstermeyeceklerini ispat etmişlerdir. Bilindiği gibi, iktidar, Tam Gün tazminatlarını maaşlarla birlikte vergilendirmeye yönelik girişimlerde bulunmuş ve bu tasarı Sayıştay kararı aracılığı ile uygulamaya sokulmuştu. Böylece bir sağlık emekçisinin ücretinden 2 ila 5 bin lira arasında indirim yapılmış oluyordu. Bu uygulamanın ekonomik literatürdeki adı, doğrudan doğruya sağlık emekçilerinin maaş ve ücretlerinin düşürülmesidir. Zaten egemen sınıfların ve iktidarın politikası ve amacı da budur. Bu politika, "İstikrar paketi" denilen ve emperyalistlerin ve egemen sınıfların bütün emekçi sınıflara yönelik olarak uygulamaya çalıştıkları politikanın bir parçasıdır ve buhranın ekonomik yükünü bütünüyle işçi ve emekçi sınıflara bindirmeye yöneliktir. Bugün bu politika artık bütünüyle filiyata dökülmeye başlamıştır. Memur ve öğretmenlerin maaşlarının fiilen dondurularak onların ufak - tefek kırıntılarla idare edilmeye çalışılması, işçilerin grevlerinin sürekli olarak ertelenerek toplusözleşmelerin askıya alınması, toplusözleşme görüşmelerinde işçi isteklerinin sürekli olarak reddedilmesi çabaları ve iktidarın yeni yasa tasarıları, küçük tarım üreticilerinin düşük taban fiyatları ile açlığa ve yoksulluğa terk edilmesi hep bu politikanın fiilayattaki uygulamasının değişik emekçi sınıf ve tabakalara yönelik birkaç örneğidir. Daha genelde de, zorunlu tüketim maddelerinin fiyatlarına yapılan sürekli zamlar ve artan hayat pahalılığı buhranın faturasını egemen sınıfların ve onların iktidarının kimlere kestiğinin bir göstergesini oluşturmaktadır.

İşte egemen sınıfların ve onların iktidarının sağlık emekçilerin tazminatlarını maaşları ile birlikte vergilendirmesi uygulaması, bu politikanın bir parçasıdır ve doğrudan doğruya sağlık emekçileri üzerindeki ekonomik sömürüyü daha da artırmanın bir yoludur.

Bu bakımdan sağlık emekçilerinin üzerindeki ekonomik sömürüyü daha da artıran uygulamaya karşı çıkmak ve bunun için direniş çağrısı yapmak ve bundan böyle de eylemlerin sürdürüleceğini açıklamak elbette ki olumludur. Ama sağlık emekçilerinin talepleri ve yürütülen ekonomik ve siyasi baskılar sadece bununla sınırlı değildir. Sadece ekonomik açıdan alsak bile, sağlık emekçileri ve bütün emekçi kitleler bugün zamların geri alınmasını, temel tüketim maddelerinin fiyatlarının düşürülmesini, tekel kârlarının sınırlanıdırılmasını vb. talep etmekte ve bunun için tepki göstermeye hazır olduklarını ispat etmektedirler. Onun için tek tek alanları kapsasa da direnişlerin, direniş çağrılarının sistemin doğrudan doğruya özüne yönelik bu tip eylem taleplerini kapsaması gerekir. Sınıfın veya tek tek emekçi kesimlerinin eylem taleplerinin bu şekilde ele alınması, daha doğrusu sınıfın bu talepleri ile birleşmek ve bu eylemin içinde yer almak, buhranı egemen sınıfların sırtına yıkmanın ve emekçilerin fiziki yıpranmasını engellemenin bir adımıdır, bir parçasıdır. Nitekim bu eylem içinde devrimciler bu bakışla hareket etmişler ve sağlık emekçilerinin eylemlerini bu tip ekonomik talepleri de kapsayacak şekilde genişletmeye ve yükseltmeye çalışmışlardır.

SİYASİ TALEPLER VE GENEL GREV ŞİARI

Dahası, bugün egemen sınıfların ve onun iktidarının işçi ve emekçi kitlelere yönelik saldırısı, sadece ekonomik alanda değil, aynı zamanda siyasal alandadır. Daha doğrusu ekonomik ve siyasi saldırılar bir bütünün parçaları olarak uygulanmaktadır. Siyasi saldırıların neler olduğunu ve nasıl yoğunlaştırıldığını hep birlikte görüyoruz ve yaşıyoruz. Bu bakımdan sağlık emekçilerinin direnişinin faşizme karşı siyasi talepleri de içermesi ve direnişin siyasi mücadelenin bir parçası olması gerekir. Ancak ekonomik ve siyasi hedefleri kapsayan bir direniş, gerçekten sınıfın çıkarlarına hizmet eder ve sınıfı bütünüyle ekonomik ve siyasi sisteme karşı yöneltebilir. Bu aynı zamanda sağlık emekçilerinin birliğini ve onların bütün sınıflarla birliğini sağlama, emekçileri birleştirme yolunda da önemli bir adım oluşturur. Başka bir deyimle, bugün bütün emekçi sınıflar, aynı sistem tarafından ezilmekte ve sömürülmektedir. Ve çeşitli emekçi sınıf ve tabakalar tepkilerini çeşitli biçimlerde dile getirmektedirler. Ve hayat şunu defalarca doğrulamıştır ki, ancak emekçi sınıflar faşizmin ve ekonomik ve siyasi saldırıların karşısına topyekun dikildikleri zaman, hem gericiliğe geri adım attırmışlardır ve hem de taleplerini gerçekleştirme yolunda yeni mesafeler katetmişlerdir, birliklerini gerçekleştirme yolunda adımlar atmışlardır. Birçok somut olayda genel grev şiarı hayata geçmekte, birçok alanda genel direniş örnekleri yaşanmaktadır. 23 Temmuz 1980 de ülke çapında olanlar ve daha öncesinde birçok olay (29 - 30 Nisan vb.) bunun bir göstergesidir. Bu bakımdan sağlık emekçilerinin direnişi ve eylemlerini işçilerin ve emekçilerin mücadelesinin bir parçası olarak, genel grev şiarının hayata geçmesinin bir parçası olarak ele almak gerekir. Bu yalnızca 8 Ağustosla sınırlı bir olay değildir. Faşizme karşı mücadelede, faşizmin kitlelere yönelik saldırısına karşı koyuşta, emekçi sınıfların eylemlerini birbirinden koparanak, birbirinden tecrit ederek değil, birlikte yürütmek gerekir. Tepkiyi topyekun hale getirmek gerekir. Bu, sınıfın birliğini sağlamada, faşizme karşı topyekun mücadelenin yeni ve ileri mevziler kazanmasında önemli bir adım olacaktır. Revizyonizm ve reformizm ise bunun önünde engel olmaktadır. Bu olgu, sağlık emekçilerinin 8 Ağustos Direnişinde de görüldü. Bugünkü görev, revizyonizmin ve reformizmin kurduğu barikatları bertaraf ederek, işçi ve emekçi sınıfların mücadelesini birleştirmek, genel grev şiarını her alanda hayata geçirmektir. Bu bütün işçi ve emekçilerin talebidir ve hayat bunu her gün doğrulamaktadır.

İşçi ve emekçi halkın birliğini sağlamada üzerimize düşen önemli bir görev de faşist ve gerici demagojiye karşı, faşizmin, sınıfın birliğini bölmede başvurduğu yöntemlere karşı mücadeledir, faşizmin demagojisini boşa çıkarmaktır. Gericilik, emekçileri birbirine düşürmek, çeşitli alanlarda ortaya çıkan direnişleri birbirinden soyutlamak, tek tek direnişleri yalnız bırakarak ezmek için çeşitli demagojilere başvurmaktadır. Bunun yeni bir örneğine sağlık emekçilerinin direnişinde yeniden tanık olduk. Başta Başbakan olmak üzere gerici koronun en önde gelenleri, sağlık emekçilerini tecrit etmek ve direnişi kırmak için "vicdan" tellallığına çıktılar. Onlar bir yandan böyle bir demagoji ile sağlık emekçilerinin bir bölümünü direnişten vazgeçirmeyi amaçlarken, bir yandan hastalarla ve bütün emekçilerle sağlık emekçilerini karşı karşı getirmeye çalışmışlar ve her şeyden önce de düzenin sağlık alanında bugün daha çok ortaya çıkan pisliklerini gizlemeye, bunun sorumlusunun sanki sağlık emekçileri imiş gibi göstermeye çalışmışlardır. Aslında bu beylik demagojik yönteme gericilik ilk kez başvurmamaktadır. Onlar işçi grevleri karşısında da aynı demagojik yöntemlere başvurarak, buhranın fiyat artışlarının, kuyrukların sorumlusunun "greve çıkan ve fazla ücret isteyen işçiler" olduğunun propagandasını yapmaktadırlar.

Gericiliğin bu tür propagandalarına karşı etkin bir mücadele, hem gerici propagndayı boşa çıkarmanın ve hem de işçi ve emekçilerin birliğini sağlama noktasında adım atma faaliyetinin bir parçasıdır.

GREVLİ— TOPLUSÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI

Bütün bunlara ek olarak butün memurlar, öğretmenler ve sağlık emekçileri grevli toplusözleşmeli sendika hakkına sahip değildir. Bu durum onların hem ücretlerinin istenildiği gibi tespit edilmesini birlikte getirmekte ve hem de memur, öğretmen ve sağlık emekçilerini mücadeleyi geliştirecekleri ve yeni mevziler kazanacakları kitle örgütlerinden ve mevzilerden bir ölçüde de olsa yoksun bırakmaktadır. Sağlık emekçileri açısından ele aldığımızda bu durum daha da değişik özellikler göstermektedir. Her şeyden önce Tam Gün Yasası ile sağlık emekçalışılmış ve bu yasa grevli— toplusözleşmeli sendika hakkının önüne bir engel olarak çıkarılmaya çalışılmıştır. Hele Demirel iktidarı bu durumu daha da körüklemiş ve sağlık emekçileri üzerindeki baskı ve sömürüyü daha da artırmıştır, sağlık emekçilerinin birliğini parçalamaya özel bir gayret göstermiştir.

Durum bu iken grevli— toplusözleşmeli sendika hakkını kapsamına almayan, bu hakkı gerçekleştirmeyi hedeflemeyen bir direnişin sağlık emekçilerinin bütün taleplerine cevap verdiği elbette ki iddia edilemez. Eylem çağrısında bulunan Türk Tabipler Birliği'nin ve bunu destekleyen çeşitli örgütlerin direnişi sadece bir ekonomik talepie sınırlamalarına ve çeşitli hastanelerde birtakım kuruluşların konan bu talebin dışına çıkanlar için "siyaset yasağı" koymalarına karşın, birçok alanda, ülkenin dört bir köşesinde sağlık emekçileri "grev grevle alınır" sloganını yükseltmişler ve direnişlerinin kapsamına diğer bütün devrimci taleplerinin yanında grevli toplusözleşmeli sendika hakkı talebini de almışlar ve eylemin sınırlandırılmasına rıza göstermeyeceklerini ispat etmişlerdir.

İşte sağlık emekçilerinin 8 Ağustos Direnişinin arkasından söyleneceklerin bir bölümü bunlardır.

Direnişteki sağlık emekçileri ile konuştuk

Sağlık emekçilerinin, haklarına yönelik saldırıları protesto amacıyla direnişe geçtikleri hastaneler arasında yer alan İstanbul Cerrahpaşa Hastanesi'nde direnişe katılan sağlık emekçileri muhabirimize direnişlerinin nedenlerini anlattılar. Aşağıda sağlık emekçilerinin, muhabirimizin sorularına verdikleri cevapları yayınlıyoruz:

Cerrahpaşa'da teknisyen olarak çalışan bir sağlık emekçisi bu konuda şunları söyledi : "Mart'tan itibaren tam gün tazminatı alanların yan ödemeleri 100 - 150 liradan başlamak üzere kesildi. Yan ödemelerin göstergesi düştü. 1 Nisan'da yan ödemelerimiz işyerlerine gönderilen bir teleks emriyle kesildi. Tam gün adı verilen yasa aslında sağlık emekçilerinin birliğini bozan ve eşit işe eşit ücret talebimize aykırı olan bir yasadır. Ancak Sayıştay'ın aldığı karar sağlık emekçilerine saldırı anlamını taşımaktadır. Sayıştay'da tam gün tazminatını maaşlarla birlikte vergilendirmek kararı alarak sağlık emekçilerinin daha da yoksullaşmalarını sağladı. Her birimizin birkaç bin lirası kesildi."

Söze karışan hastabakıcı bir diğer sağlık emekçisi "10 bin 300 lira alıyordum. Ay sonunu imkanı yok getiremiyordum. Şimdi 2600 liramı kestiler. Sabahleyin otobüse binmeye param kalmadı. Evde çoluk çocuk var. Et, meyva almak ister. Eti ancak kasap dükkanlarında görüyoruz." diyerek düşüncelerini açıklamaya çalıştı. Bu sırada bir diğer emekçi söz aldı ve söylenenlere şunları ekledi. "Yalnızca ücretlerimizin yükseltilmesini değil, grevli toplusözleşmeli sendika hakkımızı da direnerek alacağız. Direnişimizin nedenleri arasında sendika hakkımızın tanınması, sürgün ve kıyımların son bulması gibi taleplerimiz de bulunuyor."

Çamaşırhanede çalışan bir diğer sağlık emekçisi de kendi bölümünün sorunlarını dile getirirken şunları belirtti: "Biz çamaşırhanede çalışanlar her türlü mikropla burun burunayız. Eskiden süt, yoğurt veriyorlardı, mikroplara karşı biraz direnç kazanmamızı sağlıyordu. Şimdi onu da kestiler. Bunlar az gelmiş olacak ki, dekanlık çamaşırhane çalışanlarına angarya işler yüklüyor. Az insanla çok iş yapmak istiyorlar."

Özgürlük : Bu direnişten önce bu tür uygulamalara karşı neler yaptınız?

Genç bir sağlık emekçisi, "Martta yan ödemeler kesilince biz Tüm Sağlık-Der üyesi emekçiler olarak direnme kararı aldık. Yan ödemelerin kesilmesi kararının IMF'nin direktifleri doğrultusunda alındığını ve bunun sömürü yükünün emekçilere ve bu arada sağlık emekçilerinin sırtına da yüklenmesi anlamına geldiğini vurguladık. Tüs - Der ve diğerleri ise yan ödemelerin 3 ay kesilip ondan sonra yeniden ödeneceğini söyleyerek sağlık emekçilerinin mücadelesini durdurmaya çalıştılar. Biz yan ödemelerin kesilmesi üzerine başlattığımız kampanyayı Sayıştay'ın son kararına karşı yükselen tepki ile birleştirdik. Amacımız sağlık emekçilerine karşı girişilen saldırılara karşı birleşmek ve direnmektir" diyerek arkadaşlarının sözlerini tamamladı.

Özgürlük : Direnişiniz yalnız iş bırakma ile mi sınırlı kalıyor?

Sözü alan hastabakıcı: "Deminden beri arkadaşlarla tartışıyoruz. Elbette ki başka eylem biçimleriyle direnişimiz desteklenebilirdi. Bahçeye çıkıp konuşmalar yapılabilir, hatta kendi içimizde birlik oluşturduğumuzda yürüyüşe geçebilirdik."

Bir diğeri, "Amacımız yalnız iş bırakmak değil, daha aktif eylemler düzenleyebiliriz. Biz Tüm Sağlık-Der üyeleri bundan yanayız. Ancak bu eylemlere yan çizen başka bazı gruplar, herkes servisinde otursun diyerek teslimiyeti öneriyorlar. Onlarla da mücadele ediyoruz" diyerek mücadeleyi pasifize eden revizyonist ve reformistlere karşı mücadelenin önemini vurguladı.

Cerrahpaşalı sağlık emekçileri, direnişlerinin yalnızca bir uyarı direnişi olduğunu, iş bırakmakla yetinmeyeceklerini belirterek "Biz bu direnişi gasbedilen haklarımızı almak için başlattık, alana kadar da direneceğiz". "Bizi açlığa, sefalete sürüklüyorlar. Haklarımızı alana kadar direnmeye kararlıyız" şeklinde sözlerini tamamladılar ve gazetemiz Özgürlük'ün kendi sorunları ile ilgileneceğine inandıklarını belirttiler. Sağlık emekçileri burjuva basının kendi direnişlerini tersyüz ederek halka karşı yapılmış gibi gösterdiğini, bu politikanın, emekçi halk kitlelerinin birliğini parçalama politikası olduğunu da sözlerine eklediler.

Brejnev tıpkı Afganistan işgalinden sonra söylediği gibi "hemen geri çekileceğiz" demişti

12 YILDIR ÇEKOSLOVAKYA`DALAR

ÇEKOSLOVAKYA 1968 — *12 yıl önce 21 Ağustos günü başta Sovyet askeri birlikleri olmak üzere Varşova Paktı güçleri Çekoslovakya'yı işgal ediyor ve ardından Brejnev "batılı devletlerin Çekoslovakya üzerindeki baskısı kalkınca geri çekilecek"lerini söylüyorlar. Ama Brejnev'in tankları 12 yıldır Çekoslovakya topraklarını çiğniyor.*

AFGANİSTAN 1979 — *Çekoslovakya işgalinin ardından Moskova'nın yeni çarları Etiyopya, Yemen, Angola vb. ülkelere ya doğrudan ya da kuklaları vasıtasıyla askeri müdahalelerde bulundu. Ve 1979 Aralık'ında Afganistan işgali geldi. Brejnev tıpkı 12 yıl önce olduğu gibi yine "çağrıldıklarını ve kısa sürede ülkeyi terk edeceklerini" söylüyordu. Ama dünya halkları Çekoslovakya örneğine bakıp, Afganistan'da neler olacağını görüyorlar.*

O meşum 21 Ağustos 1968'den bu yana tam 12 yıl geçti. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin çizmeleri altında geçirilen baskı ve zulüm dolu 12 yıl. Yüzbinden fazla Varşova Paktı askerinin bir çekirge sürüsü gibi hücum edip işgal ettiği ve ardından kitle halinde tutuklamaların, katliamların birbirini izlediği Çekoslovakya'da, bugün artık tam bir sömürge yönetimi hüküm sürüyor.

O yıllarda Sovyet emperyalistleri, saldırılarını "sosyalizmin korunması" olarak göstermeye çalışmışlardı. Gene onlar ve onların uşakları Çekoslovakya'nın işgalinin, "Çekoslovakya karşıdevriminin bastırılması için" yapıldığını vaaz etmişlerdi. Sözde karşı-devrim bastırıldıktan ve ülkede huzur sağlandıktan sonra "sosyalizmin kurtarıcı güçleri" geri çekilecekti. Geçmişte olayların tazeliği içinde onlar böyle bir demagojiye gerek duyuyorlardı; çünkü işgale karşı Çekoslovakya halkının mücadelesi onların hesaplarını boşa çıkarabilirdi. Bu konuda zamanın karşı-devrimci Dubçek kliği, sosyal-emperyalistlere karşı elinden gelen her türlü yardımı yapmakta çekinmedi. İşgal karşısındaki Çekoslovakya halkını sükunetini korumaya davet etti, "düzeni bozucu girişimlerden" uzak durmasını önerdi. Ancak Sovyet emperyalistleri batılı emperyalistlerle de bağı olan bu kliğe oynamıyordu, onun yerine kendine sadakatle uşaklık yapacak olan bugünkü Husak kliğini geçiriyordu. Çekoslovakya işgalinin ardında yatan gerçek, diğer emperyalistlere de göz kırpan Dubçek karşı-devrimcisinin uzaklaştırılıp, yerine bütün ipleri Sovyet sosyal-emperyalistlerinin elinde toplanan bir başka karşıdevrimcinin işbaşına getirilmesinden ibarettir. "Sosyalizmin korunması", "karşı-devrimin bastırılması" gibi teraneler ise, Sovyet işgalcilerinin dünya halklarının tepkisini engelleyip, gözlerini karartmak için başvurmak zorunda kaldıkları demagojiden başka bir şey değildi.

Sovyet emperyalistleri, Çekoslovakya işgalinden bu yana yayılmacı emellerini örtmek için bu tür demagojilere birçok kez başvurdular. Çekoslovakya'nın işgalinden 11 yıl sonra Sovyet askerleri Afganistan'a girerken, gene aynı demagoji sahnedeydi: "Afganistan'ın yasal yöneticilerinin çağrısı üzerine Sovyet birlikleri Afgan devriminin kazanımlarını korumak amacıyla Afgan halkının yardımına koşmuştur." Moskova'nın yeni çarları, tıpkı bir zaman Çekoslovakya için söylediklerini Afganistan için de tekrarlıyorlar. Afanistan'da huzur ve sükunet sağlandıktan sonra işgalci güçlerini geri çekeceklerini belirtiyorlardı. Onlar bir zamanlar Çekoslovakya'dan da geri çekileceklerini söylemişlerdi, ama aradan geçen 12 yıl gerçeklerin hiç de onların anlattıkları gibi olmadığını kanıtladı. Hangi emperyalist şimdiye kadar çıkarlarının olduğu bir ülkeden kendi rızasıyla çıkmıştır ki, onlar çıksanlar? Bu emperyalizmin doğasına aykırıdır. Onlar ancak işgal ettikleri ülkelerin halklarından esaslı bir şamar yedikten sonra bu heveslerinden vazgeçmek zorunda kalırlar, tarihte bunun başka türlü bir örneği olmamıştır ve olamaz da. İşgal edilen toprakların kaderi, ancak o topraklar üzerinde yaşayan halkların mücadelesi sonucu belirlenir, bunun dışında ne söylenirse boştur. Gerçekleştirdikleri ilk işgalden, Çekoslovakya işgalinden, bugünkü Afganistan işgaline değin olaylar göstermektedir ki, Sovyet emperyalistleri yayılmacı emellerinden vazgeçmemişlerdir ve üstelik daha da saldırganlaşmışlardır. Ancak onların her saldırısı, her işgali, her karşıdevrimci girişimi bugün dünya halkları tarafından hakettiği cevabı almakta, halkların devrim mücadelesi yükselmekte ve gittikçe daha geniş kitleler onun karşıdevrimci yüzünü görüp devrim davasına bağlanmaktadır.

Sri Lanka'da yükselen grev dalgası

Sri Lanka'da yüzbin işçi üç haftadır grevde. Hükümetin IMF'nin direktifleri uyarınca aldığı ekonomik önlemleri protesto eden demiryolu, posta ve sağlık işçileri, 10 Temmuz'da greve gitti. Bu grev karşısında paniğe kapılan hükümet, hemen "olağanüstü durum" ilan etti ve grevleri yasakladığını açıkladı. Ama işçi sınıfının ve emekçilerin buna verdiği karşılık, grevleri daha da yaygınlaştırmak oldu: Özel sektörde çalışan binlerce işçi kamu işçilerinin başlattığı greve katıldı.

Büyük bir bunalım içinde bulunan ülkede, ekonomi tümüyle IMF tarafından yönetiliyor. İktidardaki hükümet yalnızca IMF'nin direktiflerini uygulamanın bir aracı. Ülkenin para birimi olan rupi sık sık devalüe ediliyor. Yabancı yatırımlar teşvik ediliyor, ithal malları üzerinde hiçbir denetim yok. Ve ülke ekonomisi bunalımın batağına gömüldükçe gömülüyor.

Kapitalistler, dünyanın her yerinde olduğu gibi, burada da bunalımın yükünü işçi ve emekçilerin sırtına yıkmak istiyorlar. Bu ekonomik önlemlere siyasal baskı yasaları eşlik ediyor. Bunalımın yükünü taşımak istemeyen işçiler greve gidince, Sri Lanka'da hemen olağanüstü durum ilan edildi. Basında sansür uygulanmaya başlandı. Greve katılan tüm işçilerin işten atılacağı tehditleri savruldu. Ama ne Bolivya'da, ne El Salvador'da, ne de Nikaragua'da sökmeyen bu baskı önlemleri, işçi sınıfının ve emekçilerin sömürüye karşı mücadelesini durduramadı. Tersine, grevler yaygınlaştı, şimdi daha örgütlü, daha kararlı olarak sürüyor.

Bunalımın girdabında bir ülke: FRANSA

Bütün kapitalist - revizyonist dünyayı içine alan bugünkü ekonomik bunalım Fransa'yı da hızla girdabına çekiyor. Bunalımın getirdiği istikrarsızlık her alanda kendini gösteriyor. Aşırı üretim bunalımının doğurduğu yıkıcı sonuçlar Fransız tekelci burjuvazisinin tüm çabalarına karşın ortadan kaldırılamıyor. Mal stokları eritilemiyor, birçok işkolunda üretim hızla düşüyor, işletmeler birbiri ardısıra kapanıyor, işsizlik hızla artıyor, enflasyon oranı yükseliyor.

Bugün Fransa'da ekonomik bunalımdan en çok etkilenen sanayi dalı makina ve çelik sanayidir. Örneğin 1978 - 79'da üretimin düşüklüğü vb. gerekçelerle çelik endüstrisinin merkezi Kuzey Fransa'da 120 işyeri bir kararnameyle kapatılmak isteniyor, Lothringen bölgesinde 140 bin işçinin çıkışı hazırlanıyordu. Loire'da ise 1500 işyeri kapatılıyordu.

Bir yandan kapitalist üretimin sonuçlarını gözlerden gizlemek için yeni düzenlemelere giden, yeni tasarıları ve reformlar hazırlayan emperyalist Fransız burjuvazisi diğer yandan işsiz sayısının yükseldiğini resmi istatistiklerde yalanlayamıyor. Örneğin 1973'de işsiz sayısı 422 bin iken bu rakam 1979'da 1 milyon 284 bine yükseldi.

Pahalılık da son bir iki yılda % 10,5 artış gösterdi.

İŞÇİ SINIFININ SESİ YÜKSELİYOR

Dünyada emperyalizmin genel bunalımının derinleşmesine paralel olarak Fransa'da da kapitalist sistemin asalaklığı, çürümüşlüğü su yüzüne çıkmaktadır. Fransız tekelci burjuvazisi, bunalımın faturasını başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilere ödetmeye çalışmaktadır.

Örneğin 1979 yılı başlarında dışsatımın düştüğü, verimin azaldığı bahanesiyle çelik sanayinde geniş işçi çıkarılmasını amaçlayan bir hükümet planı meclise sunuldu. Bunun üzerine Kuzey Fransa'da Lothringen bölgesinin Longwy kentinde çelik işçileri greve gittiler. Bölgenin radyo ve televizyon istasyonlarını ele geçirip, halka hükümetin izlediği politikayı teşhir eden, onları da mücadeleye çağıran yayınlar yaptılar. Bu tür olayları önlemek amacıyla ''fevkalade durumlarda'' kullanılmak üzere kurulmuş olan özel polis timleri bölgeye gönderildi ve işçilerin bulunduğu bina saatlerce kuşatıldı. Eylemci işçiler teslim olmadılar, yayını bitirinceye kadar girişimlerini sürdürdüler.

Çelik işletmelerini işgal edip, işten atılmaları protesto eden işçiler de polisin müdahale etmek istemesi üzerine yakındaki bir karakola saldırıp polisleri içeri kitlediler. Aynı anda, olay yerine gönderilen polis birlikleri yöre halkı tarafından barikatlar kurularak engelleniyor, işçi sınıfının önderliğinde halk güçlerinin mücadele ve dayanışmasının bir örneği destanlaşıyordu.

Ardından olayların ülkede duyulması üzerine Paris'teki çelik işçileri dayanışma eylemine girerek Eyfel Kulesini iki saat boyunca işgal ettiler.

Grev dalgası yükseldi, demiryolu ve metro işçileri de greve gittiler. Loire bölgesinde 1500 işyerinin kapatılmasını protesto etmek için 100 bin işçi daha üretimi durdurdu ve St. Etienne'e yürüdü.

Arkasından kamu işyerlerinde çalışan memurlar ve öğretmenler greve gitti.

Egemen sınıflar genel grevin patlak vermesi üzerine parlamentoya verdikleri yasa tasarılarının ardını kesmek zorunda kaldılar.

GENÇLİK, İŞÇİ SINIFININ YANINDA

Fransız tekelci burjuvazisi ve onların temsilcisi Fransız hükümeti, bunalımdan çıkış yolu olarak emekçileri baskı altına almayı, kitlelerin alımgücünü düşürmeyi, işten çıkarmaları çizgi haline getirdi. Bu uygulamalar karşısında gençliğin sessiz kalması beklenemezdi. Gençlik, çeşitli eylemlerle sesini yükseltti. Zaten bunalımdan gençlik kitleleri de büyük oranda etkilenmekteydi. Yıllarboyu dişe diş mücadelelerle kazanılmış hakları kısıtlanmak isteniyordu. Fransız burjuvazisi gençliği aldatabileceği hayaliyle, ülkedeki bunalımın sorumlusunun göçmen işçiler ve öğrenciler olduğunu vaaz ediyordu. Böylelikle Fransız işçi sınıfı ve emekçileriyle değişik milliyetlerden işçi ve öğrenciler arasında set çekebileceğini, onların mücadele, dayanışma için gönüllü birlikteliklerini kırabileceğini sanıyordu. Fakat silahı geri tepti. 1977'de yürürlüğe konan yabancı düşmanlığını körükleyen faşist Bonnet kararnamesine karşı her milliyetten öğrenci ve emekçi yürüyüş ve gösteriler düzenledi, üniversiteler işgal edildi.

Fransa Başbakanı Raymond Barre, millet meclisinde yaptığı son konuşmalarından birinde ''Fransız Üniversiteleri''nin ''kendi ülkesindeki rejimleri yıkma mücadelesi veren komplocu öğrencilerin barınıp eşindiği çöplük''e benzetmişti. Fransa'da bunalımın, ''anarşinin'' kaynağının da yabancı uyruklu öğrenciler olduklarını söyleyen Başbakan Barre, Giscard D'eistaig ile yaptığı görüşmede ise Fransız toplumunu ''günümüzde karşılaşılan tehlikelerden korumak, vatandaşların yaşam koşullarını mükemmelleştirmek, Fransız toplumunu daha da modernleştirmek'' için her türlü girişimde bulunacağını belirtmiştir.

İşte ''modernleşme''nin gereği olarak Haziran 1980'de, ''Kara Afrikalı Öğrenciler Federasyonu'' ''amacı dışında faaliyet gösterdiği ve siyasetle uğraştığı'' gerekçesiyle feshedildi.

SAKLANMAK İSTENEN GERÇEK NEDİR?

Fransız burjuvazisi için sözkonusu sorun yabancı işçilerin ve öğrencilerin Fransa'ya göçü değildir. Asıl sorun, göç eden işçi ve öğrencilerin kriz dönemleri de dahil olmak üzere, daima Fransız işçi sınıfı ve Fransız Komünist İşçi Partisi ile dayanışma içinde olan, mücadeleci kesimlerinin örgütlülüğüdür.

Emperyalist burjuvazi angarya çekebilecek, uysal ve çok ucuza satın alabileceği yabancı işçi ve beyin gücünü ister. Kendi yarı-sömürgelerinde de kendine bir köpek gibi sadık, ihraç ettiği sermaye ve metayı en kârlı bir biçimde kullanabilecek, ''yetenekli yöneticiler'' olmaya aday yabancı öğrencilere ise kapıları sonuna kadar açıktır.

Devletin faşistleştirilmesine bu alanda verilebilecek örnekler çoğaltılabilir. ''Kara Afrikalı Öğrenciler Federasyonu''ndan önce anti-emperyalist başka dernek ve kuruluşlar da aynı gerekçelerle kapatılmıştı. ''Fransa, Dahomeyli Öğrenci ve Stajyerler Derneği'' Nisan 1979'da, ''Fransa Fildişi Kıyısı Emekçileri Hareketi'' Haziran 1979'da, "Fransa Fildişi Sahili Öğrencileri Ulusal Birliği" Şubat 1980'de feshedilmişti. Bu gerici tedbirler Afrikalı öğrencilerin bilinçlenmelerini ve ırkçı ve şoven uygulamalara, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele etmelerini engellemeye yöneliktir ve aynı zamanda Afrika halklarının haklı savaşlarını, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerini önlemeyi amaçlamaktadır.

ANTİ–FAŞİST DERNEKLERİN FESHİ, FRANSIZ EMPERYALİSTLERİNİN AFRİKA ÜZERİNDEKİ PLANLARININ BİR PARÇASIDIR

''KAÖF''nun feshi, emperyalistler arası rekabetin şiddetlendiği bir dönemde gerçekleştirildi. Ve Fransa açısından Afrika'da önceden beri var olan bağlarını pekiştirmek, kendi emperyalist çıkarlarının temsilcisi olan ve ezilen halkların devrim mücadelesini boğmak, yok etmek için iktidarı ele geçirmiş kukla yönetimlerle ilişkilerini sağlamlaştırmak bugün büyük önem taşımaktadır. Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin yükselmesi, Fransız emperyalist burjuvazisiyle, yarı-sömürgelerdeki komprador gerici sınıfların ittifakını da giderek güçlendirmektedir. Bu da Fransız emperyalistlerinin Afrika'da askeri müdahalelerini kolaylaştırma ve yeni bir emperyalist paylaşım savaşında cephe gerisini tahkim etme planlarının bir parçasıdır.

Bunun yanı sıra aynı hedefe yönelik olarak nükleer gücünü de süratli bir biçimde geliştiren bu emperyalist ülke, silahlanma yarışına büyük paylar ayırmaktadır. Örneğin bu alandaki harcamalarını son iki yılda % 20 artırmıştır, ve 1979'da 90 milyar frank ayırma gereğini duymuştur.

FAŞİZME VE SAVAŞ TEHLİKESİNE KARŞI MÜCADELE YÜKSELİYOR

Fransız emperyalist burjuvazisinin ulusal planda devleti faşistleştirme, uluslararası planda da, halkları köleleştirme yeni pazarlar kazanma planları Fransa emekçi halkı tarafından tepkiyle karşılanıyor. Bu emperyalist uygulamalara karşı mücadele de yükselmektedir. 1977'de üniversite gençliği ayağa kalktı. Lyon, Rhonnes, Coen'de öğrenciler üniversiteyi işgal ettiler ve açlık grevine giderek süresiz boykot ilan ettiler. Hükümetin türlü tehditlerine karşı eylemlerini yedi hafta boyunca militanca sürdüren öğrenciler sınav haklarını yitirmelerine karşın, değişik milliyetlerden öğrencilerle mücadelede dayanışmanın örneğini verdiler. Yabancı öğrencilerin haklarını savunmak için başlatılan eylem 1980 Mayısında doruğuna ulaştı. Paris'te 10 bin kişi Juissieu ve İnvalides Meydanlarını barikatlarla kapatarak saatlerce gösteri yaptılar. Polis gözyaşartıcı ve bayıltıcı bomba kullanarak müdahale edince şiddetlenen çatışmada bir öğrenci öldü, yüzlerce genç ve polis yaralandı.

Yine devletin sağlık politikasına ve kitleleri baskı altına alan yeni yasalara karşı çıkan, sosyal gü[illegible]nce isteyen doktorlar, sağlık emekçiler[illegible]ziran 1980'de Paris'te bir göste[illegible]nlediler. Polis bu gösteriye de saldırarak zor kullandı.

Ne Fransız polisinin zorbaca saldırısı, ne yeni baskı yasaları yükselen devrimci mücadeleyi durduramadı.

OLAYLAR KARŞISINDA REVİZYONİST KOMÜNİST PARTİSİ'NİN TUTUMU

Fransız tekelleriyle işbirliği yapan, bugünkü hükümete dönem dönem desteğini esirgemeyen Fransız Komünist Partisi, proletarya diktatörlüğünü, işçi sınıfının önderliğini, Marksist-Leninist parti anlayışını reddeden bir siyasi çizgiye sahiptir.

Bu revizyonist çizginin yansıması olarak, düzene yönelen, yasa sınırlarını aşan mücadeleler karşısında FKP daima engel olmuştur. Örneğin, ülkede genel grev döneminde işçileri yasalara saygı göstermeye, işgalleri sona erdirmeye çağırmıştır.

Irkçı, şoven uygulamalar karşısında sessiz kalmış, anti-faşist, anti-emperyalist gençlik örgütlerinin kapatılmasına tepki göstermemiştir.

Hindistan'da yükselen eylemler

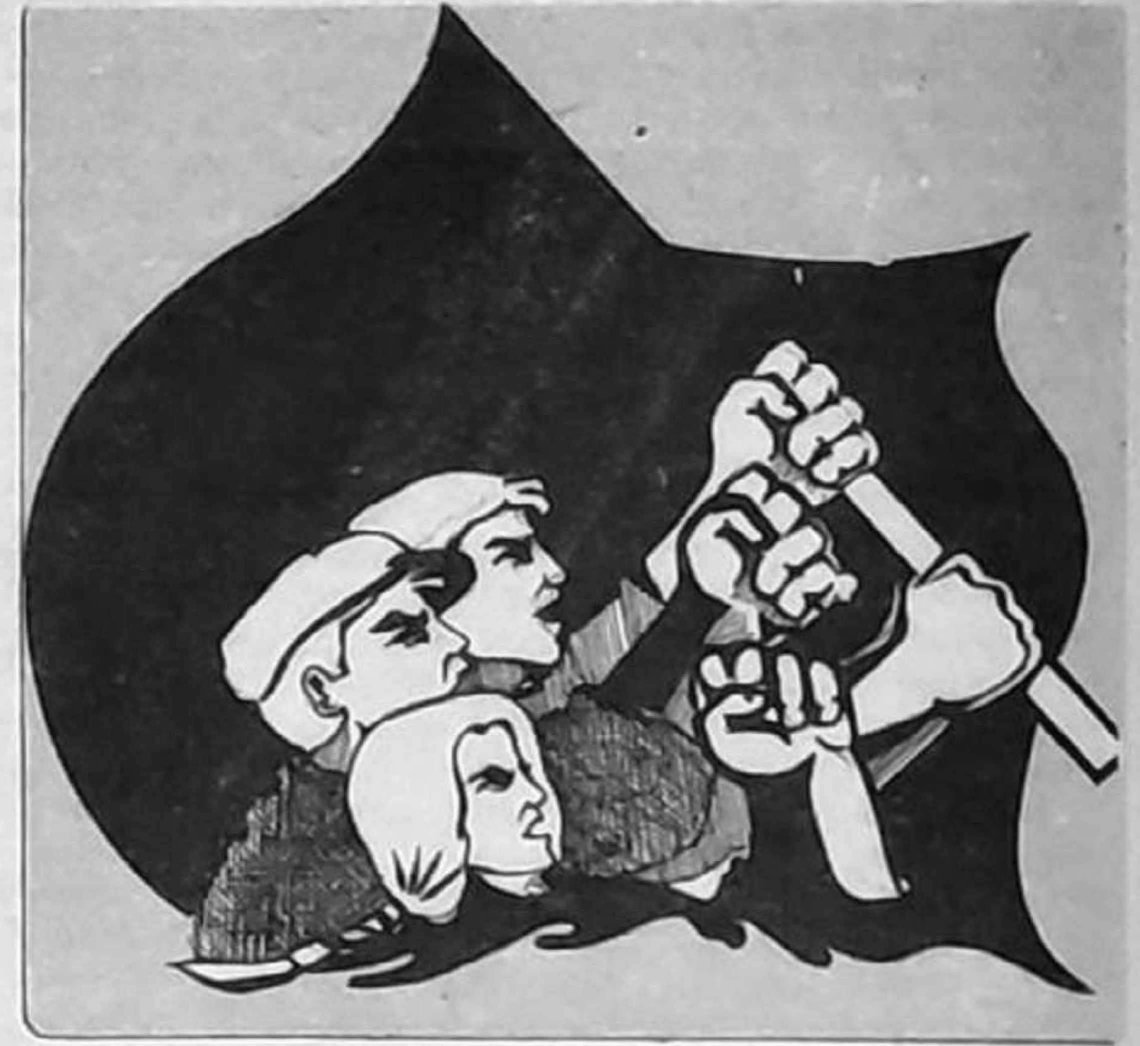

Geçtiğimiz ay içinde Hindistan güçlü kitle hareketlerine sahne oldu. İndra Gandi'nin uyguladığı halk düşmanı siyaset, bugün kitlelerin derin nefretini uyandırmakta ve bu kendini güçlü protesto eylemlerinde göstermekte.

Açlığın, sefaletin kol gezdiği bir ülke olan Hindistan, hem batılı emperyalistlere, hem de Sovyet sosyal-emperyalistlerine olan bağımlılığıyla, bugün bir enflasyonlar ve işsizler ülkesi haline gelmiştir. Resmi verilere göre, ülke nüfusunun 2/3'ü açlık sınırında bir yaşam sürdürmektedir. Ülkenin doğal kaynakları ve ucuz işgücü, emperyalistler ve sosyal-emperyalistler tarafından azgınca sömürülmektedir. Halkın yaşam koşullarının gün geçtikçe daha da kötüye gittiği bir ortam içinde halkın tepkisi yaklaşık bir yıldan bu yana geniş kitlesel eylemlerde kendini gösteriyor. Yalnızca geçtiğimiz ay içinde Hindistan'ın çeşitli kentlerinde gerçekleşen kitlesel eylemlere yüzbinin üzerinde insan katıldı. Ve bu gösteriler, düzenin yasaklarına rağmen gerçekleştiği için birçoğu kanlı çatışmalarla sürdü. Örneğin Temmuz ortalarında Calgaon kentinde yapılan gösterilerde, göstericilerle devletin güvenlik güçleri arasında kanlı çarpışmalar meydana geldi, onlarca kişi öldü, yüzlercesi yaralandı. Ancak çeşitli mesleklerden binlerce emekçi, azgın baskı ve sömürüye, ağır çalışma ve yaşam koşullarına, rejimin uyguladığı azgın teröre ve zorbalığa karşı protesto eylemlerinden vazgeçmedi, bu faşist katliamın ardından olayı protesto eylemleri sürdü. Ve bütün bunlar düzenin koyduğu yasaklara rağmen gerçekleşti.

Bu durum, gericiliğin daha azgınca saldırmasına neden olmaktadır. Ancak Gandi iktidarının bu çabaları halkın yükselen mücadelesini ezmede başarısız kalmaktadır. Hindistan'daki durum gözlemlendiğinde görülmektedir ki, tüm baskı önlemlerine rağmen halkın muhalefeti güçlenmektedir ve gelecek günler Hindistan'da daha geniş boyutlardaki olaylara gebedir.

BURJUVA REVİZYONİST "SAF SANAT" KAVRAMININ KARŞITI SLOGANCILIK DEĞİLDİR

Revizyonizm, sanatın, edebiyatın sınıf mücadelesinin bir parçası olmasını engellemek, devrimin bu açıdan da zayıflatılmasını gerçekleştirmek için, gerçekten devrimci olan sınıf mücadelesinin içinden yeşeren ve onu besleyen sanatı "slogancılık" olarak damgaladı ve uzun yıllardır, son derece sistemli ve yıkıcı bir propaganda yürüterek, inceden inceye "sanatın kutsallığı", "özerkliği"ne ilişkin teoriler geliştirerek, proletaryanın safında yer almaya meyleden nice Türkiyeli aydının beyninde derin çarpıtmalara yol açtı, açıyor.

Revizyonist "sanat kuramcıları", "estetik eleştirmenleri" vb., ülkemizdeki sınıf mücadelesinin eriştiği boyutta, kitlelerin mücadele azmini, devrimci inancını ve bağlılığını, direnişini dile getiren ve yaygın sanatsal ihtiyaçlarını da yansıtan ürünleri, "tepeden" bir bakışla aşağılıyorlar, yüzlerini buruşturarak bunların "sanatsal hiçbir değer taşımadıklarını" belirtiyorlar. Ve ardından sözümona kalemlerinden "sanatsal değer taşıyan yapıtların"; aslında burjuva bireyciliğinin gizemliliğinden, burjuva dünya görüşünün muğlaklığından başka bir şeyin yansıması olmayan biçim oyunlarının, "modern" sanat biçimlerinin ateşli övgüleri dökülüyor. Revizyonistlerin asıl aşağıladıkları şey işkencede direnen, barikatlarda savaşan, açlığa karşın grevini sürdüren "sıradan kitlenin" devrimci sesidir. Onlar devrimin sanatının, edebiyatının, türküsünün sınıf mücadelesinin bağrından, bu "sıradan kitlenin sıradan duygularından" doğacağını pekala biliyorlar, çünkü dünyadaki bütün devrimlerin büyük şiirleri, romanları, şarkıları buralardan tutuştu.

REVİZYONİZMİN ÇARPITICI PROPAGANDASINA CEVAP SLOGANCILIK MI OLMALIDIR?

Bizim sanatımız açıkça sınıfsal, propagandacı, devrimci ve partizandır. Sınıf mücadelesinden kaynaklanmayan, devrime etkin bir katkıda bulunmayan bir sanatın artık beş paralık bir değeri yoktur.

Bizim sanatımız açıkça devrimcidir; onun bütün ruhu devrim isteğiyle, devrime olan inançla, devrimci bir ahlakla ve devrimci bir duyarlıkla donanmıştır. İnsanın duygu dünyasını devrime, devrimci bir hayatın gereklerine doğru yoğurur, biçimlendirir.

Ama sanat bütün bu görevlerini ancak gerçekten kendi estetik kurallarını, yöntemlerini kullanıyorsa yerine getirebilir. Yoksa, devrimci teorinin siyasal tezlerin yetkinlikle açıkladığı sorunların cılız kopyalarını çıkarmak, bunları dizeler halinde ya da türkü olarak dile getirmek yalnız sanat olmamakla kalmayacak, devrimin çok yönlü zengin deneylerini, derin duyarlılığını, onu yaratan kitlelerin kahramanlıklarını hayatlarını, ilişkilerini vb. yansıtamayacak, bütün bunları, birbirinin tekrarı birkaç kalıplaşmış söyleyişle çiziktirilip tanımlanacak şeylere indirgeyecektir.

Devrimci sanatı, sanatçıyı, devrimin canlı damarından koparmayı amaçlayan revizyonizmin sinsi tezgahlarına verilecek karşılık slogancılık olmamalıdır.

SLOGANCILIK REVİZYONİZMİ GÜÇLENDİRİR

Devrimci saflarda oldukça yaygın gözlenebilen slogancı eğilimler devrimci bir sanat yaratılmasının önündeki en ciddi engellerden birisidir. Onun özünü kavramalı ve alt etmeliyiz.

Slogancılık aslında hayatın çok yönlü, zengin ve karmaşık dokusu, çelişmeli, güç sorunları karşısında kolaycı bir tutumdan ve teslimiyetten başka bir şey değildir. Devrimci sanatçı insanların sorunlarına, bireysel çözümsüzlüklerine, sanatsal, yani sanatın sınırları içinde ve onun özgün yöntemleri ve kurallarıyla, bir çözüm getirmekle yükümlüdür. Bu da ancak dünyayı, hayatı doğru kavramamızı sağlayan bilimsel bir düşünce ve sağlam bir siyasal kavrayış temelinde ve ışığında, yorucu, araştırıcı ve yaratıcı bir çabayı, alınterini gerektirir.

Sanatta slogancı eğilim, aslında bir başka yönden de hayat karşısında burjuva bir tutumun yansımasıdır: Burjuvazi toplumsal hayatı taklitlerin toplamı olarak görür. Proletaryaysa, onun tam tersine ve sınıf yapısına uygun olarak, toplumsal hayatı insanlığın yaratıcı ve sürekli hareketliliğinin, faaliyetinin bütünü olarak kavrar. Ve bu kavrayış proletaryanın bütün etkinliklerini belirler. Dolayısıyla onun sanatı da kalıpçılığın, kolaycılığın, tembelliğin ve tekrarcılığın tersi bir faaliyetten oluşur.

Bütün insanların özgür, kişilikli ve ve çok yönlü gelişimlerinin koşullarını yaratacak olan proletaryanın yöntemi, insan duygularının ve bilincinin standartlaşmasına, yüzeyselleşmesine ve kişiliksizleşmesine yol açan slogancılık olamaz.

Sağlam devrimci bir içerik ancak, onu en yetkin, en etkileyici bir biçimde yansıtacak olan sanatsal biçimlerin potasına döküldüğü zaman bir değer taşır. Devrimci proletarya sınıf mücadelesinin, hayatın kendisine sunduğu engin birikimi geçmiş bütün insanlık kültürünün olumlu deneylerinin, yöntemlerinin özümlenmesi temelinde geliştirilecek sanatsal biçimler içinde yoğurmalıdır.

Proletarya kendi sanatsal değerlerini yaratmadığı sürece, kitleleri burjuvazinin dayattığı ve doğrudan doğruya burjuva hayatın ve ahlakın biçimsel yansımaları olan yoz estetik beğenilere açık bırakacaktır. Devrimci sanat, insanları doğru ve estetik eğitimden de geçirmelidir.

Devrimci proletarya, şimdiden kendi sanatsal yaratıcılığının düzeyini yükseltmeli ve bütün insanlık kültürünü ve sanat birikimini en yaratıcı bir şekilde özümleyecek olan sınıfın kendisi olduğunu göstermelidir.

OKURLARIMIZDAN:

FİLİZİ KOPARAMAZLAR

Darağacı yıldırmadı Bedrettin'i,
ve Pir Sultan'ı ve sonrakileri.
Boyun eğmedi Şikagolu beş işçi önderi,
ne Nguyen Van Troi, ne Leyla Kasım, ne de üç fidan,
bükülmedi zalimlerin karşısında
Cellatlar cellat olalı,
görmemişti böylesi inancı.
Feodalizmin despotluğuna direndi diye,
geçirirlerken ilmiği boğazına,
Bedrettin'in kılı kıpırdamamıştı,
"münkire" kılıç çalmıştı Banazlı Pir Sultan,
direnci, boyun eğmezliği miras alanlar,
yaşattılar bu geleneği.
Milyonların kurtuluşu uğruna
başkaldırdılar sömürüne ve zulmedene.
ve yürüdüler üzerine faşizmin
Eşit ve özgür geleceği kurmak için
düşerken toprağa,
kavgada yenilmedi hiçbiri.

Saflar bir kaybetti, bin kazandı.
Düşmedi yere özgürlük bayrakları,
dalgalandı yukarılarda.
ve verimli toprağımızda
yeşerdi filizler boy boy.
ve o filizlerden biri şimdi darağacı tehditi altında.
ve "sallandıralım" diyor egemenler,
ve cellat ipi yağlamakta.
Ama orman filiz dolu, kökler yaygın, toprak
verimli,
milyonlar uyanmakta,
milyonlar öc almaya yeminli.
ve filizlerine uzanan elleri kırmaya kararlı.
Ve gücü yetmeyecek zalimin,
köhnemiş karanlık dünyasını yaşatmaya,
ve gücü yetmeyecek zalimin,
milyonların bağrında açan filizleri
koparıp almaya.

MUSA İNAN

SANAT VE DEVRİMCİ MÜCADELE

Sınıflı toplumların bilinçli sanatı ilkel büyüden doğdu.

İnsanların gerçeklik karşısındaki tutumları, hayvanlarda olduğu gibi dolaysız bir bilinç, bir "farkında olmak" değildir. İnsan gerçekliğe etkin olarak katılır, yani gerçeklik karşısında öznel bir tutum alabilir.

İşte insanın bu özelliğinin en ilkel biçimlerinden biri büyüydü. Daha sonra görülen ekin dansları, savaş dansları da aynı amacı taşıyordu. İlkel insan doğayla ya da bir düşmanla mücadelesinde bu çocukça aldatmacaya başvuruyordu. Temsili olarak düşmanını yendiğini ya da ekinlerinin verimli olduğunu canlandırıyor ve böyle yapmakla gerçekliğin de dilediği biçimde değişeceğine inanıyordu. Ve büyü, bir başka biçimi olan bu dansları gerçekliği dolaylı olarak değiştiriyordu da: Savaş dansını yapan ilkel insan savaşta daha atılgan ve cesur oluyordu, ya da ekinlerine daha özenle bakıyordu.

Sınıflı toplumların bilinçli sanatında, bu aldatmacanın insanın dış dünya, dış gerçeklik karşısındaki tutumunu güçlendiren bu işlevi özünü olduğu gibi korudu. Fakat artık toplumsal, bilinçli bir nitelik almış olarak: Sanatçı, başkalarında dilsiz, tanımlanmamış açığa çıkmamış olarak duran duyguları, kendi öz deneyinin aktarılışı içinde insanlara sunuyor; onları bilinçli bir düş dünyasından geçiriyor, düş gücünün çözümlediği duygusal bir sonuca götürüyor ve böylece gerçekliği değiştirme, ona yön verme çabalarında insanlara yeni bir güç kazandırıyor.

"... Benim düşlerim olayların doğal akışının ötesine geçebilir ya da olayların doğal akışının hiçbir zaman gitmeyeceği bir doğrultuda sapabilir. Birinci halde düş kurmaktan hiçbir zarar gelmez; çalışan insanın enerjisini destekler, güçlendirir bile... Böyle düşlerden çalışma gücümüzü çarpıtacak ya da felce uğratacak hiçbir şey yoktur. Tam tersine eğer insan böyle düş kurma yeteneğinden tamamen yoksun olsaydı, ara sıra zihni ilerilere atlayarak ellerinin henüz biçim vermeye başladığı ürünün tam ve eksiksiz tablosunu gözlerinin önünde canlandıramasaydı, o zaman insanı, sanat, bilim ve pratik çaba alanında büyük ve zahmetli işlere girişmeye ve tamamlamaya hangi itici gücün sürükleyeceğini düşünemem bile... Eğer düş kuran kimse düşüne ciddi olarak inanırsa yaşamı dikkatle gözler, gözlemlerini gökte kurduğu şatolarla kıyaslarsa ve eğer, genel olarak söylemek gerekirse, düşünün gerçekleşmesi için bilinçli olarak çalışırsa düş ile gerçek arasındaki ayrılığın hiçbir zararı olmaz. Düşlerle gerçek arasında bir bağ varsa her şey yolundadır."

Lenin "bu tür düş kurma yeteneğinden tamamen yoksun olan" ve proletaryanın yüce amaçlarını günlük cep harçlıklarına satmaktan öte bir ufku olmayan ekonomistlere atfederek Pisarev'den bu alıntıyı yapıyordu. (Ne Yapmalı?, Toplu Eserler, C. 5, s. 509)

Tarihin binlerce yıllık akışını değiştirecek ve yeni bir insanlık tarihi yazacak olan sınıflar dünyasıyla sınıfsız geleceğin mücadelesi, kadınları, erkekleri, işçileri, emekçileri, devrimcileri eşi görülmemiş acılarla, güçlüklerle, fedakarlıklarla yüz yüze bırakarak sürüyor. Hayat bu mücadele içindeki insanlara son derece karmaşık durumlar, çalkantılı duygular, derin çelişmeler sunuyor. Ve yine milyonlarca insan, bir kez bilinçle kavradıkları gerçeklere sımsıkı sarılarak, geleceğe inanarak ve bu inançtan aldıkları güçle daha ileri mücadelelere atılıyorlar.

Yaşamaları için su ve ekmek, zafere ulaşmaları için devrimci teori ve siyaset onlara ne kadar gerekliyse, zaferin düşü, cesaretlerini dirençlerini pekiştirecek, mücadelenin zorluklarını alt edecek duygusal pekişmelerini sağlayacak mücadelenin sanatına da o denli derin bir ihtiyaç duyuyorlar. Bunun için halklar devrimlerin içinden şiirleriyle, direniş türküleriyle, romanlarıyla birlikte çıkıp geliyorlar.

Düş gücünden yoksun, insanlara uğruna savaştıkları geleceği gösteremeyen, sürüp giden hayatı gelişen yönleriyle aktaramayan bir sanat devrimci bir sanat olma özelliğini taşımayacaktır.

Faşist saldırganlar işlerine devam ederken bizim iki işçi arkadaşımızı işten attılar

Geçtiğimiz günlerde Ankara Etimesgut bölgesindeki Kumocağı mahalle halkına, başlarında Etimesgut ÜYD Başkanı Kambur Ramazan, Ankara Şeker Fabrikası Makina Bölümünde çalışan Ahmet Dilekli, vinççi Feridun ve Enstitü bölümünden Cumhur Coşkun'un bulunduğu Ankara'nın çeşitli bölgelerinden toplanan 150 kişilik faşist güruh gece saat 2 sularında saldırdı. Fakat faşistler hesaplayamadıkları bir direnişle karşılaştılar. Kumocağı Mahalle halkı kadınıyla, çocuğuyla, genciyle, ihtiyarıyla faşistleri istasyona kadar kovaladı.

Faşistlerin kaçmasından sonra polis ve jandarma tanklarıyla mahalleyi kuşattı. 40 ilerici, yurtsever gözaltına alındı. Bütün evler teker teker arandı. Günlerce mahalle kuşatma altında kaldı.

Birkaç yıldır MHP ve ÜYD'li faşistlerin işgali altında bulunan Etimesgut bölgesinde genellikle Ankara Şeker Fabrikasında çalışan işçiler oturmaktadır. Bugüne kadar birçok işçi arkadaşımız saldırıya uğramıştır. Bu olaylarda Fabrikadaki ve Etimesgut'taki saldırgan faşistleri besleyip yönetenler T. Şeker Fabrikaları Genel Müdürü Aydın Arat, Ankara Şeker Fabrikası Müdürü Selahattin Odabaşı, Ankara Şeker-İş Şube yönetim kurulundan –Eski ÜYD başkanı– Yılmaz Uğurlu'dur.

Kumocağında tutuklananlar arasında fabrikamızın makina bölümünde çalışan iki işçi arkadaşımız da bulunmaktadır. Bu olayın ardından fabrika disiplin kurulu arkadaşlarımızın üçer yevmiyesini kestiler. Ertesi gün ise faşist sendika ve işveren "anarşik olaylara" karıştıkları gerekçesiyle arkadaşlarımızı işten çıkardılar. Diğer yandan Kumocağı Mahallesindeki faşist saldırıyı elde silah bizzat yöneten ve yine fabrikada çalışan yukarıda isimlerini verdiğimiz faşistler fabrikada çalışmalarına devam etmektedirler. Bu katillere ne sendika, ne işveren, ne kanun, ne kitap bir şey dememiştir.

Bir kez daha tüm şeker işçileri karşılarında bir bütün olarak iktidar, işveren ve sendika üçlüsünü görmüştür. Halk ve işçi düşmanı faşist katillere, ancak Etimesgut halkı ve Şeker işçisi el ele vererek gereken dersi verecektir, ve vermektedir.

Ankara Şeker DSM

"Hiroşima'da benim de birçok yaşıtım vardı ölenlerin arasında"

Ben 12 yaşında bir Özgürlük okuruyum. İlk sayınızdan beri halkın devrimci sesi Özgürlük'ü okuyorum. En çok da halka yapılan işkencelerle ilgili sayfayı nefretle okuyorum.

İki gün sonra faşist Hiroşima katliamının yıldönümü. Benim de birçok yaşıtım vardı ölenlerin arasında. Fakat biz yurtsever devrimci çocuklar, Özgürlük'ün 7. sayısında yazdığınız gibi "ölülerimizin ardından ağıt yakmayacağız". Yeni Hiroşimalar olmaması için halkımızın birleşip mücadele etmesi gerekiyor.

Benim sizlerden bir ricam var. 8. sayınızı almakta gecikti̇m, hiçbir bayide bulamıyorum, adresime gönderirseniz sevinirim.

İzmir'den E. A

Not: Aile baskısı olduğu için adımın baş harflerini yazarsanız sevinirim.

Sevgili küçük okurumuz;
Mektubunuz bizi çok sevindirdi. Yeni mektuplarınızı bekliyoruz. 8. sayımızı adresine postaladık.

Özgür Metal-İş'in işçi düşmanlığı

Bizler, Kartal–Maltepe'de kurulu bulunan Amasyalı Teknik Pres işçileriyiz. Fabridaka yetkili olan ve patron tarafından fabrikaya sokulan sendika Özgür Metal-İş.

Mayıs sonlarında elektrik kesintisi nedeniyle değiştirilen mesai saatlerimizin tekrar eskisi gibi olmasını temsilciler aracılığıyla patrona ilettik. Patron kabul etmedi. Sendikaya başvurduk "patron istediği gibi yapar" cevabını aldık. Bunun üzerine biz iki vardiyanın işçileri anlaşıp eski mesai saatlerinde işe gelmeye karar verdik.

Ertesi gün gündüz vardiyasında işe gelen işçileri patron işyerine sokmadı ve 17 işçinin işini feshetti. Bu haberi duyan gece vardiyası işçileri atılan arkadaşları geri alınmadan işbaşı yapmayacaklarını söylediler. Bizim direndiğimizi gören patron, atılan işçileri aynı gün işe almak zorunda kaldı.

Biz 15 işçi, sendikaya bu haberi vermeye gitti. Sendika binasına vardığımızda Sendika Genel Başkanı Selami Gökçe "Benim MESS'le işim var, sizinli ilgilenemem" dedi. Biz de sendikacıya "sizi doyuran biziz, bizim paramızla geçiniyorsunuz, patronla anlaşıp bizi satmak istiyorsunuz" dedik. Sendika Kadıköy Emniyet Amirliğine telefon ederek bizi tutuklattı. Polislere, kendisine hakaret ettiğimizi, dövmeye kalktığımızı söyledi. Önce 1. Şubeye sonra 2. Şubeye götürüldük. Geceyi nezarette geçirdik. Daha sonraki iki gün yine karakolda yatıp Selimiye Cezaevine götürüldük. Burada savcı tarafından suçsuz görülerek bırakıldık.

İşyerimize gittik. Burada da patron bizlere "sendikaya giden 15 işçiyi 17. maddeye göre attım" dedi. İş müfettişi getirttiğimizde suçsuz olduğumuzu söyledi. Ama işe alınmadık. Ve biz 15 işçiye sendika yüzünden işlerimize son verildi.

Amasyalı
Teknik Pres İşçileri

SAYIN ÖZGÜRLÜK YAYINCILARI

Ben birkaç gazetede yazar ve foto muhabirliği yaptım. Çalıştığım gazetelerde yazılarım çarpıtılarak yayınlandı. O nedenle hiçbir gazeteye sempati duyamadım. Çeşitli araştırmalarım var. Bu konuda bana gazetenizin vereceği görevi devrimci bir disiplinle yerine getireceğime inanıyorum.

İskenderun'dan
A. İşbilir

Sayın Özgürlük Yayıncıları,
Karslı bir yurtsever olarak sizden bazı ricalarım var. Kars'ta muhabiriniz yoksa muhabiriniz olmak istiyorum. Kars hakkında öğrenmek istedikleriniz varsa mektupla sorabilirsiniz. En doğru yanıtları vermeye çalışacağımdan emin olabilirsiniz.

H. Kökaloğlu

Sayın Okurlarımız,

Özgürlük, yayın hayatına başladığında halkın gözü, kulağı ve sesi olmak istediğini yazmıştı. Bu anlamda gazetemizin her sayfası halkımızın bize ileteceği yazı ve haberlere açıktır. Nitekim ÖZGÜRLÜK yayın hayatına gireli henüz çok kısa bir süre olmasına karşın gazetemize yüzlerce mektup geldi. Ve bunlar çeşitli sayfalarımızda yer aldı. Sizlerin de, bize bulunduğunuz şehirden, işyerinizden haberler, incelemeler göndermeniz halinde sayfalarımızda sizlere seve seve yer ayıracağız.

Şimdiye kadar aldığımız haber ve yazıların bir kısmını değerlendiremedik. Çünkü bu gelen haberler, haberciliğin en temel esasları sayılan, kim, nerede, ne zaman, nasıl ve niçin sorularını cevapsız bırakıyordu. Gazetemize haber göndereceğiniz zaman bu soruları içeren haberler olmalı. Anlatacağınız olayların içinde yer almamışsanız bilgileri mutlaka yaşayanlardan toplamanız söylentilerle yetinmemeniz ve eğer mümkünse resim ile desteklemeniz bizim için daha yararlı olacaktır. Yine yalnızca olay değil, onun temelinde yatan çelişmeler ve geçmişi kısaca özetlemek göndereceğiniz haberi anlamak ve yorumlamak amacısından bize faydalı olacaktır.

Sadece haberlerinizi değil, inceleme, araştırma ve röportajlarınızı da bekliyoruz. İlginiz bizi sevindirdi.

Devrimci selamlar.

"Cezaevi bodrum ve hücreleri kan içinde, bizim kanlarımızla kıpkızıl olmuştur"

Biz Adıyaman Cezaevinde yatmakta olan devrimcileriz. Adıyaman Kapalı Cezaevinde yapılmakta olan baskıyı, zulmü, işkenceyi açıklamaya çalışacağız.

Yıllardan bu yana devam eden baskı, zulüm, işkence her yerde olduğu gibi Adıyaman Cezaevinde varlığını tüm şiddetiyle sürdürmekte, mahkumların akıllarına gelmeyenler başlarına gelmektedir. Bizlere yapılan baskı ve işkenceleri daha önce yetkililere söylediğimiz halde, etkisi azalmayıp daha da yoğunlaştı. Bizler idare istediği zaman koğuşlardan tek tek alınıp işkence görüyoruz. Çoğu zaman yaralanmamıza karşın hastaneye gönderilmiyoruz. Zorla gitsek bile işlem yapılmıyor.

Aylardır bize sabun verilmiyor. Sabunlar kantinde 120 liraya satılıyor. Oysa bu sabunlar bize verilmesi gereken sabunlardır. Yemekler az ve iyi çıkmıyor. Ziyaretçilerimiz içeri alınmıyor, zaman zaman da dövülüyorlar.

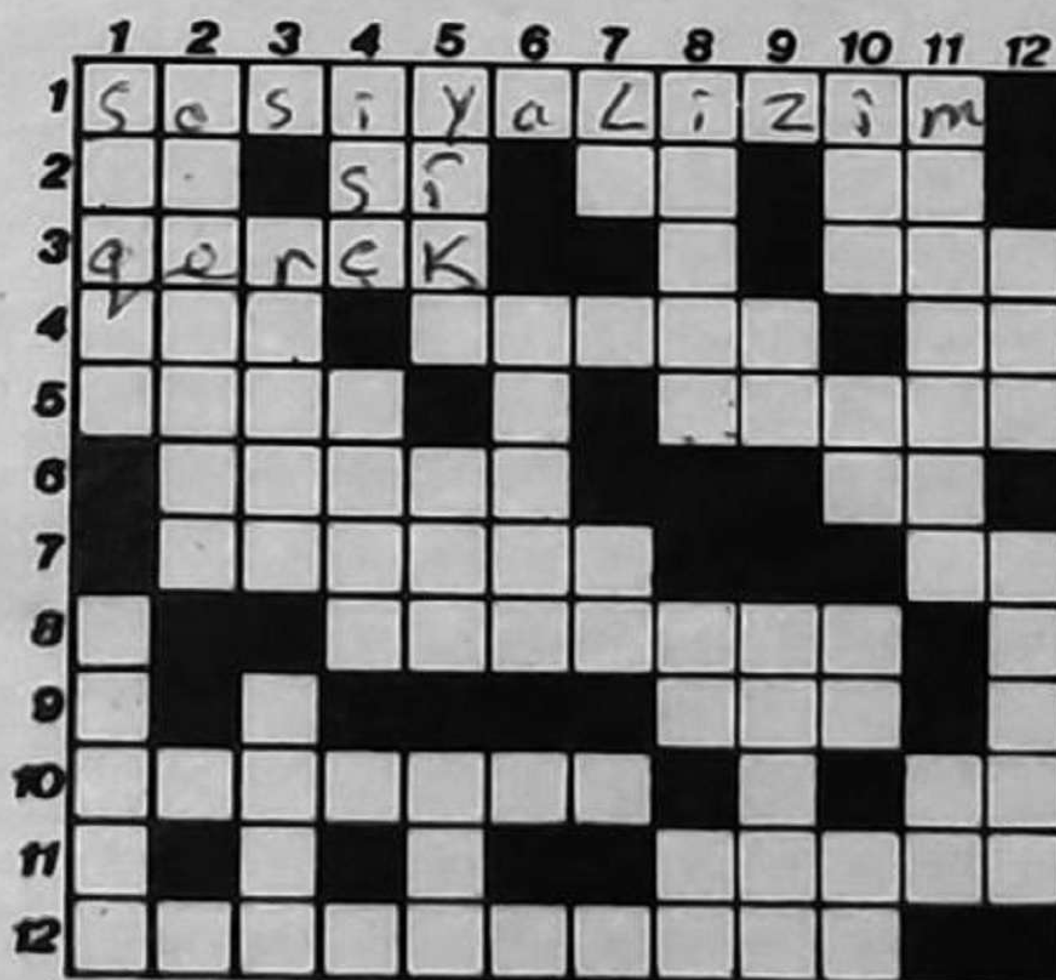
Bakanlıkça normal sevkleri gelen devrimciler, önce idare tarafından meydan dayağı atıldıktan ve cezaevi karakolunda görevli faşist asteğmen tarafından dövüldükten sonra sevke gönderiliyor.

Cezaevinde saldırıların başını Başgardiyan Abuzer Turan çekiyor. Bizler baskı ve işkencelere karşı çıktığımız zaman Adıyaman savcısı cezaevine gelip gerici propagandası ile mahkumları devrimciler üzerine kışkırtıyor. Diğer yandan devrimciler birer ikişer faşistlerin koğuşlarına verilirken, faşistlere de şişler ve kesici aletler veriliyor. Cezaevi bodrum ve hücreleri kan içinde, bizim kanlarımızla kıpkızıl olmuştur.

Saldırı ve işkencelerin baş tezgahlayıcısı Adıyaman Savcısı, başgardiyanlar ve cezaevi müdürüdür. Zaten başsavcı şu sözleriyle her şeyi ikrar etmektedir: "Burada toplu katliam olacak". İşkence edilen arkadaşlarımız hastaneye gittiğinde Adıyaman Devlet Hastanesi doktoru "başsavcı izin vermeden rapor veremem" demekte, başsavcı tarafından tehdit edildiğini söylemektedir.

Cezaevi işkence ve baskılarını gazetemiz aracılığıyla kamuoyuna duyurmak istiyoruz. Cezaevindeki baskı ve işkenceler son bulmalıdır. Savcı ve başgardiyan görevlerinden alınmalı, sorunlarımızın halledilmesi için yetkili kurumlar gerekeni yapmalı, yasal haklarımız verilmelidir.

Adıyaman Kapalı Cezaevi
devrimci tutuklu ve
hükümlüleri

SOLDAN SAĞA: 1) Demokratik devrimin temel taleplerinden olan, emperyalistlerle yapılan her türlü ikili anlaşmalara son verip, onların ülke topraklarındaki üs ve tesislerinin sökülüp atılmasıyla ülkenin bağımsız olma durumu 2) Sözüne güvenilir kişi— Bir nota — Tersi, hatırla— Bir hayret sözcüğü 3) Savaştan ya da dargınlıktan sonra tarafların uzlaşması, sulh — Fakat 3) Doğum işini yaptıran — Elektrik akımında şiddet birimi — Canlılarda ya da bitkilerde doğal olmayan yumru, tümör 5) Bulgaristan parası — Elektromanyetizma ile kendisine çeşitli işler yaptırılan aygıt 6) Büyü— Dünyanın uydusu 7) Tehlikeli, endişe verici durum — Bir müzik aleti 8) Bilim, din ya da siyasette kökten değişikliği savunan 9) Yerine getirme 10) Uzakdoğu'da bir ülke — Bir tür cetvel 11) Yapıların tasarını yapıp, bunların kurulmasına bakan kimse 12) Mustafa Suphi ve arkadaşlarının öldürülmelerinden sonra TKP'nin başına çöreklenen, onu burjuva aydın kulübüne çeviren, bütün temel konularda burjuva, oportünist görüşleri savunan anti-Marksist bir "önder".

YUKARIDAN AŞAĞI: 1) Ön adı August olan, Spartaküs Birliği ve AKP'nin kurucularından, Alman hükümetinin savaş programına ve oportünist akıma karşı mücadele etmiş bir Marksist; "Kadın ve Sosyalizm" adlı eseri dünyaca ünlüdür— Çağımızda emperyalizmin kaynaklık ettiği, emperyalizm silinmedikçe o da var olacak olan toplumsal olgu 2) Günümüzde giderek yaygınlaştırılan bir tür yoz müzik 3) Okul, kışla gibi yerlerde hastalar için ayrılmış bölüm — Feodal toplumda bir sınıf — Bir cisimde sıcaklığın artmasına neden olan fiziksel erke, haraket — Son, en son 5) Moskova Olimpiyatlarının simgesi olan ayı— Verme — Tersi, damarda dolaşan 6) Tersi, turistik bir yöre 7) Bir takı — Bir bağlaç 8) Halkın er ya da geç mutlaka kazanacağı — Bir bağlaç — Milattan sonra sözcüklerinin kısa yazılışı 9) Bir hece — Maraş'a bağlı bir ilçe 10) Tersi, bir hayvan — Tersi su — Bir nota— Bir soru eki 11) Bir sorun üzerinde halkın düşüncesi, kanısı— Tersi bir hayvan 12) Arka, geri — Kıymet

Geçen haftaki bulmacanın çözümü

ÖZGÜRLÜK
Sahibi : A. Saran * Sorumlu Yazişleri Müdürü : M. Çolak * Yönetim yeri ve yazışma adresi : Çatalçeşme Sok. Çatalçeşme Han No : 25/14 Cağaloğlu — İSTANBUL * Abone şartları : Yıllık 1000, 6 aylık 500, 3 aylık 250 * Yurt dışı iki katıdır * Basıldığı yer : Hürriyet Ofset Tesisleri * Genel Dağıtım : Hürriyet Dağıtım * Baskı tarihi : 16. 8. 1980

Denizli Emniyetinde işkence edilen Metin Taşçı: "İŞKENCECİLERİN BAŞINI FARUK TONYA ÇEKİYOR"

Denizli'de işkence gören Metin Taşçı

25 Temmuz günü, hiçbir gerekçe gösterilmeden Saray köy'deki evimden gözaltına alındım. Sarayköy'de hiçbir işlem yapılmadan Denizli'den gelen 1. Şube ekiplerine teslim edildim. Saat 17'ye doğru Akseller İplik Fabrikasına götürüldüm. Başkomiser, fabrika yöneticileriyle konuştuktan sonra Denizli'ye götürüldüm. 1. Şube'de orada bulunanlar suçumun ne olduğunu sorduklarında beni getirenler "soruşturma yapacağız" dediler. Denizli Çarşı Karakoluna götürüldüm ve bir odaya bırakıldım.

Denizli'de işkence gören Metin Taşçı

Beni bir sandalyeye oturttular. Komiser "ne biliyorsan anlat, seni serbest bırakacağım. Eğer konuşmazsan (yanındaki işkencecileri göstererek) bunlar aç kurt gibi seni bekliyorlar" dedi. Söyleyecek bir şeyim olmadığını belirtince beni yumruklamaya başladı. Sonra ellerime su hortumuyla vurdular. Sarayköy'deki siyasi durumu ve kimlerin ne tür faaliyet sürdürdüklerini soruyorlardı. İki yıldır Sarayköy'de olmadığımı ve hiçbir şey bilmediğimi söyledim. Bunun üzerine parmaklarımdan elektrik vermeye başladılar. İşkenceyi 1. Şubede görevli Komiser Faruk Tonya yönetiyordu. Bunun dışında Asker Beyaz ve Emin isimli kişiler ile ismini bilmediğim dört kişi daha vardı.

İşkence gece saat 0.30'a kadar devam etti. Asker Beyaz adlı polis beni kaldırıp yere vuruyor ve ayaklarımda sigara söndürüyordu. Ben konuşmadıkça, Asker Beyaz "bu ib...de çok iş var. Bizimle dalga geçiyor, bizi tahrik ediyor, sigarayı kıçında söndürmek lazım" diyordu. Akseller İplik Fabrikasında hangi sendikanın bulunduğunu, Sarayköy'de patlamaların kimler tarafından yapıldığını, Sarayköy'de Kürtlerin olup olmadığını soruyorlardı. Ben bir şey bilmediğimi tekrarladım. Bunun üzerine beni Ankara'dan tanıdıklarını ve her şeyi bildiklerini söylüyorlardı. Bunlar karşısında da konuşmadım. Bunun üzerine Faruk Tonya bir tutanak yazdı ve benden imzalamamı istediler. Tutanakta "şüphe üzerine gözaltına alındığım, kendilerini götürdüğüm yerde bir tabanca ile esrar bulunduğu" türünden şeyler yazıyordu. Tutanağı imzalamadım. Dayak faslı yeniden başladı. Sonra beni nezarete attılar.

Gözaltına alındığımın ikinci günü karakolda babamla görüşürken, ona işkence izlerini gösterdim. Babam, savcılığa başvurup, işkence gördüğümü söylüyor. Bunun üzerine savcı, babam ve yanındakileri dışarı çıkararak, polislerle telefon görüşmesi yapıyor ve "işkence edip iz bırakıyorsunuz, o zaman neden babasına gösteriyorsunuz" diyor. Savcının bu telefonundan sonra beni savcılığa bile çıkarmadan serbest bıraktılar. Hükümet tabipliğinden aldığım ve işkence gördüğümü belirten rapor, savcılıkta açtığım dava dosyasındadır.

Vezirköprü'den Vejdi Tekel:

"SAÇLARIMI YOLARAK ZORLA BANA YEDİRMEYE ÇALIŞTILAR"

9 Temmuz gece saat 4 sıralarında evimde yatarken polisler tarafından alınarak Vezirköprü Karakoluna götürüldüm. Evde bulunan kitapları gözaltına alınma sebebi olarak gösteriyorlardı. Karakolda Samsun'dan gelen ekipler vardı. Samsun'dan gelen polisler bana silahın nerede olduğunu sordular. Silahın yerini söylersem beni salacaklarını belirtiyorlardı. Ortada bir silah meselesi olmadığı halde böyle bir soru sordular ve benden cevap alamayınca beni dövmeye başladılar. Bir arabaya bindirilerek polislerle birlikte Samsun'a götürüldüm. Yolda sürekli hakaret ettiler, saçlarımı yolup zorla yedirmeye çalıştılar. Samsun Emniyet Sarayı'na götürülene kadar yolda beni dövdüler. Beni şişman bir adamın karşısına çıkardılar. Neden götürüldüğümü soran şişman yapılı adama, kendileriyle silahlı çatışmaya girdiğimi söylediler. O da "götürün konuşturun" diye emir verdi. Bunun üzerine bir odaya kapatıldım. Gelen giden polisler küfür ederek dövüyorlardı. Sonra depo gibi bir yere götürdüler. Ellerimi, ayaklarımı ve gözlerimi bağlayarak dövmeye başladılar. Göğsüme kadar lastik tekerler geçirdiler. Sağ ve sol ayak parmaklarımdan elektrik verdiler. Elektrik verilirken on dakika ara ile ayaklarıma su döküyorlardı.

Sonra beni küçük bir hücreye attılar. Ağır işkenceden sonra beni yeniden Vezirköprü Karakolu'na götürdüler. Oradan da savcılığa sevk edildim ve serbest bırakıldım.

KIRKLARELİ'DE 14 VE 16 YAŞINDA İKİ ÇOCUĞA İŞKENCE YAPILDI

20 Haziran 1980 günü Kırklareli'de şehir içindeki Saray Sinemasına giderken yakalayıp karakola götürdüler. Karakola gider gitmez, küfür edip ayaklarımı bağladılar. Ayaklarımı sandalyenin arasına sıkıştırıp copla dövmeye başladılar. Başıma tekme ile vurdular. Beni altın ve teyp çaldığım iddiası ile aldıklarını, sordukları sorulardan anladım. Bana altın ve teybi nerede sakladığımı soruyorlardı. Böyle bir şeyden haberim olmadığını söylediğimde bayıltıncaya kadar dövdüler ve baygın bir biçimde nezarete attılar.

KIRKLARELİ – İşkence edilen Sinan Kınay (1966 doğumlu) ve Fahrettin Tuna (1964 doğumlu)

Sabahleyin nezaretten çıkarıp ayaklarımı sopa ile bağladılar. Sonradan öğrendim adı falaka imiş. Vücudumun her yerine rastgele vurdular. Genellikle baldırlarıma ve göğsüme vuruyorlardı. Daha sonra Çağlayan yoluna götürüp beni bir su kuyusuna ve oradan da çıkarıp içi su ve çamurla dolu olan çeşme yalağına sokup çıkardılar. Sonra beni eve götürüp üzerimdeki çamurlu elbiseleri çıkarttılar ve yeni elbise giydirttiler. Babama benim arkadaşlarımın kimler olduğunu sordular. Babam bir arkadaşımın adını söyledi. Arkadaşımı da getirip benimle birlikte nezarete attılar.

Sonra bizi tekrar falakaya yatırdılar. 7 polis copla dövdü, biz konuşmayınca ellerimizi kelepçeleyerek tavana astılar. Vücudumuzun her tarafına, hayalarımıza vuruyorlardı. Bir saat kadar süren bu dayak faslından sonra bizi tekrar hücreye attılar. Ertesi günün akşamı gelip bizi Çamlık adı verilen yerdeki mağaraya götürdüler. Orada ikimizi de falakaya yatırıp vurmaya başladılar. Yarım saat dövüp, 15 dakika "yat - kalk" yaptırıyorlardı. Yerdeki dikenlerin üzerine yatırıp dövüyorlardı. Sonra tekrar karakola getirildik. Bize bir kova tuzlu su verdiler ve ellerimizi, ayaklarımızı suya sokmamızı istediler.

Gece atıldığımız hücreye gelerek beni yeniden dövdüler. Yanağımda ve kulağımın arkasında sigara döndürdüler. Aynı gece bekçiler konuşmamızı sağlamak için şarap içirttiler. Karnımızın aç olmasının da etkisiyle sabaha kadar kustuk. Sonra bizi Şeytandereye götürdüler. Orada ayaklarımıza tüfeğin kayışlarını geçirip, el ve ayaklarımıza copla vurmaya başladılar. Bu dayak 4 saat boyunca devam etti. Polislerin başında bulunan Yayla Karakolu başkomiseri saatin 4 olduğunu söyledi ve bizi karakola geri getirdiler.

Sabahleyin bize süt ve kraker getirdiler ve "sizi bugün savcıya götüreceğiz, sakın orada dayak yediğinizi söylemeyin" dediler. Karakolda 4 gün dayak yedikten sonra tutuklanarak cezaevine konduk.

Sağmalcılar Cezaevi'nde tutuklu bulunan 5 kişi:

"BİZE YAPILAN İŞKENCELERİ AHMET ATEŞLİ YÖNETİYORDU"

Gazetenizin başlattığı işkence ve işkencecileri teşhir kampanyasını olumlu buluyoruz. Biz de başımızdan geçen ve hâlâ izlerini taşıdığımız işkenceleri açıklamayı bir insanlık görevi olarak kabul ediyoruz.

5 Temmuz günü Harbiye Karin Gazinosunda Ramazan Arıcı adlı kişinin öldürülmesi üzerine başlatılan aramalar sırasında Cinayet Masası Şefi Ahmet Ateşli, Komiser Ramazan Özkaplan, Erdoğan ve Ahmet adlı polisler tarafından 500 Evler semtindeki evlerimizden toplanarak işkence merkezlerinden 2. Şube 1. Kısma götürüldük.

Bize cinayete katıldığımızı söylüyorlardı ve hangi sol örgüte bağlı olduğumuzu soruyorlardı. Hiçbir ilgimizin olmadığı hayali örgütler ve tanımadığımız kişilerin isimlerini bize söyleterek suç yüklemeye çalışıyorlardı.

İşkenceyi bizzat Ahmet Ateşli yönetiyordu. 14 gün boyunca sürekli işkence gördük. Falakaya yatırma, elektrik verme ve tırnak çekme yöntemlerini denediler. Ahmet Ateşli ve diğerleri bize 14 gün boyunca tanımadığımız kişilerin isimlerini sorup durdular ve sürekli işkence yaptılar. Sonra mahkemeye işkence sonucu sürüklenerek gelmemize karşın tutuklandık ve cezaevine konduk.

Cezaevinden Adli Tabipliğe sevkimizi yaptırdık ve 15 günlük rapor aldık. Düşen tırnaklarımızın, çürüyen etlerimizin resimlerini çektirdik. Demirellerin işkenceleri gizlemeleri onlara hiçbir yarar sağlamayacaktır.

İstanbul Sağmalcılar Cezaevinden tutuklu
Cemir Başar, Recep Ay, Turan Erdemli,
Hasan Aydın, Naci Karaküük